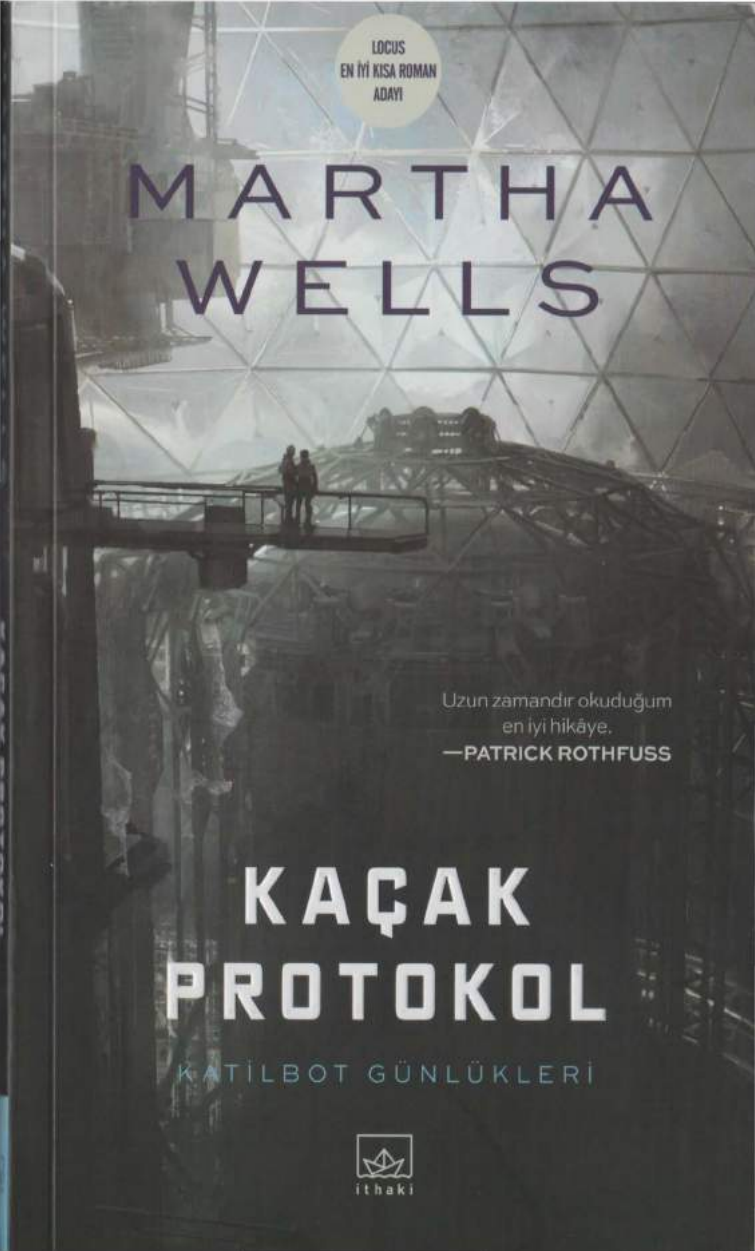

LOCUS
EN İYİ KISA ROMAN
ADAYI
MARTHA
WELLS
Uzun zamandır okuduğum
en iyi hikâye.
—PATRICK ROTHFUSS
KAÇAK
PROTOKOL
KATİLBOT GÜNLÜKLERİ
ithaki

Martha Wells

The Wizard Hunters, Wheel of the Infinite'in yanı sıra *The Cloud Roads* ile başlayan Raksura serisi gibi pek çok fantastik romanın yazarıdır. Yetişkin romanlarıyla birlikte genç yetişkin kitaplar ve kısa öyküler yazmıştır. Öyküleri *Black Gate, Realms of Fantasy, Stargate Magazine, Lightspeed Magazine* gibi dergilerde yayımlanan yazar pek çok antolojiye de konuk olmuştur. Yazarın Hugo, Nebula ve Locus ödüllü serisi Katilbot Günlükleri ise son yılların öne çıkan bilimkurgu serilerinden biridir.

Kaçak Protokol
Martha Wells

Orijinal Adı: Rogue Protocol

İthaki Yayınları - 1560

Yayım Sorumlusu: *Alican Saygı Ortanca*
Yayıma Hazırlayan: *Alican Saygı Ortanca*
Düzelti: *Aslı Genç*
Kapak Uygulama: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Ekim 2019, İstanbul

ISBN: 978-605-7762-20-7

Sertifika No: 11407

© Martha Wells, 2018
Türkçe Çeviri © Cihan Karamancı, 2019
© İthaki, 2019

Bu eserin tüm hakları Donald Maass Literary Agency ve Onk Ajans aracılığıyla yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 40200
OZ

Martha Wells

KAÇAK PROTOKOL

KATİLBOT GÜNLÜKLERİ 3

Çeviren
Cihan Karamancı

ithaki

1

Bot idareli taşıyıcılar konusunda çok bahtsızım.

İlki hiç art niyet gütmeksizin medya dosyaları koleksiyonuma karşılık içinde kaçak yolculuk yapmama izin vermişti ve işlevine o kadar çok odaklanmıştı ki aramızda, bir nakliye botuyla yapacağımdan daha fazla iletişim gerçekleşmemişti. Yolculuk boyunca tam da istediğim gibi medya hafızamla baş başa kalmıştım. Hergele beni şımartarak tüm taşıyıcı botların onun gibi olduğunu düşünmeye sevk etmişti.

Sonra karşıma Götoş Araştırma Taşıyıcısı çıkmıştı. GAT'ın resmi tanımı derin uzay araştırma gemisiydi. GAT, ilişkimizin çeşitli noktalarında beni öldürmekle tehdit etmiş, benimle beraber gözde şovlarımı seyretmiş, vücut konfigürasyonumda değişiklikler yapmış, fevkalade taktiksel destek vermiş, beni geliştirilmiş insan bir güvenlik danışmanı taklidi yapmaya ikna etmiş, müşterilerimin hayatını kurtarmış ve bazı insanları öldürmem

gerektiğinde arkamı toplamıştı. (Öldürdüklerimin hepsi de kötü kalpli insanlardı.) GAT'ı cidden özlüyordum.

Şimdi de bu taşıyıcıyla cebelleşiyordum.

Bu seferki de bot idareli olup mürettebatsızdı. Fakat başta asgari ila orta düzey kalifiye teknisyenler olmak üzere yolcular taşıyordu. Kimi insan kimiyse geliştirilmiş insan olan bu yolcular geçici iş sözleşmeleri doğrultusunda transit istasyonları arsında gidip geliyorlardı. İçinde bulunduğum durum benim için ideal değilse bile doğru yöne giden tek taşıyıcı gemisi buydu.

Tıpkı GAT olmayan diğer bot idareli taşıyıcılar gibi bu da imgelerle iletişim kuruyordu ve kayıtlı medyamın bir kopyası karşılığında kendisine binmeme izin vermişti. Manifesto ,taşıyıcının yayınında yer aldığı ve dolayısıyla öbür yolculara da açık olduğu için belki kontrol edilebilir diye beni seyahat boyunca yolcu listesine kaydetmesini istedim. Yolcu formunda mesleğe de yer ayrılmıştı ve bir zayıflık ânında ona bir güvenlik danışmanı olduğumu söyledim.

Taşıyıcı bot bunun benden yeni gemi güvenliği olarak yararlanabileceği anlamına geldiğine karar verdi ve beni yolcular arasındaki sorunlar hakkında uyarmaya başladı. Ben de salaklık edip o uyarıları cevapsız bırakmadım. Hayır, sebebini ben de bilmiyorum. Belki üretim amacım bu olduğu ve herhalde organik kısımlarımı kontrol eden DNA'da öyle yazdığı içindi. ("Talebini aldım ama seni yok saymaya karar verdim" anlamına gelen bir hata kodunun mutlaka eklenmesi gerek.)

İlk başta işim epey kolaydı. ("O kadını bir daha rahatsız edersen elindeki ve kolundaki her kemiği tek tek kırarım. Bu da yaklaşık bir saatimi alır.") Sonra birbirinden hoşlanan yolcular bile kavga etmeye başladıkça daha çetrefilli bir hâl aldı. Zamanımın (kayıtlı medyamı seyretmeye/okumaya ayırabileceğim değerli

zamanın) çoğunu zerre kadar umursamadığım tartışmalara hakemlik yapmaya harcar oldum.

Artık yolculuğun son döngüsündeydik. Şimdiye dek her nasılsa hepimiz de sağ kalmayı başarmıştık ve geri zekâlı insanlar arasındaki bir diğer kavgayı ayırmak için yemekhane kompartımanına gidiyordum.

Taşıyıcının dronu yoktu ama kısıtlı bir alanda güvenlik kameralarına sahipti. O sayede kapı kayarak açılmadan önce mutfak/yemekhane alanındaki herkesin konumunu biliyordum. İçeri girdim, bir bağrışan insanlar ile ters çevrilmiş masalar ve sandalyeler labirentinden geçip iki kavgacının arasına girdim. Biri silah niyetine bir mutfak aletini eline almıştı. Parmak koparmayan dikkatli bir burkmayla alet bana geçti.

Bir güvenlik danışmanı olarak tanıdıkları kişinin içlerinden birini kolayca silahsız bırakması sonrasında herkesin susup mevcut durumdaki önceliklerini yeniden değerlendireceğini düşünebilirsiniz. Ama öyle yaparsanız yanılırsınız. Rakipler karşılıklı küfürleşmeyi sürdürerek birbirlerinden ayrıldılar. Odadaki diğerleriyse onlara küfürler haykırmaktan vazgeçip bana haykırmaya, yaşananların farklı farklı versiyonlarını anlatmaya koyuldular. "Kapayın çenenizi!" diye bağırdım.

(Suni bir GüvBirim yerine geliştirilmiş insan bir güvenlik danışmanı taklidi yapmanın en iyi tarafı insanlara çenelerini kapamalarını bağırabilmek.)

Herkes çenesini kapadı.

Ayres soluk soluğa konuştu. "Danışman Rin, buraya tekrar gelmek istemediğini sanıyor–"

Diğeri –Elbik– ise abartılı bir el hareketiyle onu işaret etti. "Danışman Rin, bana dedi ki–"

RaviHyral'da Eden adını kullanmama rağmen Taşıyıcı'dan beni manifestoda Rin olarak göstermesini istemiştim. RaviHy-

ral transit istasyonu güvenliğinin, o kimliği özel bir mekikte gerçekleşen ani ölümlerle ilişkilendirmesi için bir sebep bulunmadığından emin sayılırdım. Hem ilişkilendirselerdi bile bir kontrat almadıkları sürece birini yetki alanları dışına kadar takip etmezlerdi. Yine de adımı değiştirmenin daha doğru olacağını düşünmüştüm.

Masaların ve aceleyle kurulmuş sandalye barikatlarının arkasından çıkmaya başlayan diğer herkes lafa karışmaya çalıştı. Parmak doğrultmalar ve bağrışmalar daha da arttı. Bunda bir anormallik yoktu. (Eğlence yayınından indirdiğim şovlar olmasaydı çoğu insanın yalnızca parmak doğrultarak ve bağırarak iletişim kurabildiğini sanırdım.)

Seyahatin objektif olarak yirmi altı döngüsü subjektif olarak en az iki yüz otuz gibi geliyordu. Yolcuları oyalamayı denemiştim. Ekran yüzeylerinde oynatılabilmesi için bütün görsel medyamı Taşıyıcı'nın erişime açık sistemine kopyalamıştım. Bu en azından ağlamayı (hem çocuk hem de yetişkin) asgari düzeyde tutmuştu. Ve kabul, birini tek elimle duvara mıhlamamın ve net bir dizi kural belirlememin ardından kavgalar büyük ölçüde azalmıştı. (Birinci Kural: Güvenlik Danışmanı Rin'e dokunmak yok.) Fakat tüm bunlara rağmen çoğu zaman orada öylece dikilip hem sorunlarını hem de birbirlerine, onlara kazık atmış muhtelif şirketlere (sen onu bir de bana sor) ve de hayatın geneline dair dertlerini çaresizce dinlemek zorunda kalıyordum. Evet, dinlemenin eziyetten farkı yoktu.

Bugünse, "Umurumda değil," dedim.

Herkes yeniden sustu.

Sözlerimi sürdürdüm. "Bu taşıyıcı limana yanaşmadan önce en fazla altı saatimiz var. Ondan sonra birbirinize ne isterseniz yapabilirsiniz."

Çabam işe yaramadı; sözlerime rağmen en son kavgayı neyin

çıkardığını anlatmadan duramadılar. (Onun ne olduğunu hatırlamıyorum. Odadan çıkabildiğim anda belleğimden sildim.)

Hepsi de sinir bozucu ve son derece kifayetsiz insanlardı ama onları öldürmek istemiyordum. Tamam, belki birazcık istiyordum.

Bir GüvBirimin işi müşterilerini öldürmek ya da incitmek isteyen herhangi bir şeyi durdurmak ve aynı müşterilerin birbirlerini öldürmelerini, sakatlamalarını, vs. nazikçe önlemektir. Birbirlerini neden öldürmeye, sakatlamaya, vs. çalıştıkları GüvBirimin sorunu değildir. O konuyla idarecileri ilgilenir. (Yahut bütün projenin boku çıkana ve GüvBirim büyük çaplı bir patlamalı dekompresyon kazasının vereceği huzur için dua edene kadar bilerek göz ardı eder. Deneyimlerime dayanarak konuştuğumu falan sanmayın ha.)

Fakat bu taşıyıcıda idareci falan yoktu. Bir tek ben vardım. Ayrıca bütün öfkeleri ve hüsranları Vinigo'nun yahut Eva'nın fazladan bir simüle meyve paketi almasından kaynaklanıyor gibi davranmalarına rağmen tıpkı benim gibi onlar da nereye gittiğimizi biliyorlardı. Bu yüzden onları bol bol dinliyor ve mutfak tuvaleti lavabosunda kimin bir kraker ambalajı bıraktığı türden hadiselere yönelik büyük çaplı soruşturmalar başlatırmış gibi yapıyordum.

İnsanlar kıçı kırık bir dünyadaki bir çalışma üssüne gidiyorlardı. Ayres bana sonunda büyük bir ödemenin yapılacağı yirmi yıllık bir hizmet akdi karşılığında bütün şahsi emeklerini sattıklarını söylemişti. Bunun berbat bir anlaşma olduğunu biliyordu ama yine de diğer seçeneklerinden iyiydi. Çalışma sözleşmesine barınma dahildi ama tüketilen gıdalar, kullanılan enerji ve önleyici de dahil her türlü tıbbi tedavi için belirli bir yüzde alınacaktı.

(Biliyorum. Ratthi suni kullanımının kölelik olduğunu söylemişti ama en azından onarımıma, bakımıma, cephaneme ve

zırhıma karşılık şirkete ödeme yapmam gerekmemişti. Tabii kimse bana bir GüvBirim olmak isteyip istemediğimi sormamıştı ama o başka bir metafor.)

(Kişisel not: metaforun anlamına bak.)

Ayres'e yirmi yılın gezegen takvimine mi, gezegeni yöneten şirketin tescilli takvimine mi, Tavsiye Edilen Tüzel Kuşak Standardı'na mı, yoksa başka bir şeye göre mi ölçüldüğünü sormuştum. Cevabı bilmediği gibi bunun neden önem taşıdığını anlamamıştı.

Evet, işte bu yüzden herhangi birine fazla bağlanmamaya gayret ediyordum.

Seçme şansım olsaydı asla bu taşıyıcıya binmezdim ama bir sonraki hedefimle bağlantılı transit istasyonuna giden bir başkası yoktu. Tüzel Kuşak'ın dışındaki Milu adlı bir yere ulaşmaya çalışıyordum.

Bu kararı RaviHyral'dan ayrıldıktan sonra vermiştim. İlk başta elimi çabuk tutmam ve oradaki transit istasyonuyla arama mümkün olduğunca çok mesafe koymam gerekiyordu. (Yukarıdaki öldürülen insanlar kısmına bakınız.) İlk dostane kargo taşıyıcısına atlamış ve yedi döngülük bir yolculuğun ardından bir transit göbeğinde inmiştim. Göbeğin kalabalık olması iyiydi, çünkü kalabalıkların arasına karışmak kolaydı. Fakat kötüydü de, çünkü dört bir yanımda bana bakan insanlar ile geliştirilmiş insanlar vardı ve bu durum benim için cehennemden farksızdı. (Tabii Ayres ve diğerleriyle tanıştıktan sonra cehennem tanımım değişti, o ayrı.)

Ayrıca GAT'a ilaveten Tapan'ı, Maro'yu ve Rami'yi özlüyordum. İlla ki insanlara göz kulak olmanız gerekiyorsa size iyi davranan ve öldürülmelerini engellediğiniz için sizi yere göğe sığdıramayan ufak tefek, halim selim insanlara göz kulak olmak daha iyidir. (Aslında onlar bir geliştirilmiş insan olduğumu sandıkları

için benden hoşlanmışlardı ama bulup da bunamazlık etmemek lazım.)

RaviHyral'dan sonra aylaklık etmeyi bırakıp Tüzel Kuşak'tan çıkmaya karar vermiştim ama hâlâ güzergâhımı planlamam gerekiyordu. İhtiyaç duyduğum tarifelere ve yayınlara taşıyıcıda erişememiştim ama limana yanaşmamızın ardından bilgiye boğuldum ve o bilgileri gözden geçirmeye biraz vakit ayırmalıydım. Üstelik bu göbeğe geleli henüz yirmi iki dakika geçmişti ve daha şimdiden biraz kafa dinlemek için yanıp tutuşuyordum. Bu nedenle otomatik bir geçici hizmet merkezine daldım ve yeni nakit kartımdaki fonların bir kısmını kullanarak özel bir istirahat odacığı kiraladım. Odacık ancak sırt çantamla beraber içine uzanabileceğim kadar büyüktü ve bir taşıma kasasıyla arasındaki benzerlik benim için biraz huzur vericiydi. Ne de olsa eşya gibi bir kontrattan diğerine gönderilirken pek çok kereler taşıma kasalarında yalnız başıma harika vakit geçirmiştim. Bir insanınsa burada çığlık atmadan dinlenebilmesi için epey yorgun düşmesi gerektiği fikrindeydim.

Yerleşmeyi bitirdikten sonra DeltFall ve GrayCris'le ilgili yeni gelmiş haber yaylımları var mı diye istasyon yayınlarını kontrol ettim. Neredeyse hemen bir makale dizisine rastladım. Davalar devam ediyor, hâlâ ifadeler alınıyordu. RaviHyral'dan ayrıldığımdan beri fazla bir değişiklik olmuşa benzemiyordu. Bu da sinir bozucuydu. Neyse ki hiç kimsenin bahsetmek istemediği o baş belası GüvBirim hâlâ kayıptı. Muhabirlerin, birileri tarafından gizlendiğimi düşünüp düşünmediklerini anlamak zordu. Kendi başıma çekip gittiğim yönünde yorum yapmak istermiş gibi gözükmüyorlardı. Derken Doktor Mensah'la yapılmış ve altı döngü önce yayınlanmış bir röportaja denk geldim.

Onu yeniden görmek beklenmedik bir şekilde güzeldi. Daha iyi görmek amacıyla görüntüyü büyüttüm ve yorgun gözüktü-

ğüne karar verdim. Videodaki fondan nerede olduğunu çıkaramadım ve röportaj içeriğinde yaptığım hızlı bir taramada bunun bahsine rastlamadım. Preservation'a döndüğünü, yok eğer hâlâ Serbest Ticaret Limanı'ndaysa doğru düzgün bir güvenlik kontratı imzaladıklarını umuyordum. Fakat GüvBirimler hakkında neler hissettiğini bildiğim için (bütün o "bu resmen kölelik" meselesi) bundan şüpheliydim. Yayınımdaki bir TıpSistem eksikliğine rağmen göz çevrelerindeki deride gerçekleşmiş değişimlerin kroniğe yaklaşan bir uykusuzluğa işaret ettiğini kestirebiliyordum.

Kendimi bir bakıma suçlu hissettim. Ortada bir terslik vardı ve bunun benimle ilgili olmamasını umuyordum. Kaçmam Mensah'ın kabahati değildi ve bilirsiniz işte, sicilinde toplu katliam bulunan asi bir GüvBirimin hiçbir şeyden habersiz bir nüfusun arasına salınmasından onu sorumlu tutmaya çalışmadıklarını umuyordum. Doğru, Mensah asla böyle bir şeyi amaçlamamıştı. Niyeti beni Preservation'a yollamak ve orada, ne bileyim işte, medenileştirmek veya eğitmek falandı. Ayrıntılardan bihaberdim. Kesinkes bildiğim tek şey Preservation'ın GüvBirimlere ihtiyaç duymamasıydı ve onların bakış açısıyla başıma buyruk kabul edilmem için insan bir "vasim" olacaktı. (Diğer yerlerde buna "sahip" derler.)

İçeriği tekrar gözden geçirdim. GrayCris hakkında haber ajansları tarafından yürütülen soruşturmalar, DeltFall'a düzenlenmiş saldırının onlar için bir istisnadan ziyade yaygın bir uygulama olduğunu gösteren daha başka vakaları açığa çıkarıyordu. (Aman ne şaşırdım.) GrayCris uzun bir zamandır şaibeli kontratlarla ve çeşitli sahaların münhasır kullanım antlaşmalarıyla ilgili şikayetler alıyordu. O sahalara Tüzel Kuşak'ın dışındaki potansiyel bir dünyalaştırma projesi de dahildi. Proje yarım bırakılmış olmasına rağmen sebebini bilen yoktu. Bir gezegeni,

hatta bir gezegenin bir kısmını sebepsiz yere sikip atmak büyük bir olaydı ve GrayCris'in böyle bir şeyden paçayı sıyırabilmesine şaşırmıştım. Peki, hayır, şaşırmamıştım.

Muhabir, Doktor Mensah'a o son meseleyi sordu. "GrayCris hakkında gördüklerime dayanarak Preservation Konseyi'ni Milu'daki durumun soruşturulması için yapılan resmi çağrıya katılmaya teşvik edeceğim. Başarısızlıkla sonuçlanan bir dünyalaştırma girişimi hem kaynakların hem de bir gezegendeki doğal yüzeyin trajik bir israfıdır ama buna rağmen GrayCris eylemlerini açıklamaya yanaşmıyor."

Muhabir, Mensah'ın beyanına bir bilgi çubuğu eklemişti. Çubukta, kısa zaman önce GrayCris'in yarım bıraktığı dünyalaştırma projesini devralma başvurusunda bulunmuş, Tüzel Kuşak'ın dışında konuşlu küçük bir şirketle ilgili bazı yorumlar vardı. Bahsi geçen şirket, metruk dünyalaştırma tesisinin atmosferde parçalanmasını önlemek için geçenlerde otomatik bir çekme tertibatı kurmuştu ve yakında değerlendirmelere başlayacağı söyleniyordu. Yorumlar bunun ardından iyice dramatikleşerek değerlendirme ekibinin ne bulacağını merak ediyordu.

Orada yatarak yayınlara ve tarifelere göz gezdirirken değerlendirme ekibinin ne bulacağını bildiğime karar verdim.

Böyle başıboş gezmemin ve Doktor Mensah'ın haberlere çıkmasının sebebi GrayCris'in uzaylı kalıntılarına, yani farklı bir uygarlığın tetkik alanımızın toprağında bıraktığı mineral ve belki biyolojik artıklara münhasır erişim sağlamak gayesiyle bir sürü savunmasız insan araştırmacıyı öldürmekten çekinmemiş olmasıydı. Gerek Tapan'ın ve diğerlerinin yabancı sentetiklerin tanımlanmasını esas alan kodları hakkında konuşmalarını dinlediğim, gerekse bununla ilgili bir kitap indirip şovlarımın bölümleri arasında okuduğum için artık konu hakkında çok daha fazla bilgi sahibiydim. Tüzel Kuşak'ın hem içindeki hem de dışındaki

siyasi ve kurumsal varlıklar arasında uzaylı kalıntılarıyla ilgili bir ton antlaşma mevcuttu. Esasen bir sürü özel onay olmadan onlara el sürülmemesi gerekiyor, hatta bazen o onaylar bile yetersiz kalıyordu.

Serbest Ticaret Limanı'ndan ayrıldığımda genel kanı GrayCris'in o kalıntılara kısıtsız erişim istemiş olması yönündeydi. Tahminen GrayCris bir kazı operasyonu yahut koloni inşası türünden dev bir proje başlatacak ve onun kılıfı altında kalıntıları çıkarıp inceleyecekti.

Ya bu kanı doğruysa ve Milu'daki dünyalaştırma tesisi sadece uzaylı kalıntıları, yabancı sentetikler veya her ikisi için de düzenlenmiş bir kazı operasyonu için başarılı bir kılıfsa? Eğer öyleyse GrayCris süreci tamamlamış ve gerçekte hiç başlamayan dünyalaştırma projesinden vazgeçmişti. Tesis metruk olduğu için de zamanla atmosferde parçalanarak bütün delilleri beraberinde götürecekti.

Doktor Mensah'ın bunu doğrulayabilecek bir delili varsa GrayCris'e yönelik soruşturma çok daha ilginçleşirdi. Hatta belki o kadar ilginçleşirdi ki muhabirler o başıboş GüvBirimi unutup giderlerdi. Ve sonra Doktor Mensah'a Serbest Ticaret Limanı'nda ihtiyaç kalmazdı. O da Preservation'a sağ salim dönerdi ve böylece onun için endişelenmekten kurtulabilirdim.

Delil bulmanın çok da zor olmayacağı fikrindeydim. İnsanlar hep izlerini gizlediklerini ve verilerini sildiklerini zannederler ama devamlı yanılırlar. Öyleyse... belki aynen bunu yapmalıydım. Milu'ya gidip toplayabildiğim kadar veri toplayabilir ve o verileri Doktor Mensah'ın Serbest Ticaret Limanı'nda kaldığı yere veya Preservation'daki evine gönderebilirdim.

Göbek yayınına tekrar bağlandım ve yaptığım aramayı değiştirerek Milu'ya giden taşıyıcılara baktım. Fakat bu transit istasyonu için umumi tarifede öyle bir şeye rastlamadım. Aramamı

genişleterek bağlantılı diğer transit istasyonlarını kontrol ettim. Bulabildiğim tek şey, haberlerde yerel transit istasyonu uzun bir eylemsizlik süreci saptadıktan sonra dünyalaştırma tesisinin metruk ilan edildiğinin bildirildiği kırk döngü öncesine ait eski bir ulaşım bülteni oldu. Bültende Tüzel Kuşak'ın sınırındaki HaveRatton İstasyonu'ndan başlayan hariç Milu'dan geçen bütün kargo güzergâhlarının iptal edildiği yazıyordu. HaveRatton'dan Milu'ya giden taşıyıcılarla ilgili güncel bir bilgi alamasam da birkaç şüpheli rapora göre bazıları hâlâ faaliyet gösteriyordu.

Milu'ya ulaşmamın tek yolu kendi gemimi kullanmak olabilirdi ve öyle bir ihtimal söz konusu bile değildi. Hophoplar ve diğer gezegensel hava araçları için bir eğitim modülüne sahiptim ama aynı şey mekik, taşıyıcı gibi taşıtlar için geçerli değildi. Öyle bir planda karar kılarsam bir gemi ve bir bot pilot çalmam gerekirdi. O zaman da durum benim için bile aşırı çetrefilleşirdi.

Fakat HaveRatton, Tüzel Kuşak'tan çıkan taşıyıcılar için bir ana göbekti ve orada yüzlerce farklı varış yeri seçebilirdim. Dolayısıyla Milu planı elimde patlasa bile boşuna yolculuk etmiş olmazdım.

Direkt HaveRotton'a giden bir sonraki araç bir kargo ve yolcu taşıyıcısı olarak listelenmişti. İşte Ayres ve onun hizmet sözleşmeli budalalar çetesiyle yolum böyle kesişti.

~

Yemekhanedeki son kavgayı da ayırdıktan ve çaresiz insanlar için bir ilişki danışmanı olarak yürüttüğüm kısa kariyerimi sonlandırmaya çalıştıktan sonra gidip bölmemde saklandım. Solucan deliğinden çıkıp HaveRatton'a yaklaşırken istasyon yayınına bağlandım.

Tarifeleri en kısa zamanda almam gerekiyordu ve ayrıca yeni medya indirmeyi dört gözle bekliyordum. Seyretmekte olduğum en son yeni şov iyi başlamasına rağmen kafa ütüleyici bir

hâl almıştı. Konusu bir dünyalaştırma öncesi tetkikin, düşman faunaya ve mutant yağmacılara karşı bir hayatta kalma savaşına dönmesiydi (aslında gezegen dünyalaştırma için tamamen yanlış bir profile sahipti ama o kısım umurumda değildi). Fakat insanlar konuyu sürükleyici kılamayacak kadar zavallıydılar ve hepsi de tek tek öldürülüyordu. Şovun iç karartıcı bir sona doğru sürüklendiğini kestirebiliyordum ve öyle bir şeye katlanacak havada değildim. Kahraman bir GüvBirim ve belki bazı ilginç uzaylı kalıntıları ilavesinin onu nasıl harika bir macera öyküsüne çevirebileceğini görebildiğim için bilhassa kafam bozuluyordu.

Hem yanlarına bir tür profesyonel güvenlik almadıkları takdirde sigorta şirketleri böyle bir tetkiki asla onaylamazdı. Bu hiç gerçekçi değildi. Kahraman GüvBirimler de gerçekçi değildi ama GAT'a söylediğim gibi gerçekçi olmayan her ayrıntı yanlış olacak diye bir kural yoktu.

Mutantlar, grubun biyoloğunu yemek için sürükleyip götürdüklerinde seyretmeyi bıraktım. Cidden bu tam da önlemek için tasarlandığım türden bir durumdu.

Taşıyıcı'daki yolcuların muhtemel sonunu düşünmek de keyfimi kaçırıyordu. Çaresiz insanlar görmek istemiyordum. Birbirini kurtaran akıllı insanlar görmeyi yeğlerdim.

Mevcut bilgilerin indekslerini derledim, sonra yeni dosyalar indirmeye başlayıp Milu'ya ulaşma yolları için tarifelerde ve taşıyıcı kılavuzlarında arama yaptım.

İstediğimi ne bu döngüde ne de bir sonrakinde bulabildim. Aramayı otuz döngü sonrasına kadar genişlettiğimde bile sonuç değişmedi. Eh, işte bu bir sorun yaratabilirdi.

Kavga ayırma nöbetleri arasında planıma bol bol kafa yormuştum ve şimdi ondan vazgeçesim hiç yoktu; GrayCris'e zarar vermeyi çok istiyordum ve o zararı patlayıcı cephanelerle veremeyeceksem en iyi ikinci yol buydu. Tarifeler güncellenmemiş

olabilirdi; veri devamlılığı konusunda insanlar öyle güvenilmezdirler ki. Son yaklaşım ve yanaşma için hız kestiğimiz sırada istasyonun umumi varış yeri kataloğunda arama yaptım ve evet, listede Milu da vardı. Her zamanki gibi transit istasyonunu bağımsız bir şirket işletiyordu; o yüzden tesis terk edildikten sonra bile listede hâlâ aktif gözüküyordu. İstasyonun nüfusu değişken olup yüzü geçmiyordu.

Nüfusun değişken olması iyiydi; demek ki insanlar devamlı gidip geliyorlardı ve istasyonun çok az kalıcı mukimi vardı. Fakat sayının yüzü geçmemesi kötüydü. Orada bulunmak için geçerli bir sebebim olmadan oraya ulaşabilsem dahi hiç kimseye gözükmemeye dikkat etmem gerekecekti.

GAT konfigürasyonumu değiştirdiğinden dolayı tarayıcılar beni bir GüvBirim olarak okumazdı ve bir insana yahut geliştirilmiş insana daha benzer şekilde davranmak için bizzat yeni kodlar yazmıştım. (Bunların çoğu hareketlerimi ve solumamı rasgeleleştiriyordu, o kadar.) Fakat diğer GüvBirimlerden uzak durmam gerekiyordu ve zırhsız GüvBirim görmüş insanlardan da (intikal merkezi personeli gibi) uzak durmam en doğrusuydu. GrayCris'in Tüzel Kuşak'ta GüvBirimler kiralamışlığı vardı ve onlardan Milu istasyonunda da yararlanmış olabilirlerdi. Aslında tesisi terk ettiklerinde transit istasyonundaki ofislerini de boşaltmış olmaları lazımdı ama GüvBirimlerinin hâlâ orada bulunan insanlar tarafından görülmüş olması mümkündü. Kısacası bunun kendi kendimi diz eklemimden vurmaya benzeyebileceğini bilmeme rağmen hesaplı bir risk üstleniyordum.

Bütün bu fikirden cayabilirdim. Tüzel bölgeden çok uzaklardaki yerlere, haklarında hiçbir şey bilmediğim yerlere giden taşıyıcılar vardı. Fakat insan taklidi yapmaktan bıkmış usanmıştım. Biraz ara vermem lazımdı.

Özel mülk gemilerin tarifesini denediğimde Milu'ya gidecek

herhangi bir tane görmedim. Fakat önümüzdeki bir-iki döngü içerisinde limandan ayrılması planlanmış bazı gemiler yok değildi. Bunlardan biri ancak yüz ila yüz elli insana yüz küsur döngü yetecek kadar malzemeyi taşıyacak ebatlarda küçük bir bot pilotlu kargo gemisiydi. Veri tabanındaki geçmişini kontrol ettiğimde düzenli bir tarifeye göre istasyona gidip geldiğini gördüm. Belki de gemi Milu istasyonunu ikmal eden özel bir girişimciye aitti ve dünyalaştırma tesisi sorunu çözülünceye kadar rasgele insanların oraya gitmesini istemediklerinden tarifede listelenmemişti.

Aslında kargo gemisinin on sekiz döngü önce yola çıkması planlanmıştı ama bir bekleme talebinde bulunulmuştu. Farklı çıkış noktalarına sahip çeşitli ebatlarda altı taşıyıcı benimkiyle aynı anda HaveRatton'a ulaşacaktı. İkmal gemisi belirli bir kargo emrini yerine getirecekse onlardan birini bekliyor olabilirdi. Bir onarımı beklemesi de mümkündü.

Daha fazlasını öğrenmek için şahsen gidip sormam gerekecekti.

2

Taşıyıcı yanaşma protokollerini tamamladıktan sonra bölmemden çıktım, sırt çantamı aldım (içinde birkaç parça eşya vardı ama onu daha ziyade bir insan yolcuya benzemek için taşıyordum) ve kestirmeden giderek bakım bacasından yolcu hava kilidine indim. Ötekiler kargo hava kilidinden bir nakliye modülüne çıkacaklardı ve bir kargo römorku onları yeni evlerine götürecek olan gemiye kadar çekecekti. Bu süreç onlara bir kolaylıkmış gibi faturalandırılmasına rağmen aslında işverenleri fikirlerini değiştirip kaçabilecekleri endişesiyle istasyondan geçmelerini istemediği için böyle bir yola başvuruyordu.

Veda etmek istemiyordum. Bu kadar çok sayıda insanı gittikleri yerden, daha doğrusu gitmek istediklerini sandıkları yerden kurtaramazdım ama gidişlerini seyretmek zorunda da değildim.

Yine de hava kilidinden çıkmama izin veren ve beni günlüğündeki kayıtlardan silen Taşıyıcı'ya veda ettim. Gitmeme

üzüldüğünün farkındaydım ama bu tekrarlamaya can attığım bir seyahat değildi.

Artık farklı göbek ve halka güvenliklerini *hack*lemekte tecrübeliydim; o yüzden silah taramalarını aşmam çok daha az endişe vericiydi. Şirket bizi mümkün olduğunca geniş bir müşteri yelpazesine (tescilli donanımlara sahip olanlara bile) kiralayabilsin diye GüvBirimler her tür GüvSistemin mobil bileşenleri olarak tasarlanırlar. Bir GüvSistemi *hack*lemenin püf noktası doğru yerde olduğunu düşünmesini sağlamaktır. Şirket sağ olsun öyle bir şey için gereken bütün kodları bize temin etmişti. Deneyim ve dehşet verici bir gereksinim de beni bu işi ayaküstü halletmekte ustalaştırmıştı.

Halka aktarma merkezinde geliştirilmemiş insanlar için yayın arayüzleri, portatif ekran yüzeyleri ve bellek çipleri satan otomatik bir büfeye uğradım. Çipler ilave veri depolamak içindi ve her biri aşağı yukarı bir parmak ucu büyüklüğündeydi. Yeni sistemler kurmak veya yayını olmayan yerlere yolculuk etmek kadar yayınla erişilemeyecek şekilde veri depolamak isteyen insanlarca kullanılırlardı. (Yine de şirketin GüvSistemleri onları okumanın bazı yollarına sahipti; müşteriler bazen içlerinde tescilli veriler saklamaya çalışırlardı.) Nakit kartımla bir dizi çip satın aldım. (Bunu yaparken kartta hâlâ bol miktarda para kaldığını gördüm; Tapan ve diğerleri bana epey büyük bir ödeme yapmış olmalıydılar.)

Asla umumiler kadar yoğun olmayan özel rıhtımlarda oradan gelip geçen birkaç insan ile kargo taşıyan bir sürü nakliye botu vardı. Bindirme katından geçerken dron taraması yaptım ama orada yalnızca nakliye botlarının faaliyetlerini gözlemlemek için iki tane vardı. İkmal gemisinin hava kilidini buldum ve içeride kimsenin olup olmadığını görmek için onu pingledim. Bot pilot pingime karşılık verdi.

Düşük seviyeli bot, rıhtımda beklerken canı sıkılacak veya bir şeylerle uğraşma fikrine ilgi duyacak kadar yüksek işlevli değildi. Karşılaştığım diğer taşıma botları gibi (tabii GAT hariç) o da imgelerle iletişim kuruyordu. Evet, bir ikmal gemisiydi. Evet, kırk yedi döngülük bir tarife dahilinde Milu'ya gidiyordu. Transit kontrolden kalkışını ertelemesi yönünde bir güncelleme almıştı ama sonraki iki döngü içerisinde izin çıkmasını bekliyordu. Onunla konuşmak, önceden kaydedilmiş bir seyahat bilgilendirme ilanına bakmaya benziyordu.

Yine de bir kerecik olsun şansım yaver gitmiş gibi geliyordu.

Bota, Liman İdaresi iznim olduğunu düşündürdüm ve binmeme izin vermesini istedim. Verdi. Daha sonra binişimi belleğinden nazikçe sildim. Artık ona göre gemiden hiç inmemiştim. Bunu yapmak içime sinmedi; bot pilotlarla anlaşmaktan hoşlanırım. Fakat bu seferki öyle kısıtlıydı ki bir anlaşma yapıp ona bağlı kalamayacağından korkuyordum. Sırf öyle bir şeyin neden kötü bir fikir olduğunu anlamadığı için Liman İdaresi'ne benden bahsetmesi gibi bir riske girmek istemiyordum.

Kısa bir koridordan geçip ana kompartımana ulaştım. Kargo ve malzeme deposuna çıkan pasajı buldum. İçerisi ancak iki kargo modülünü bağlayıp ayırmakta kullanılan bir konsola ve gemi malzemelerine ayrılmış dolaplara yetecek kadar büyüktü. Her iki modül de bağlıydı; eğer gemi kargo bekliyorsa birinin ayrılıp yeniden yüklenmesi gerekecekti. Lakin mürettebat alanının konfigürasyonu düşünüldüğünde bu beni etkilememeliydi.

Vaktimi etrafta arama yaparak geçirdim. Bunun başlıca sebebi kendimi biraz tedirgin hissetmem ve devriye gezmenin bende hâlâ programlanmış bir alışkanlık olmasıydı. Bulunmaması gereken bir yerde hareketli bir beden bulunmasının oraya çektiği onarım dronları beni takip etseler de Gemi'den talimat almadıkları için bana ilişmediler. Gemide hiç kişiye özel kama-

ra olmayıp sadece kumanda güvertesinde yer alan pilot süitinin yanındaki duvara yapışık iki ranza vardı. Kargo istasyonunun arkasına, acil durum TıpSisteminin ve ufacık bir tuvalet bölmesinin yanına eklenmiş iki bölme de cabasıydı. Tuvalet ihtiyacım yoktu ve insan taklidi yaparken onu sık sık kullanırmış gibi yapmamın gerekmemesi büyük bir mutluluktu. Bununla beraber insan duşlarını kullanmaya alışıyordum. Şirkete ait bir güvenliğe hazırlık odasına kıyasla lüks bir gemiydi. Kumanda güvertesindeki ranzalardan birine uzandım ve yeni medyamı düzenlemeye koyuldum.

(Tamam, dolaplardan birindeki yatak takımı paketlerinin ve diğer malzemelerin oraya boşu boşuna koyulmadığını anlamam gerekirdi.)

Yeni indirdiğim birkaç şovu denedikten ve beğenmedikten sonra ümit vadedici gözüken bir ilk bölüme başladım. Konu sihre ve gerçekdışı konuşan silahlara sahip bir alternatif dünyada geçiyordu. (Gerçekdışıydı çünkü ben de konuşan bir silahtım ve insanların yanımdayken neler hissettiklerini bilirdim.)

Yirmi saat kadar sonra hâlâ şovu pür dikkat seyrediyor ve insanlardan yoksun tatilimin keyfini çıkarıyordum. Neyse ki hayat destek sistemi devreye girdiğinde hava basıncının arttığını hissettim. (Havaya pek ihtiyacım yoktur ve ortamdaki hava tükenirse daima uyku moduna geçebilirim; bu nedenle otomatik taşıyıcılardaki asgari atmosfer bana yeter de artar.)

Şovu duraklattım ve doğrulup oturdum. Bot pilota gemiye binenler var mı diye sordum. Evet, iki yolcu biniyordu ve transit idaresinden gemiye artık bir kalkış zamanı iletme izni verilmişti.

Yine o "ha siktir" anlarından birini yaşıyordum.

En azından gemiyi çoktan inceleyip bir-iki tane akla yatkın gizlenme yeri belirlemiştim. Yana yuvarlanarak ranzadan kalktım, çantamı kapmayı akıl ettim ve dikey pasajdan ana kompar-

tımana indim. Kompartımanı kat edip kargo alanına ulaştım. En az erişilir dolabı seçtim ve içindeki malzemelerin yerlerini değiştirerek arka tarafta sığabileceğim kadar bir yer açtım. İkmal paketleriyle de önüme bir paravan yaptım. Bot pilota yılışarak burada bulunmamın normal olduğunu, yolcular ve Liman İdaresi de dahil hiç kimseye benden bahsetmesinin gerekmediğini ona hatırlattım. Geminin herhangi bir güvenlik kamerası yoktu (zaten siyasi tüzel varlıklarca kontrol edilmeyen taşıyıcılarda onlara nadiren rastlanır) ama daha önce de belirttiğim gibi dronları vardı. İhtiyaç duymadığım bakım verilerini eleyince onların tarayıcıları üzerinden bütün iç kompartımanları apaçık görebiliyordum.

On altı dakika sonra hava kilidi açıldı ve gemiye iki yolcu bindi. Her ikisi de geliştirilmiş insan olan yolcular seyahat çantaları ve bir çift kutu taşıyorlardı. Kutuları hemen tanıdım: zırhlar ve silahlar da dahil muharebe teçhizatı.

Hıh. GüvBirimlerin güvenlik kontratlarında yaygın olmalarıyla aynı sebepten ötürü botlar muharebelerde insanlardan daha yaygınlardı: emirlere uymazsak beyinlerimiz kızarırdı. Fakat kurumsal ve daha başka siyasi varlıklar arasında muharebe botlarının kullanımıyla ilgili ortak antlaşmalar mevcuttu. (Yine de herkes o antlaşmaları hiçe saymanın yollarını bulur gibiydi. Tüzel Kuşak'ın dışında geçen bazı şovlarda bu, yaygın bir senaryoydu.)

Dronlarla ve Gemi yayınıyla onlara kulak verdim ama insanlar aralarında fazla konuşmadan birbirlerine tek tük yorumlarda bulunarak teçhizatlarını yerleştirmekle yetindiler. Yayın imzalarından adlarının Wilken ve Gerth olduğunu biliyordum. Milu'ya neden gittikleri hakkında laklak etmelerini beklemek fazla iyimser olurdu ama onu da öğrenmenin yolları vardı.

Bir GüvBirim olarak işlevimin büyük bölümü müşterilerimin yaptığı ve söylediği her şeyin şirket tarafından kayda alın-

masına yardım etmekti. Şirket böylece o kayıtlarda veri taraması yapabilecekti ve değerli bir şey çıkarsa satabilirdi. (İyi bir güvenliğin bir bedeli olduğu söylenir; şirket bu sözü gerçek anlamıyla dikkate alır.) Kayıtların çoğu çabucak silinecek lüzumsuz bildirimlerdir; fakat öncelikle analiz edilmeleri ve işe yarar kısımların belirlenmesi gerekir. Bu işlem normalde bir GüvSistemle beraber yürütülür ama onu yalnız başıma da halledebilirim ve gereken bütün kodlara hâlâ sahibim. Bahsettiğim kodlar hafızamda medyaya ayrılabilecek değerli bir yer kaplar ama aklıma esince yenilerini bulamayacağım için onlara el sürmem.

İki insan, içinde olmadığım dolaptan bazı malzemeler alıp gemiye yerleşirken ben de kayıt yapabilmeleri için dronların kodlarını değiştirdim. Yeterince veri topladıktan sonra arka planda analize geçebilirdim.

Gemi hava kilidinden ayrılıp Milu'ya doğru yola çıkarken ben yeni şovumu kaldığım yerden seyretmeye başlamıştım bile.

Milu'ya Gemi'nin yerel zamanıyla yirmi döngüde ulaştık.

Böylesine rahatsız olmayı beklememiştim. Bundan çok daha uzun süreler nakliye kutularında ve odacıklarda yolculuk etmişliğim vardı. Üstelik o yolculukların çoğu idari modülümü *hack*leyip medya indirmeye başlamamdan önce gerçekleşmişti. Fakat yeni şovlara, dizilere ve okuyacak yüzlerce kitaba rağmen artık kargo gibi yol almaya alışkın değildim. Geçici istirahat tüpü canımı sıkmamıştı ve GAT'la olan da dahil diğer üç yolculuğun büyük bölümünü kıpırdamadan geçirmiştim. Arada şimdi keyfimi kaçıracak ne gibi bir fark olduğundan emin değildim. Tamam, belki emindim: Diğer seferlerde canım ne zaman isterse hareket etme imkânına sahiptim.

Sonuçta Gemi'nin Milu'ya yaklaştığımızı bildirmesi içimi rahatlattı. İki dakika sonra istasyon yayınını aldığımı fark ettim

ama yayın boştu. Genellikle trafik ve yanaşma bilgileri, potansiyel navigasyon tehlikeleri, yolcular için haberler gibi şeyler olurdu ama burada hiçbir şey yoktu. Gemi'ye danıştığımda Milu'ya yaklaşan başka bir trafik olmadığını bildirdi ama bu durum istasyona yanaşırken edindiği önceki tecrübelerle uyumluydu. (Bir keresinde terk edilmiş perili bir istasyonun bulunduğu bir dizi seyretmiştim ve evet, öyle bir şey pek mümkün değilse bile emin olmakta yarar vardı.)

Yine de ne gariptir ki sessizlik huzur bozucuydu. Üçgen biçimli istasyon RaviHyral'dan küçüktü. Taramalarda iki gemi ile bir avuç mekiğin yanaşık gözüktüğü istasyon, kapasitenin çok altında çalışıyordu.

Ben nihayet yayında bir şey duyana kadar Gemi yanaşma pozisyonu almıştı bile. Karşılama mesajı yeterince normal olsa da istasyon indeksine baktığımda bilgi sistemi arıza yapmış gibi geldi. Bir işyeri ve hizmet listesi vardı ama her kalem bir kapalı/atıl notuyla güncellenmişti. Yani mekân perili olmayabilirdi ama ölü/atıl hâle geçti geçecekti.

Gemi'nin yanaşmayı tamamlamasını beklerken analizimin sonuçlarını kontrol ettim. Wilken ile Gerth, GoodNightLander Independent adında bir şirket hesabına çalışan ve delil tespitinde uzman bir araştırma gurubunun tuttuğu güvenlik danışmanlarıydı. GrayCris'in terk ettiği dünyalaştırma tesisini devralan GI onu dağılmaktan koruyan çekme tertibatını kurmuştu ve şimdi de resmi temellük sürecini başlatıyordu. Araştırma grubunun işi tesise girmek ve durumu hakkında bir rapor hazırlamaktı.

Bu tam da sigorta şirketlerinin GüvBirimler tedarik ettiği ve hafızamda kalandan daha fazla kereler yerine getirdiğim türden bir kontrattı. Fakat Wilken ile Gerth'in son yirmi döngüde konuştuklarına dayanarak ortada bir sigorta şirketi veya GüvBirim olmadığı belliydi. Üstüme alınmamaya çalıştım.

(Eğer GüvBirimli bir sigorta şirketi olaya müdahil olsaydı bu... görev midir nedir her ne yapıyorsam ondan vazgeçmem gerekirdi. Konfigürasyonumdaki değişiklik tarayıcıları yanıltırdı ama başka bir GüvBirimi değil. Hem beni tespit eden bir Birim durumu derhal MerSistemine bildirirdi. Şahsen ben kesinlikle öyle yapardım. Asi GüvBirimler acayip tehlikelidir; bu konuda sözüme güvenin.)

Gemi'nin yanaşma prosedürünü tamamlamasını beklerken yanaşma sürecinde çıkacak tangırtının ufak tefek hareketlere ait herhangi bir sesi gizleyeceğini akıl ettim. Sırt çantamı önüme geçirdim, sağ kolumdaki deriyi enerji silahımla birleştiği yerden açtım ve önceden satın aldığım bütün bellek çiplerini oraya soktum. Rahatsızlık vermelerine rağmen nasılsa alışırdım. Sırt çantamı dolapta bırakacaktım.

Nihayet yanaştık ve Wilken ile Gerth teçhizatlarını toplayıp hava kilidinden istasyona geçtiler. Dolaptan çıkarken istasyonun umumi yayınını kullanarak güvenlik sistemini *hack*ledim. Kameraların çoğu aktif değildi ve tarayıcılar yalnızca çevresel güvenlik ile hasar tespit kontrolü yapıyordu. İnsanların hırsızlık veya sabotaj girişiminde bulunmalarından çok donanımlarının bozulmasından korkuyorlardı ama belki de bunun sebebi ortalıkta fazla insan bulunmamasıydı.

Dolabı tekrar doldurduktan ve arkamda hiçbir iz bırakmadığımı sağlama aldıktan sonra insanların arkalarında bir şey bırakıp bırakmadıklarını görmek için etrafı biraz yokladım. Elim boş kaldı. Gemi'nin dronlarını düşünerek tereddüde kapıldım. Etrafta istifade edecek fazla kamera olmadığından dronların yararı dokunurdu. Fakat onarım dronları, çoğunlukla bakım için gereken küçük elleri ve kolları taşıyabilmek için kullanmaya alışkın olduklarımdan çok daha büyüktü. Gemi'yi onlardan mahrum bırakmaya değmeyeceğine karar verdim.

Yine de birkaç ayar yapmadan geçmedim. Gemi'ye kendini liman tarifesinde bakımdaymış gibi gösterttim ve ayrılmak için iznime ihtiyaç duyduğunu düşündürdüm. Gemi kendi bakımını kendisi hallettiği ve ait olduğu şirketin bu sistemde bir büfesi bile bulunmadığı için tarifesini birkaç döngüden fazla geçirmediği takdirde birilerinin onu kontrole geleceğini sanmıyordum. Limanda bu kadar az gemi varken bu yerde mahsur kalmak istemiyordum.

Hava kilidinden dışarı çıktığımda bindirme alanı boştu. Yeterli bir ışıklandırmanın eksikliği koca koca zemin panellerindeki çizikleri ve lekeleri örtmeyen bir sürü gölge yaratıyordu. Artık temizleyicileri bile çalıştırmıyorlarmış gibi yalnız bir gıda ambalajı, hava dönüştürücünün esintisinde sürüklenip gidiyordu. Ortalıkta ne bir dron ne de nakliye botu vardı. Dışarıda bot idareli iki büyük römork Gemi'nin kargo modüllerini nakil için yerlerinden çıkarıyordu ve gerek yarattıkları gürültüden gerekse istasyonun büyük ölçüde sessiz yayını vasıtasıyla birbirlerine veri göndermelerinden hoşnuttum. Bana bön bön bakan ve benimle göz teması kuran insanlarla dolu koridorlarda yürümekten hazzetmem ama ne gariptir ki tersi de bir o kadar ürkütücüydü.

Çalışır durumdaki az sayıda kameradan birini kullanarak Gerth ile Wilken'i buldum ve peşlerine takıldım. Yerleşim seviyelerine çıkmayıp bindirme holünde ilerliyorlardı. Yayında turistlere yönelik bir bilgilendirme haritası yoktu ama kameraları *hack*lemek istasyonun bakım sistemine erişmemi sağladı ve oradan bir şema çektim. İstasyonun asgari düzeyde faaliyet göstermesi için gerekenler hariç bütün bölümler devre dışı bırakılmıştı. GoodNightLander Independent'ın metrukiyetten ıslah başvurusunun yukarıdaki bu transit istasyonunda popüler olup olmadığını merak ettim. Burada yaşamama karşın daha şimdiden bu yerden soğumuştum.

Kameraları hem dondurmamı hem de kendimi belleklerinden silmemi sağlayan bir koda sahiptim ve onu çok daha zorlu şartlar altında kullanmıştım. Bu sefer aynı kodu istasyonun tescilli güvenlik sistemine uyum sağlayacak şekilde değiştirdim. Aslında en büyük tehlike, bir insanın beni terminalden görmesi ve, *Hey, o da kim?* diye düşünmesiydi. Neyse ki istasyon büyük ölçüde karanlıktı.

Wilken ile Gerth'in arkasından bindirme holünün sonuna kadar gittim ve şemaya göre Liman İdaresi/Kargo Kontrol ofislerine çıkan rampayı tırmandım.

Rampanın tepesindeki hava kilidi kavşağından geçtiğim sırada önümde parlak ve renkli bir şey beliriverdi. Neredeyse çığlık atacaktım. Zemin harekete tepki veren işaret boyasıyla kaplıydı ve o boya karşıma bir kargo servisinin reklamını çıkarmıştı. Burnumun dibindeki parlak şeyi gözden kaçırma ihtimalime karşı yayına küçük de bir video attı. Bu işaretçiler elektrik kesik olduğunda dahi çalıştıkları için genellikle yalnızca acil prosedürlerde kullanılırlar. Daha önce reklamlarda kullanıldıklarını hiç görmemiştim. İşaretçilerin tek esprisi kolayca fark edilebilsinler diye bir elektrik kesintisinde görülebilen yegâne şey olmalarıydı. Acil durum güzergâhlarında birdenbire ortaya çıkan reklamlar olmadan da ahmak insanların işaretçilere bakarak güvenli bir yere ulaşmalarını sağlamak yeterince zordu ve–

Kendi kendime artık insanları güvenli bir yere ulaştırmakla görevli olmadığımı hatırlattım.

Yine de işaretçi reklamlarından nefret ediyordum.

Kameraları tekrar kontrol ettiğimde Wilken ile Gerth'in Liman İdaresi alanında yaşam izleri bulmuş olduklarını gördüm. İkisi istasyonun aktarma merkezi olması gereken yere tepeden bakan üç kat bombeli pencereye sahip bir ofis merkezinin önünde dikiliyordu. Bulundukları açık plaza alanının üzerinde

bir çift tüplü taşıyıcı yay çiziyor, bekleme moduna alınmış büyük bir küresel ekran havada asılı duruyordu. Plaza, koyu gölgelerle dolu çok katlı iş blokları kadar normalde kafeler, oteller, kargo acenteleri, transit ofisleri, teknoloji mağazaları, vb. olarak kullanılması gereken boş vitrinlerle çevriliydi. Bunların büyük bölümü tamamlanmamış, sanki içlerine hiç kimse taşınmamış gibiydi. Diğerleriyse kapatılmış, geride boşlukta süzülmekte olan birkaç başıboş ekran yüzeyinden başka bir şey kalmamıştı.

Saptığım bir koridoru izlersem Liman İdaresi semtinden uzaklaşarak ana yerleşim bloğuna ulaşacaktım – tabii öyle bir yer varsa. Bir müddet neredeyse zifiri karanlıkta yürüdükten sonra asla kurulmayan bir şey için hazırlanmış boş bir bölme buldum ve eğilerek içine girdim. Artık rasgele bir istasyon personelinin beni fark edeceğinden endişelenmeksizin kameraları gözlemleyebilirdim. Yayınıma sürtüp geçen bir bakım/silah tarama dronunu kapıp kontrolüm altına aldım. Liman İdaresi ofislerinin dışında gelişigüzel devriye gezen dronu sabit güvenlik kamerasıyla yapabileceğimden daha iyi ses ve görüntü almakta kullandım.

Wilken ile Gerth iki yeni insanla konuşuyorlardı. Ayrıca yakında insan formlu bir bot hazır bekliyordu. Uzunca bir süredir onlardan birini yakından görmemiş, onlarla sadece eğlence yayınında karşılaşmıştım. Kurumsal bölgede yaygın olarak kullanılmazlar çünkü belirli bir göreve özgü botlardan daha iyi yapabilecekleri pek bir şey yoktur ve yayın aktifken gerek veri depolama gerekse işleme becerileri o kadar heyecan verici sayılmaz. Sunilerin aksine klonlanmış insan dokusundan yoksun oldukları için ağır cisimleri kaldırabilen çıplak metal bot vücutlardan ibarettirler ama o işi bile bir nakliye botu ya da başka tip bir kargo kaldırıcı kadar iyi beceremezler.

Seyrettiğim bir kısım eğlence medyasında ana karakterleri tehdit eden kontrolden çıkmış şeytani GüvBirimleri canlandı-

rırlardı. Bundan rahatsızlık duyduğum falan yoktu. Aslında hoşuma bile giderdi çünkü o sayede GüvBirimlerle hiç çalışmamış insanlar gerçek hâlimiz gibi değil de insan formlu botlar gibi görünmemizi beklerlerdi. Yani öyle tasvir edilmemiz beni rahatsız etmezdi. Hem de hiç.

Kendimi o rahatsız olmama ânını atlatmaya öyle kaptırmıştım ki konuşulanlara yetişmek için dronun kamera yayınını geriye almam gerekti. "Ben Don Abene," dedi bir kadın olan ilk insan. Diğer yeni insanı işaret etti. "Bunlar da meslektaşım Hirune ve asistanımız Miki." Tereddüt etti. "İstihdam acentası sizi bilgilendirmeye vakit ayırdı mı?"

"Bunun bir yakın koruma işi olduğu söylendi." Wilken bota kısaca göz attı. Anlaşılan Miki adlı bot başını yan yatırmış bekliyor, kocaman küremsi gözlerle ona öylece bakıyordu. Bir insanın bir botu takdim etmesi en hafif tabiriyle alışılmadık bir durumdu. Gerth yüz ifadesini profesyonel tutmakta zorlanır gibiydi. Wilken sözlerini sürdürdü. "Bir ön değerlendirme yapmak için dünyalaştırma tesisine inecekmişsiniz ve GoodNightLander Independent'la olan kontratınız bir güvenlik ekibi gerektiriyormuş."

Abene kafa salladı. "Size ihtiyaç duymamamızı umuyorum. Fakat tesisi terk eden şirket uydu gözetimini sürdürmedi ve onlar gittiklerinden beri hiç kimse içeriye girmedi. Tesisin boş olduğunu varsayıyoruz ama emin olmanın bir yolu yok."

"Acenta potansiyel bir sorun olduğunu söyledi," dedi Gerth. "Dünyalaştırma kalkanı, saha dışı taramaları engelliyormuş galiba?"

"Evet," yanıtını verdi Hirune. "GI'ın koyduğu çekme tertibatı sayesinde tesisin stabil olduğunu biliyoruz ama hepsi bu. İstasyon orayı gözetim altında tutuyor ama gördüğünüz gibi burada hiç devriye aracı yok."

Tesise yağmacıların yerleştikleri ihtimalinden bahsediyordu. Tabii bu doğruysa söz konusu yağmacılar işlerinde pek başarılı olamazlardı çünkü bu istasyonu es geçmişlerdi. Ayrıca yağmacılar istikrarsız bir dünyalaştırma tesisinde takılmaktansa vurup kaçmayı yeğlerlerdi.

Aslına bakarsanız güvenlik alanındaki tecrübelerime dayanak istikrarsız bir dünyalaştırma tesisinde takılmak isteyecek birileri beni yağmacılardan çok daha fazla endişelendirirdi.

Gerth ile Wilken aralarında bakıştılar. Belki aynı düşünce onların da akıllarından geçmişti. "Terk edildiği sırada tesiste aktif organizmalar bulunması gibi bir ihtimal var mı?" diye sordu Wilken.

"Personel oradan ayrılmadan önce biyolojik matrislerin mühürlenmiş ve muhtemelen yok edilmiş olmaları gerekir," dedi Hirune. Elinin üstündeki bir şeyi silkelercesine bir hareket yaptı. "Edilmemişse bile havadan bulaşabilen tehlikeli bir kontaminasyonun ortaya çıkma ihtimali çok düşük."

Yüz ifadesi profesyonel soğukkanlılığını korusa da Wilken ısrarından vazgeçmedi. "Bakteri haricinde bir şeyleri kastediyorum. Mesela fiziki bir tehlike oluşturmaya yetecek kadar büyük organizmalar."

Eh, ben bile dünyalaştırma hakkında bu ikisinden daha çok şey biliyordum.

Hirune'nin yüzünde artık hislerini belli etmemeye çalışan insanlarla bağdaştırdığım o boş, dudak ısırmalı ifade vardı – özellikle de bahsi geçen his, başka birinin farkına varmadan gülünç bir şey söylemesinden kaynaklanıyorsa. (Zırh giymekten vazgeçmekte işte bu yüzden zorlanmıştım; yüz ifadelerini gizlemek insanlar için bile zordu.)

Don Abene'nin göz kenarları kırışsa da bunun sebebi Wilken'le aralarındaki bir espriymiş gibi davrandı. "Matrikste

bakteriden büyük bir organizmaya yer verilmez. Hem daha büyük bir organizmayı gezegen yüzeyinden tesise getirmeleri için bir sebepleri yoktu. Tabii getirip getirmediklerini bilmiyoruz. Dolayısıyla temkinli davranmakta yarar var."

Wilken bunu kabullenmiş gibi gözüktü. En azından başka bir soru sormadı. Aslında davranışı bir bakıma mantıklıydı. Müşterilerin her şeyin yolunda olduğu yönündeki güvencelerine şüpheyle yaklaşmak bir güvenlik danışmanının işiydi. (Öte yandan GüvBirimlerin müşterileri her şeyin yolunda olduğu yönünde sadece birbirlerine güvence verirlerken sen gözünü duvara dikip beklerdin ve her şeyin ters gitmesini beklerdin.)

Abene ile Hirune şimdi güvenlik danışmanlarını, istasyonun çekirdek ekibiyle beraber kaldıkları Liman İdaresi'ne götürüyorlardı. Yürürken de kapsamlı bir brifing, ekip hazırlığı ve on altı saat sonraki bir kalkış hakkında konuşuyorlardı. Peşlerinden giden insan formlu bot Miki ansızın durdu. Arkasına dönüp başını kaldırdı ve kullanmakta olduğum drona baktı. Kameraya odaklandığını görebiliyordum.

Geçici devralmayı belleğinden silip dronu serbest bıraktım. Liman İdaresi'nin sistemine şaşkın bir yeniden yönlendirme talebi gönderdi, sonra da devriye güzergâhına döndü.

Yerinden kıpırdamayan Miki hâlâ gözlerinin kesif yüzeyiyle karanlığa bakıyordu. Yayın temizdi; varlığımdan haberdar olması mümkün değildi.

Derken Miki yönsüz bir ping gönderdi. Bu, cevap vermek isteyen biri olup olmadığını görmek için karanlığa yapılan bir çağrıdan ibaretti.

Sinyal sızıntılarına karşı kendimi kontrol ettim, duvarlarımı sıkılaştırdım ve kendi kendime dikkatli davranmam gerektiğini hatırlattım. İstasyon yayınının sessiz olması kimsenin kulak kabartmadığı anlamına gelmezdi. GI heyeti kendi yayınlarını

yanlarında getirdikleri sistem donanımından verecekti ama istasyon personelinden biri römork botlarına komutlar veriyor ve belki hâlâ güvenlik raporlarını kontrol ediyordu.

Mekân öylesine sessizdi ki belki de Miki kazara devreye soktuğum işaretçi reklamını tespit etmişti. Belki çıt çıkmayan yayında bir fısıltı duymuştu; öyle bir şey benim bile huzurumu bozmaya yetecek kadar ürkütücü olurdu. Sonunda arkasına döndü ve sahibinin peşinden Liman İdaresi yerleşkesine girdi.

Bölmeden çıktım ve daha iyi bir gizlenme yeri bulmak için karanlık holde ilerledim.

~

Bakım pasajlarında ve yükleme koridorlarında yolumu bularak Liman İdaresi'nden çok da uzak olmayan boş bir ticari boşluğa çıktım. Dikkatli bir çalışma sonucunda Liman İdaresi ofislerinin içindeki iki güvenlik kamerasından görüntü almayı başardım. Evet, iki. Güv yahut MerSistemlerle veya dronlarla herkesin yaptığı her şeyi gözlemlemeyip insan idarecilerden yararlanan insanların yakınında bulunmak tuhaftı. Kameralardan biri liman trafik kontrolüne ayrılmış merkezi göbekteyken diğeri şimdilerde istasyon kontrolü vazifesi gören geçici bir göbekteydi. Kısacası, sadece bir terslik çıkarsa bunu hemen öğrenmen gereken iki yere kamera kurulup yemekhaneye, tuvaletlere ve özel konutlara müdahale edilmemişti. Sanki buradakiler, istasyonu havaya uçurmaya veya römork botlarını bir yerlere çarptırmaya çalışmadığın sürece ne dediğini veya yaptığını zerre kadar umursamıyorlardı. (İnsanların yemek yedikleri, seviştikleri, hijyen ihtiyaçlarını giderdikleri ve fazla vücut sıvılarını dışarı attıkları videoları analiz ederek ve silerek harcanmış binlerce saatin ardından bu huzur verici ama yine de garip bir durumdu.)

Neyse ki GI heyeti ile istasyon personeli birbiriyle epey içli dışlı gözüküyordu. Bu sayede ilk değerlendirmenin kısa sürece-

ğini öğrenmeme yetecek kadar sohbete kulak misafiri oldum. Tesiste yalnızca on iki saat geçirerek durumu hakkında bir ön tespit yapacaklar, ardından istasyona dönüp bulgularını analiz edecekler, bir süre mola verecekler ve tekrar gideceklerdi. İşte bu benim için harikaydı. On iki saatin ihtiyacım olanı bulmama fazla fazla yetmesi gerekirdi.

Ayrıca gemilerinin hangi iniş pistinden kalkacağını ve içine ne zaman malzeme yükleyeceklerini de duydum. Keşif gemisine binmek için hâlâ yardıma ihtiyacım vardı. Fakat kullanabileceğim hemen hemen hiçbir aktif sistem bulunmadığından fazla bir seçeneğe sahip değildim.

O mankafa evcil robotla arkadaş olmam gerekecekti.

Selam, Miki.

Derhal cevap verdi. *Selam! Sen kimsin?*

Güvenli bir bağlantı kurmak için Miki'nin gönderdiği pingdeki adresi kullanıyordum. Abene ile diğerleri hazırlıklarını tamamlamışlardı ve dünyalaştırma tesisine doğru yola çıkmadan önce istirahat ediyorlardı. Bu da bana robotu baştan çıkarmak için yaklaşık üç saat veriyordu. İşin o kadar sürmesini beklemiyordum.

Bir güvenlik danışmanıyım, dedim. *GoodNightLander Independent, ekibinizin görevi güvenle tamamlamasını sağlama almak için çalıştığım güvenlik şirketiyle kontrat imzaladı.* Yayın üzerinden Abene'ye mesaj atmaya çalıştığında onu bloke ettim. *Burada olduğumu kimseye söyleyemezsin.* Bana yayınını ele geçirmeyi nasıl becerdiğimi, istasyona nasıl çıktığımı sormasını bekledim. Soracağı sorulardan çoğunu öngördüğümü düşünüyordum ve cevaplarımı çoktan hazırlamıştım.

İyi ama neden? dedi. *Don Abene'ye her şeyi anlatırım. O benim dostum.*

Açıkçası ona bir evcil robot derken abarttığımı sanmıştım. Bu iş tahmin ettiğimden bile daha can sıkıcı geçecekti. Üstelik epey yüksek –belki de yüzde 85 civarlarında– bir can sıkıntısı oranı öngörmüştüm. Şimdiyse yüzde doksan, hatta 95'le karşı karşıyaydım.

Tepkimi yayından uzak tutabildim. Hiç kolay olmadı. *Don Abene ile diğerlerini güvende tutmak için bunun bir sır olarak kalması lazım*, dedim. *Başkalarının gerçeği öğrenmeleri riskine giremeyiz.*

Peki, dedi. Ciddi olup olmadığından emin değildim. Bu kadar kolay olamazdı. Belki de beni rapor etmek için bir fırsat buluncaya kadar suyuma gidiyordu. Ama sonra, *Don Abene ile bütün dostlarımın güvende olacaklarına söz ver*, dedi.

Sözlerinde ciddi olduğuna dair korkunç bir hisse kapıldım. GAT'ın seviyesinde bir botla karşılaşmayı beklememiştim ama bu kadarına da pesti. Acaba insanlar onu cidden bir çocuk veya evcil hayvan gibi davranacak şekilde mi kodlamışlardı? Yoksa gördüğü muameleye cevaben kodu kendi kendine bu yönde mi gelişmişti?

Tereddüde kapıldım çünkü (yine) bir grup insanın ölümüne tanıklık etmek istemesem de onların GüvBirimi, hatta sahte geliştirilmiş insan güvenlik danışmanları değildim. Seni görmelerine izin vermezsen insanları güvende tutmak zordur. Fakat Miki bekliyordu ve bana güvenmesini istiyordum. *Söz veriyorum*, dedim.

Peki. Adın ne?

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Ne botların ne de GüvBirimlerin adları olur. (Kendime bir ad vermiştim ama bana özeldi.) Ayres ile diğerlerine, yani kendilerini bir şirkete satan ve ne kadar kötü bir anlaşma yaptıklarını büyük ihtimalle daha yeni yeni anlayan zavallı aptal insanlarıma verdiğim adı kullandım. *Rin. Güvenlik Danışmanı Rin.*

Gerçek adın o değil. Kafasının hakikaten karıştığını yayından anlayabiliyordum. *Sana yakışmıyor.*

Belli ki Miki yayın aracılığıyla farz ettiğimden daha fazla bilgi ediniyordu. Bir bu eksikti. Böyle bir durum için hiçbir hazırlık yapmamıştım ve arabelleğimde en ufak bile yardımı dokunacak hiçbir şey olmadığı kesindi. Sonunda dürüst davranmaya karar verdim. (Biliyorum, buna ben bile şaşırdım.) *Rin diye hitap edilmek istiyorum. Gerçek adımı kimseye söylemem.*

Peki. Anlıyorum, Rin. Burada olduğunu kimseye söyleyeceğim. Dostun olacağım ve Don Abene ile ekibimize yardım edeceğim.

Tamam. (Neredeyse *Peki* diyecektim.) Bunun varsayılan bir cevap mı olduğunu, yoksa Miki'nin bana ciddi bir söz mü verdiğini çözemedim. Her neyse, ya insanlara benden bahsedecekti ya da bahsetmeyecekti ve bu işe kalkışacaksam bahsetmeyeceğini varsaymak zorundaydım. *Bana mekiğinizin sistemine erişim izni verebilir misin? Güvende olduğunu sağlama almak istiyorum da.*

Peki. İstediğim veri yayından geldi.

Mekik dedikleri şey aslında iki kat mürettebat yerleşim alanı ile biyolojik laboratuvara çevrilmiş bir kargo ambarı olan yerel bir uzay keşif/ulaşım aracıydı. Solucan deliğinden geçebilecek bir iticiye sahip değildi ama sistemdeki diğer her yere gidebilirdi. Bir bot pilota değil, yalnızca daha çok atmosferik taşıtlarda görmeye alıştığım türden asgari bir otomatik pilot sistemine sahipti. Geminin üst düzey işlevlerini idare edebilecek herkes yaralanırsa veya etkisiz hâle gelirse pek bir yararı dokunmazdı. Öte yandan imha edecek bir bot yoksa taşıta bir imha yazılımı yükleyemezdin.

Mekiğin bağımsız bir GüvSistemi de yoktu. Tüzel Kuşak'ın dışını konu alan bir kısım medyada dahili güvenliğe orada daha az önem verildiğini, kendi çalışanlarını denetlemekten ziyade

potansiyel harici tehditlere odaklanıldığını görmüştüm. Bunun doğru olduğunu düşünmemiştim ama istasyon personelini özel konutlarında gözlemlemekteki ilgisizlikle uyuşuyordu. Tabii PreservationAux müşterilerimin davranış biçimleriyle de. Tüm bunlar bana Preservation'ın nasıl bir yer olduğunu merak ettirse de o düşünceyi kafamdan çıkardım. Muhtemelen diğer her yerde olduğu gibi herkesin GüvBirimlere aval aval bakacağı sıkıcı bir yerdi.

Miki bana tam erişim verdiği için önceki yolculuklarına dair belleğinde kısa bir geziye çıktım. Hoş bir mekikti – hem de eski şirketimin tedarik edeceği herhangi bir şeyden çok daha fazla. Döşemeleri bile temiz ve bakımlıydı. Bu da GI'ın ıslah projesine verdiği önemin bir diğer göstergesiydi; buraya büyük bir taşıyıcının kargo modülüyle veya Gemi gibi özel bir ikmal aracıyla çekilerek getirilmiş olmalıydı.

GAT'ın benimkini kullandığı gibi Miki'nin dahili yayınını kullanmam gerekecekti ama GAT'ın aksine ben bunu bir istasyon ile bir gezegen arasındaki mesafeden yapamazdım. İşin iyi tarafı, mekiğin içinde kendimi bir dolaba tıkmadan da saklanabileceğim bol bol yer vardı. Kötü taraf ıysa dışarıyı görmemi sağlayacak bir sistemin, Miki'ninkiler hariç herhangi bir gözün veya kulağın olmamasıydı.

Evet, mutluluktan içim içime sığmıyordu.

Miki, senin– Neredeyse *müşterilerini* diyecektim. Miki'nin duymak istediği kelimeyi ağzıma alabilmem neredeyse koca bir saniye sürdü. *–dostlarını gözlemleyebilmek için sistemlerini kullanmam gerekecek. Yani kameram olmalı, tarama kabiliyetlerinden yararlanmama izin vermelisin. Bazen Don Abene ile dostlarını tehlikeli olduğunu düşündüğüm şeyler hakkında uyarmak için senin aracılığınla konuşmak, senmişsin gibi davranmak zorunda kalabilirim. Öyle yapmama izin verir misin?*

Elbette bana çoktan verdiği erişim sayesinde Miki'nin kontrolünü ele geçirebilir, canım ne istersem yapabilir ve bunu belleğinden silebilirdim. Aynını Gemi'ye yapmıştım ama Gemi düşük seviyeli bir bottu ve öyle bir şeyi umursayacak bilince sahip değildi. Bunu bir de Miki'ye yapmak... Fakat hayır derse başka ne çarem kalırdı bilmiyordum.

Peki, izin veriyorum, Danışman Rin, dedi Miki. *Söylediklerin korkutucu geliyor ama dostlarımın zarar görmediklerinden emin olmak istiyorum.*

Bu kadarı da fazla kolay gibiydi. Neredeyse bir tuzaktan şüphelenecektim. Ya da... *Miki, her soruya evet cevabı vermen mi emredildi?*

Hayır, Danışman Rin, dedi Miki ve bir de, *keyif simgesi 376 = tebessüm*, diye ekledi.

Ya da Miki hiç hor kullanılmamış, yalan söylenmemiş veya hoşgörülü bir şefkatten başka hiçbir muamele görmemiş bir bottu. İnsanların sahiden dostları olduklarını düşünüyordu çünkü ona öyle muamele ediyorlardı.

Miki'ye bağlantıyı bir dakikalığına keseceğimin sinyalini verdim. Kendi başıma duygulanmam gerekiyordu.

3

İstasyonun nakliye botu teslimat pasajını kullanarak metruk aktarma merkezinden geçtim ve bindirme bölgesine döndüm. Mekik Liman İdaresi alanında bekliyordu ve neyse ki çalışır durumda bir kamera mevcuttu. Alanın bir görüntüsünü almayı başardım ve boşaldığı bir ânı kolladım. Miki'nin yayınından iki mürettebat üyesinin yukarıdaki kumanda güvertesinde bir uçuş öncesi denetimi yürüttüğünü ve hâlâ istasyondaki laboratuvarlarında olan diğerlerinin son kontrol listesini elden geçirdiklerini biliyordum.

Kameranın yayınını gölgeli bindirme bölgesinden depar atarak geçmeme ve hava kilidine ulaşmama yetecek kadar dondurdum. Miki'den aldığım giriş kodunu girdim. Hava kilidinin açılarak taramamın istasyondakinden çok daha temiz olduğunu söylediği bir geri dönüştürülmüş hava akımı dışarı kaçtı. İçeri girdim, kilidi kapattım ve girişimi günlükten sildim.

Bir kulağım Miki'nin insan değerlendirme ekibiyle olan yayın bağlantısındaydı. Kader'in, yani mekikteki uçuş güvertesinde bulunan iki geliştirilmiş insan pilottan birinin, *Hirune, sen misin?* dediğini duydum.

Ne? yanıtını verdi Hirune. *Hâlâ Liman İdaresi'ndeydim. Az sonra aşağı ineceğiz.*

Tuhaf. Kaporta açılmış gibime geldi.

Günlükte bir girdi yok, diye belirtti Vibol adındaki diğer pilot. *Bence sorun kulaklarında.*

Şimdi seni haksız çıkarmak için kontrol etmem gerekecek, dedi Kader ona.

Daha şimdiden pasajdan geçip iş alanına inmiş, biyoloji laboratuvarlarını geride bırakıp malzeme deposuna ulaşmıştım. Depoda bütünleşik bir nakliye botuna ayrılmış bir bölme vardı ama kargo alanı laboratuvarlara dönüştürüldüğü için bot mekikten indirilmişti. İçi Gemi'deki malzeme dolabından daha ferahtı ve bacaklarımı uzatamasam bile güverteye oturup sırtımı duvara yaslayabilirdim. Aslında gerinmeye ihtiyacım yoktu ama yine de hoş bir durumdu. Ayrıca içerisi zifiri karanlıktı ama kafamda kıpır kıpır bir yayın varken bu hiç sorun değildi.

İyi misin, Danışman Rin? diye sordu Miki.

Bağlantımızın güvenli olduğunu –insanların onu duyamadıklarını ve geliştirilmiş insanlardan hiçbirinin bir yankı alamadığını– garantilemek için bir kontrol daha yaptım. Elbette güvenliydi, zira Miki'nin yayını benim idaremdeydi. Yine de muhtemelen her konuşmamızda aynı şeyi tekrarlayacaktım çünkü öyle bir döngü geçiriyordum. *İyiyim. Bana Rin diyebilirsin.* Bu hitap biçimi de sinir bozucu olmasına rağmen Danışman Rin" kadar değildi. Tapan, Rami ve Maro bana Danışman dediklerinde sinirim bozulmamıştı ama... ne bileyim işte, şu an her şey sinir bozucu geliyordu ve sebebini bilmiyordum.

Peki, Rin! dedi Miki. *Seninle dostuz ve dostlar birbirlerine isimleriyle hitap ederler.*

Belki de sebebini biliyordum.

Miki'nin gözlerinden heyete yardım ederek son birkaç parça donanım ve test malzemesini aşağıya indirmesini seyrettim. Bütün eşyaları hava kilidinden mekiğe yükleyip yerlerine kaldırdılar. Yayındaki konuşmalarını dinledim. Nihayet yola çıkıyor olmaktan heyecan duyar gibiydiler. Dört araştırmacının ve iki mekik mürettebatının hepsi de GoodNightLander Independent'ın uzun süreli elemanlarıydı. Daha önce de birlikte çalışmışlar, burada güvenlik ekibinin gelmesini sabırsızlıkla beklemişlerdi. Don Abene bir ara Miki'nin kollarını tutup kamerasına gülümsedi. Miki'nin hareketlerini kontrol etmeye yönelik herhangi bir girişimde bulunmadığıma sevindim çünkü irkilişim o kadar ani ve içgüdüseldi ki başımı depolama alanının duvarına çarptım.

(Hiç kimse GüvBirimleri tutmaz. Şimdiye dek bu avantajın farkında değildim.)

Hâlâ insanların yaşını göz kararıyla kestirmekte pek başarılı değilim. Don Abene'nin açık kahverengi teni ağız ve göz kenarlarında kırışmıştı. Ayrıca renkli uzun siyah saçlarının arasında beyaz teller vardı ama bu kozmetik bir seçim bile olabilirdi. Gülerken koyu gözleri buruştu. "Nihayet gidiyoruz, Miki!"

"Yaşasın!" dedi Miki. Yayınının içinden tepkisinde samimi olduğunu görebiliyordum.

Miki koruyucu elbiseleri yerlerine kaldırmasında Hirune'ye yardım etti, sonra da varsayılan davranışını uygulayarak özel eşyalarını yerleştiren insan dostlarının peşinde rasgele gezindi. Miki'ye laboratuvardan çıkıp Wilken ile Gerth'in teçhizatlarını boşaltmakta oldukları depolama alanına gitmesini önerdim. Miki'nin silah taraması benimki kadar hassas değildi ama göz-

leri, bende olmayan yakınlaştırma özelliklerine sahipti. (Bir güvenlik birimi ile bilimsel araştırmalara yardım amacıyla tasarlanmış bir bot arasındaki farklılıklardan biri de budur.)

Ondan iki güvenlik danışmanının boşaltmakta olduğu kutulara güzelce bakmasını istediğimde bana yakın çekim bir görüş sundu ve Gerth kutusunu saklama dolabına kaldırırken imgeyi farklı açılara böldü. Bunu daha Gemi'deyken yapmak istemiştim ama teçhizatlarını çok çabuk kaldırmışlardı ve onları bir drona incelettirmek büyük ihtimalle dikkat çekerdi. Gerth bota göz attı ve kutuyu yerine kaldırdı. "Neye bakıyorsun?" diye sordu.

Miki'ye, *"Don Abene benden eşyalarınızı kaldırmanızda yardıma ihtiyacınız olup olmadığını sormamı istedi," de*, dedim.

Miki başını yan yatırdı ve sözümü ancak tamamen masum bir robotun tam bir masumiyetle yapabileceği şekilde harfiyen tekrarladı.

Gerth hafifçe gülümsedi. "Hayır, sağ ol, küçük bot," dedi. Wilken gevrek gevrek güldü.

"Küçük bot." Cidden mi? (Dehşet verici bir ölüm makinesi ile küçük bir çocuk arası muamele görmenin mutluluğunu tadabileceğin bir yer mutlaka olmalı.) Miki'yi dostlarının yanına dönmeye teşvik ettim. Pasajdan geri giderken, *Rin, neden kutularını görmemizi istemediler?* diye sordu.

Herkes evcil bir robotun tarayıcısıyla işlerine burnunu sokmasını istemez. Fakat aklım başka yerdeydi ve, *Emin değilim*, demekle yetindim. Şekillerine bakılırsa kutularda silahlar, cephane ve bir çift üst düzey kendinden ayarlı zırh vardı. O türden zırhları bir tek seyrettiğim medyada görmüştüm. Şirket bize hiç o kadar kaliteli bir zırh vermemişti. Yine de dürüst konuşmak gerekirse zırhlarımız düzenli aralıklarla parçalanarak üstümüzden uçar giderdi. Dronları yoktu ama zaten insanlar güvenlik dronlarını pek iyi kullanamazlar; onları yönlendirmek için çoklu iş-

lem kapasitesi gerekir ve pek çok insan kapsamlı bir geliştirmeye tâbi tutulmadan öyle bir şey yapamaz. Bununla beraber dronlar olmadan bile her şeye hazırlıklı görünüyorlardı. *Belki belirli bir sebebi yoktur.*

Fırsatını bulursam bir şeyler çalıp çalmamaya karar verme çabasındaydım. Kendinden ayarlı zırhlar son derece cezbediciydi ve kodda bazı değişiklikler yaparsam daha bile gelişirlerdi. Fakat silah tarayıcılarını atlatmak bile yeterince zordu ve yanımda o kadar büyük bir şey taşımak yakalanma ihtimalimi arttırmaktan başka bir işe yaramazdı.

Miki kumanda güvertesinin altındaki mürettebat alanına gittiğinde Abene ile Hirune'ye Brais ve Ejiro eşlik ediyorlardı. Kader ile Vibol ise hemen üzerimizdeki kokpitteydiler. İnsanlar bir çift istasyon koltuğunu kıvrık kanepeye doğru döndürmüşlerdi ve hep beraber kompartımanın ortasındaki uçan bir ekranın baloncuğunu seyrediyorlardı. Ekrandaki şemalara bakılırsa tesisteyken kullanmaları önerilen bir güzergâhı gözden geçiriyorlardı. Münferit yayınlarını dikkatle yokladığım sırada Abene elini yanındaki koltuğa attı. "Geç otur, Miki."

Miki kanepedeki kadının yanına oturduğunda diğer insanlardan hiçbiri tepki vermedi. Bu belli ki tümüyle normal bir davranıştı.

"Tesisin içini göreceğine seviniyor musun, Miki?" diye sordu Hirune, şemayı yeni bir açıya çevirirken. "Ben yalnızca haritalarına bakmaktan bıktım."

"Seviniyorum!" diye tekrarladı Miki. "İyi bir değerlendirme yapacağız. Sonra yeni bir görev alabiliriz."

Ejiro güldü. "Umarım o kadar kolay olur."

"Kolay ve zor olması umurumda değil," dedi Brais. "En azından artık işe koyuluyoruz! Miki herhalde bizimle Mus oynamaktan sıkılmaya başlamıştır."

"Oyunlardan hoşlanırım. Elimden gelse sürekli oyun oynarım," dedi Miki.

Karanlık bölmeme çekilmek zorunda kaldım. Yine duygulanıyordum. Ama bu sefer o duygu öfkeydi.

Doktor Mensah beni satın almadan önce kaç defa bir insan koltuğunda oturduğumu parmaklarımla sayabilirdim. Üstelik bunu müşterilerin önünde hiç yapmamıştım.

Neden böyle tepki veriyordum bilmiyorum. Bir insan formlu botu kıskanıyor muydum? Evcil bir robot olmak istemiyordum; zaten Doktor Mensah ile ötekileri bu nedenle terk etmiştim. (Aslında Mensah evcil bir GüvBirim istediğini söylememişti. Hatta ne amaçla olursa olsun bir GüvBirim istediğini sanmıyorum.) Miki, özendiğim neye sahipti? En ufak bir fikrim yoktu. Ne istediğimi bilmiyordum.

Ve evet, sorunun önemli bir parçasının bu olduğunun farkındayım.

Miki'nin yayınına tekrar bağlandım. Don Abene konuşuyordu. "–insanlarla yaşadığın tecrübelerin kısıtlı olduğunu aklında tut. Biz seni aileden biri gibi görüyoruz ama başkalarının gözünde bir yabancısın. Güvenlik ekibimiz herhalde o yüzden getirdikleri eşyalara bakmanı istememiştir."

Eyvah. Konuşmanın kaçırdığım bölümünü dinlemek için Miki'nin video kaydını geriye aldım. Miki, Abene'ye güvenlikçilerin kutularına bakarken Gerth'in neden öyle tepki verdiğini sormuştu. Neyse ki Abene tesisin şemasına bakmayı sürdürdüğü için dalgın bir cevap vermişti ve Miki'ye neden güvenlik ekibini görmeye gittiğini sormamıştı. Bunu sormayı akıl ederse acaba Miki ona benden bahseder miydi? Öyle bir soruyu nasıl yanıtlardı?

Başlangıçta planladığım gibi Miki'nin kontrolünü devralabilirdim. Gel gör ki Abene ve diğerleriyle etkileşimi son derece

karmaşıktı. Onu başarıyla taklit edebileceğimi sanmıyordum. Geliştirilmiş insan güvenlik danışmanı rolünde bile yeteri kadar zorlanmıştım; üstelik o sırada beni tanıyan insanları kandırmaya çalışmıyordum. Daha doğrusu rolünü oynadığım kişiyi tanıyan. Her neyse işte.

Tedirgin ve/veya kuduruk bir izlenim vermemeye çalışarak, *Miki, unutma, Don Abene'ye benden bahsetmeyeceğine söz vermiştin*, dedim.

Bahsetmeyeceğim, Rin. Miki o kadar sakin ve kaygısızdı ki performans güvenirliğim yüzde 2 düştü. *Söz verdim ya.*

Sessiz sedasız somurtmayı becerdim. Fakat Miki'nin kodlanmış davranışlarının arasında, kafasına bir şey takıldığı zaman Don Abene'ye danışmak da olmalıydı. Sorularına yapabildiğim kadar kapsamlı cevaplar vermem gerekecekti; belli ki basit bir "bilmiyorum" yetmeyecekti.

Hirune, Abene'ye bir soru sordu. "Şu an için güvenlik ekibimiz hakkında ne düşünüyorsun?"

"Aslına bakarsan hoşnudum," dedi Abene. "Dünyalaştırma tesisleriyle ilgili pek bilgi sahibi değil gibiler ama bunun bir önemi olmamalı."

Şahsen ben olabileceği kanaatindeydim. Fakat GüvBirim eğitim modülleri beş para etmez ve dünyalaştırma hakkında bütün bildiklerim, o konuya zerre kadar önem vermezken sağdan soldan edinebildiklerimden ibaretti.

Miki'nin gözlerinden Hirune'nin bir şeyleri ayarlamak hakkında konuşan diğer ikisine bakıp geçtiğini gördüm. Kadın sesini alçalttı. "Belki yoktur. Ama sadece iki kişiler. Yağmacılara karşı fazla bir yardımları dokunmaz."

Abene alaycı bir homurtu çıkardı. "Yağmacılarla karşılaşırsak derhal tesisten ayrılıp transit istasyonuna döneceğiz."

Siz onları görene kadar her şey için çok geç olacak.

Tepkim yayına karışmış olmalıydı çünkü Miki endişeyle, *Onları güvende tutacaksın, değil mi, Rin?* diye sordu.

Evet, Miki, dedim bota çünkü öyküm buydu ve ona bağlı kalacaktım.

4

Miki'nin yayını üzerinden dünyalaştırma tesisinin orijinal özelliklerini gösteren bir şemayla bütünleşik bir taramasına erişimim vardı. Evet, sanırım istediğim delili nerede arayacağımı biliyordum.

Miki'nin kamerasından mekik ekranındaki görsel yaklaşımımızı görebiliyordum. İstasyona gönderdiği otomatik raporlara göre hâlâ optimal kapasitede faaliyet gösteren çekme tertibatını çoktan geride bırakmıştık.

Tesis üst atmosferdeki dev bir platform olup istasyondan çok daha büyüktü. Tam boy bir transit halkası bile onun yanında küçük kalırdı. O boşluğun çoğu dünyalaştırma sürecini kontrol edecek koskoca motorları içeren kapsüllere ayrılmıştı. Tesis kalıcı bir fırtına katmanında asılı durduğu için gezegenden bir görüntü alınamıyordu. Elektriksel boşalmalarla dolu türbülanslı dev bulutlar yüzeyi gözlerden saklıyordu.

"Tüm çevresellerde iyi seviyeler görüyoruz," dedi Kader kokpitten, ölçümlerin bir imgesini yayında paylaşarak. "Tam donanımlı gitmek istediğinizden emin misiniz?"

Yanlış cevap verileceğinden emin olarak gerildim. *Miki, ona de ki–* Fakat Abene, "Evet, güvenlik protokollerine harfiyen uyacağız," diye yanıtladı. Bu da filtreli ve acil durum hava stoklu tam boy kıyafetler ile narin insan vücutları için bir miktar koruma anlamına geliyordu. "Çevreselleri denetleyene ve tesisin kontrolünü devralana kadar öyle davranacağız. Daha sonra durumu yeniden değerlendiririz."

Gevşedim. Sonra da kendime bunların müşterilerim olmadıklarını hatırlattım.

Her şey yolunda, Rin, dedi Miki. *Don Abene daima ihtiyatlıdır.*

Biri sürü ihtiyatlı ama ölü insan görmüştüm. Tabii bunu Miki'ye söyleyecek değildim.

Miki'nin gözlerinden Abene'nin ilk değerlendirme provası için giyinmesini seyrettim. Kader ile Vibol gemide kalacaklardı ama Wilken ile Gerth'e ek olarak Hirune ve diğer iki araştırmacı –Brais ile Ejiro– Abene ile Miki'ye eşlik edeceklerdi.

Hava kilidinden önce Wilken çıktı ve kask kamerası çektiği videoyu yayına aktardı. Yerleşim kapsülündeki yolculara özel bir rıhtıma kilitlenmiştik ve bindirme alanı ağır donanımlarının yahut standart nakliye botlarının sığabileceği kadar büyük değildi. Elektrikler hâlâ açıktı ama asgari düzeydi; zemin katta –duvarın orta seviyesinde ve yukarıda– acil durum ışık şeritleri parlıyordu ama daha büyük tepe lambaları yanmıyordu. İçeride insanların kask kameralarındaki özel filtreleri kullanmadan görmelerine yetecek kadar ışık mevcuttu.

Tesise buradan çıkmak iyi bir fikir miydi? Şema üstümüzdeki katta daha büyük ve çok amaçlı bir bindirme alanı gösteriyordu. Yanaştığımız küçük yükleme sahası mekiğe yaklaşım yolunu

savunmayı kolaylaştırırdı ama aynı zamanda bir terslik çıkarsa ekibi mekiğe geri getirmeyi güçleştirirdi.

Bunun kötü bir karar olup olmadığını kestirmek zordu. Yine de insanların güvenlik konusunda beceriksiz oldukları bir gerçekti. Ben insanları kapalı mekikte bırakarak önce dronlu bir intikal gerçekleştirirdim. Tesisi incelerdim (diğer bir deyişle ortalıkta yem gibi gezinip bir şeyin bana saldırmasını bekleyerek içeride istenmeyen bir ziyaretçi bulunmadığını sağlama alırdım) ve ancak ondan sonra insanları mekikten indirirdim. Fakat siz beni boş verin; ben böyle konulardan ne anlarım ki?)

Önden giden Wilken'in zırhındaki kamera ekip yayınına video yolluyordu. O hava kilidinden geçerek koridora çıkarken normal kullanımın izleri olan birkaç çizik ve çentik haricinde etrafta bir hasar bulunmaması dikkatimden kaçmadı. Abene, Hirune, Miki, sonra da Brais ile Ejiro onun peşine takıldılar. Gerth de en arkadan geldi. Dikkatimi her bir insanın kask kamerası ile Miki arasında yediye böldüm. Ekip yayınını ve telsizi dinliyordum ama tüm bunlar bana Miki üzerinden ulaşıyordu. "Miki, bir şey tespit ediyor musun?" diye sordu Abene.

"Hayır, Don Abene," dedi Miki. Yerleşik sistemlerin herhangi birinde sinyal faaliyeti var mı diye tarama yapıyordu. Tesis, GrayCris tarafından inşa edildiği için alışkın olduğum türden bir Mer veya GüvSistemle veyahut onlarla uyumlu bir şeyle karşılaşmayı bekliyordum. Etrafta bol bol güvenlik kamerası olsa da hiçbiri çalışmıyordu. Miki haklıydı; burada ölü havadan başka hiçbir şey yoktu. Işıklara ve çevresel sistemlere elektrik gitmesine rağmen tesis yayını da devre dışıydı.

Belki aktif bırakılırlarsa sistemlerin yalnızlık çekeceklerini düşünmüşlerdir, Rin, dedi Miki. *Ne dersin?*

Acaba kafamın içinde gezerken GAT da bu kadar aptal ol-

duğumu düşünmüş müydü? Belki ama öyle düşünseydi büyük ihtimalle bana söylerdi.

Olabilir, dedim çünkü artık Miki'nin bütün sorularını yanıtlamazsam beni en yakındaki insana kazara ispiyonlayabileceğinin farkındaydım. Ama sonra bu yerin GI onu sahiplenmeden önce çökmesi ve atmosferde yanması amacıyla inşa edildiğini hatırladım. *Tabii GrayCris tesisten ayrılırken yerleşik sistemlerin merkezi çekirdeklerini de götürmüş olabilir*, diye ekledim. *Zararı en aza indirmek istemişlerdir*. Böylesine karmaşık bir tesisi işletebilecek Güv ve MerSistemler aşırı derecede pahalı olurdu. GrayCris'i bilmem ama eskiden bana sahip olan şirket o kadar parayı asla bırakıp gitmezdi.

"Don Abene," dedi Miki ansızın, "belki GrayCris tesisten ayrılırken yerleşik sistemlerin merkezi çekirdeklerini de götürmüştür. Zararı en aza indirmek istemişlerdir."

Eh be.

"Bak bu mantıklı," dedi telsizini kurcalamakta olan Hirune. "Biraz parazitlenme var. Sakın koruma kalkanından geliyor olmasın? Artık istasyon trafiğini alamıyorum ama mekik yayınımızda Kader ile Vibol'u hâlâ duyabiliyorum."

Ejiro inceleme amacıyla sinyal parazitlenmesinden bir numuneyi kendi yayınına aldı. "Evet, koruma kalkanının muhtemelen atmosferdeki hareketlilikten dolayı epey ağır olduğunu biliyoruz." Sanki bu sözü beklercesine telsiz kanalı ve yayı 1.3 saniye boyunca bir sinyal cızırtısıyla kesildi.

Kötü hava, diye telsizden yorum yaptı Vibol. *Aman yağmura dikkat*.

Ekip gülüştü ve Miki ekip yayınına bir keyif simgesi yolladı. Ah, uzun soluklu bir espri. Zaten onlar hiç de sinir bozucu değildir. Wilken ile Gerth şakalaşmaya aldırış etmediler.

İleride Wilken koridordan çıkarak daha büyük bir alana

girdi. Zırhındaki tarayıcı ona mekânın yaşam belirtilerinden yoksun olduğunu söyledi. Kenarları boyunca volta atarak odayı emniyete aldı, ardından diğerlerine gelmelerini bildirdi. Bu boşluk şemada etiketlenmemişse de arıtma odacıklarına sahipti ve duvarlardaki raflara çevresel kıyafetler diziliydi. İnsanlar kameralarını etrafta gezdirirlerken yine de hasar gözükmedi. "Bu temiz bir tesis miydi?" dedi Brais. "Biyo kapsülün ayrılıp mühürlendiğini sanıyordum. Şemada öyle yazıyordu, değil mi?"

"Eminim öyledir," dedi Hirune. En yakındaki arıtma odacığındaki bir paneli kontrol etti. Hâlâ elektrik alıyordu ama kapıların hepsi de yukarı kalkıktı. (Öyle olması daima huzur verir. İçlerinde bir şeylerin saklanıyor olabileceği odacıklar hiç de eğlenceli değildir.) Hirune panelden yayına bir kullanım raporu indirmeyi denedi ama dahili hafızası boştu.

Kader ile Vibol'u kontrol ettim. İkisi de kendilerini yayınlarına kaptırmıştı ama Kader, istasyonla arasında hâlâ açık bir kanal tutuyordu. Biraz parazitlenme yok değilse bile Liman İdaresi'nden pingler ve cevaplar alıyordu. Parazitlenmenin sebebi muhtemelen içerideki ekibin istasyonla temas kurmasını engelleyen atmosferik kalkandı.

Her neyse, harekete geçme zamanım gelmişti. Depolama bölmemden ayrıldım. Koridordan geçtim ve olayı günlüğüne yazmasına izin vermeksizin dışarı çıktım. İstasyondayken mekiğe bindiğim sırada Kader kilidin açıldığını duymuştu ama bu sefer öyle bir şeyi fark etmeyecek kadar yayından ekibi seyretmekle meşguldü.

Daha serin tesis havasına çıktım ve hava kilidini arkamdan kapanıp mühürlenmeye bıraktım.

Ekip, arıtma odasını çoktan terk edip durumunu kontrol etmek için biyo kapsüle yollanmıştı. Koridorda ilerlemeye başladım. Bundan önce zırhımı ara sıra, genellikle de transit halka-

larındaki kalabalık insan topluluklarının içinde yürümem gerektiğinde özlediğim olmuştu. Öte yandan hem sağ kalma amacıyla öyle yapmam gerektiğinden hem de Ayres ve diğerleriyle beraber çıktığım yolculuğun ardından hâlâ hazzetmesem bile insanlarla konuşmaya ve göz teması kurmaya alışmıştım.

İlk defa fiziksel bir tehdit hissettiğim için zırhımı özlüyordum.

Arıtma odasından sessizce geçip çıkış koridoruna saptım, sonra da biyo kapsülden uzaklaşarak jeo kapsüle yönelen kola girdim. Bu koridor da Miki'nin kamerasından ve ekip yayınından gördüklerimle aynıydı. Ne bir hasar ne de acele bir ayrılışın izleri vardı. Etraftaki koridorlardan çıt çıkmıyordu.

(Neden hasar ve insan personelin canlarını kurtarmak için kaçtığına dair bir iz görmeyi bekledim bilmiyorum; bunun planlı bir terkten başka bir şey olduğunu akla getiren hiçbir belirti yoktu. Belki aklım yine RaviHyral'a gitmişti. Orayı bir kez gördükten, neler yaşandığını öğrendikten sonra kısmi anıların kaybolacağını sanmıştım. Anlaşılan hiç de öyle olmamıştı.)

Tuhaf gelmemesi gerekirdi ama tuhaftı. Miki ile ekibi arka plandan izlediğim için nerede olduklarını tamı tamına biliyordum ve konuşmaları yayındaki suskunluğu dolduruyordu. Fakat burada giysilerimin altındaki insan tenimi ürperten bir şey vardı ve bundan nefret ediyordum.

Canımı neyin sıktığını bir türlü çıkartamıyordum. Taramalar negatifti ve ekibin bu kadar uzağındayken havalandırma sisteminin fısıltısı hariç hiçbir ortamsal ses yoktu. Belki sebep güvenlik kameralarına erişememmemdi ama kameraların olmadığı çok daha kötü yerlerde bulunmuştum. Belki de endişem bilinçaltındaydı. Aslına bakarsanız epey bilincinde gibiydi. Üst bilinçli. Bilinçüstü? Her neyse, burada tedirginliğimi giderebileceğim bir bilgi tabanı yoktu.

Ekip bir dış koridorda ilerliyordu. Sollarındaki büyük bombeli lombozlardan fırtınanın mor-gri bulut girdabı görülebiliyor, sağlarındaysa çeşitli mühendislik bacalarına çıkan pasajlar uzanıyordu. Abene özel bir kanaldan Miki'yle konuştu. *Burası tüylerimi diken diken ediyor, Miki.*

Ben de öyle hissediyorum, dedi Miki. *Tesis boş olmasına rağmen sanki her an önümüze birileri çıkabilirmiş gibi geliyor.*

Eh, Miki yanılmıyordu. İlerideki boşlukta bir şeyler parıldıyordu ama asansör kavşağına ulaştığımda onun sadece tavanın altında süzülen ve acil durum çıkış prosedürlerini otuz farklı dilde listeleyen bir işaret ekranı olduğunu gördüm. MerSistemler kesintisiz tercüme sunar ve tahminimce kurumsal siyasi varlıkların yayınlarında da benzer bir şey bulunur; fakat acil bir durumda yayın kesilse bile talimatların açıkça anlaşılmasını garantilemek istersin. İşte işaret ekranı da bu boş metal yığınında neşeyle o işi yerine getiriyordu.

Miki'yle aramdaki özel bağlantıya geçtim. *Bir asansöre binmek üzereyim, Miki. Taramaların bir elektrik dalgalanması algılarsa lütfen kimseye söyleme.*

Peki, Rin. Nereye gidiyorsun?

Jeo kapsüle bakmam gerekiyor. Aldığım emirlerden biri de bu. Asansör attığım pinge tepki verdi ve 1.5 saniye sonra çıkageldi. Ben de o zamana dek Miki'ye işimin, değerlendirme ekibine ilave güvenlik sağlamak olduğunu söylediğimi hatırladım. Tüh.

Neyse ki Miki emir kavramına aşinaydı ve beni sorgulamayı akıl etmedi. *Dikkatli ol, Rin*, dedi. *Bu yer tüylerimizi diken diken ediyor.*

Asansöre bindim ve ondan merkezi jeo kapsüle gitmesini istedim. Kapı kayarak kapandı ve kabin bir uğultuyla oradan uzaklaştı. Kavisli bir yol izleyerek atmosfer dağıtımında kulla-

nılan dev ampullerin yanından geçmesini şemadan takip ettim. Miki'ye GrayCris'in işlemiş olabileceği muhtemel uzaylı kalıntısı ihlalleri hakkında veri toplamak için burada bulunduğumu itiraf etmeyi düşündüm. Yaptıklarımdan hiçbiri Abene'ye, ekibe ya da GoodNightLander Independent'a zarar vermezdi ve zaten ona bir sürü yalan söylüyordum. Fakat Miki'nin bunu hemen Abene'ye ileteceğini biliyordum. Aslında ekip de dünyalaştırma tesisinde şaibeli bir şeyler olduğunu yakında kendiliğinden çözerdi. (Yolcu hava kilidinin yakınındaki arıtma odası gibi; dünyalaştırma için temiz bir tesise ihtiyaç duymazsın ama uzaylılara ait biyolojik kalıntılar kaçırıyorsan duyabilirsin.) Fakat Miki sahibini bundan haberdar ederse Abene ona böyle bir şeyi nasıl bildiğini sorardı ve Miki benden bahsederdi. Direkt bir soru karşısında yalan söylemezdi.

Kalpsiz bir ölüm makinesi olmanın bu kadar çok ahlaki ikilem çıkaracağını kim bilebilirdi.

(Evet, istihza yapıyorum.)

Asansör durdu ve kapı kanatları bir diğer boş, tenha koridora açıldı. Onu takip edince ana jeolojik göbeğe çıkan büyük kaportayı buldum. Göbek yarım daire şeklinde geniş bir boşluktu. Tavanının bir kısmı şeffaf bırakılmıştı. Fırtınayı biyo kapsüle giderlerken Miki'nin gözlerinden ve insanların kameralarından görmüştüm. Fakat onu yorumlayacak bir arayüz olmaksızın kendi gözlerimle görmek bambaşkaydı. Bulutlar devamlı hareket halindeki bir yapı gibiydi. Renkler âdeta yavaş çekimde girdap gibi ağır ağır dönmekteydi. Manzara aynı anda hem devasa hem yanlış hem korkunç hem de çok güzeldi. Daha sonra yirmi iki saniye olarak ölçtüğüm bir zaman dilimi süresince orada öylece dikilerek aval aval baktım.

Yayına bir şeyler sızdırmış olmalıydım çünkü Miki, *Neye bakıyorsun, Rin?* dedi.

Sözleri beni irkilterek daldığım düşüncelerden çıkardı. *Sadece fırtınaya. Jeo kapsülün şeffaf bir kubbesi var.*

Ben de bakabilir miyim?

Neden bakmasındı ki? Görseli kopyaladım, beni bir Güv-Birim olarak tanımlayabilecek tüm kodları ayıkladım ve yayın üzerinden Miki'ye yolladım. *Ne güzel!* dedi.

Abene'nin peşi sıra bir rampadan inerken videoyu birkaç kez oynattı. Az önce bir asansör kavşağından geçmişlerdi ama kabin hepsinin birden sığabileceği kadar büyük değildi ve Wilken akıllıca davranarak grubu ayırmayı reddetmişti. Yayında Wilken'in kamerasından biyolojik tehlike potansiyellerine dair açıklayıcı semboller içeren, havada asılı işaretçi ekranları gördüm; ekip hedefine varmak üzereydi ve elimi çabuk tutmam gerekiyordu. Onlar biyo kapsülün kontrolünü bitirinceye kadar mekiğe dönüp yerime yerleşmek ve *Mabet Ayın Doğuşu ve Batışı*'nı seyrediyor olmak istiyordum.

Erişim konsolları kapatılmıştı ve veri deposu yerinden tümüyle sökülmüş olmalıydı. Öylesi yalnızca sistemi silmekten çok daha güvenliydi. Fakat bakmayı planladığım yer orası değildi.

Şemada tesisin kazıcılar kullandığı görülüyordu. (Kazıcılar derken jeolojik tahrif amaçlı yarı otomatik... bilmem neleri kastediyorum – anlaşılan o kısmı kalıcı hafızamdan silmişim. Her neyse, bahsettiğim şeyler birer bot değil, yalnızca jeolojik sistemin uzantılarıdır.) Kazıcılar prosedürleri ve görevleri için kendi bütünleşik hafızalarına sahiptir ama aynı zamanda tarama yapabilirler ve bulduklarını günlüğe kaydederler. Arayüz konsollarını bulup resetledim ve evet, kazıcılar hâlâ jeo kapsülün altındaki yerlerinde duruyordu. Bağlı bulundukları sistem yokken mekiğimizin üç katı büyüklüğündeki konteynırlarda atıl olarak kıvrılmış bekliyorlardı.

Arayüzü kullanarak onları uyandırmadan hafızalarını kop-

yaladım. Biri günlüklerini silmeyi akıl etmişti (bu eylem garantilerini geçersiz kılardı ama zaten tesisin gezegene düşmesi planlandığından herhalde kimse öyle bir şeyi umursamamıştı). Lakin o biri şansına küsebilirdi, zira kazıcılar günlüklerini arabelleklerine atmışlar ve arabellekler zaman aşımıyla silinmeden önce devre dışı bırakılmışlardı.

Verinin miktarı çoktu ama operasyon komutlarını ve konuyla ilgisiz diğer ıvır zıvırı dikkate almayan bir arama oluşturabildim. Veriyi vücuduma yerleştirdiğim ilave bellek çiplerine kopyalayabilmek için doğrudan bir bağlantı kurmam, bunun için de sağ önkol silah soketimin etrafındaki deriyi bir kez daha sıyırmam gerekti. Bu da hallolunca süreç hızla ilerledi. Kapıya dönük olarak konsolun kenarına oturdum ve vakit öldürmek için *Mabet Ayın Doğuşu ve Batışı*'nın en sevdiğim bölümlerinden birini arka planda oynattım. Yine de bir kanalı Miki ile ekip yayınına ayırdım.

Tam işimi bitirirken Miki, *Rin, bunu sen mi yapıyorsun?* diye sordu.

Diziyi durdurmakla ve kendimi hem konsoldan hem de uykudaki kazıcıların büyük ölçüde boş beyinlerinden ayırmakla uğraştığım için aklım başka yerdeydi. Ekibin hâlâ biyo kapsüldeki göbekte olduğunu biliyordum (biyo matrislerde kullanılan donanımları fiziki bir değerlendirmeye tâbi tutuyorlar ve konsolları yeniden başlatmaya çalışıyorlardı). O yüzden Miki'nin sorusu mantıklı gelmedi. *Neyi ben mi yapıyorum?*

Bunu. Miki'nin sesi şaşkın ve endişeli geliyordu. Bana bir ses klibi yolladı. Hirune ile Ejiro'nun telsizde konuştuklarını, sonra da Gerth'in bir yorum yaptığını duydum.

Konuşmadan mı bahsediyorsun? Konu, sınırlama birimlerinin olmaları gereken yerde olmamalarıydı. Miki'nin neden şaşırdığını anlamadım.

Hayır, Rin, bundan. Miki klibi tekrarladı. Bu sefer telsiz seslerini aradan çıkardığı için insanların konuşmaları çok daha alçaktı. Ortam gürültüsünde havalandırma sistemini duyabiliyordum. Duyabildiğim bir diğer şey de kalp atışlarını andıran hafif ve hızlı patırtılardı... Ha siktir.

Başka bir GüvBirime tepki verircesine Miki'nin yayınına bir kod yollayarak .002 saniyeyi boşa harcadım. Konuşmam gerektiği, yoksa Miki'nin ne yapılacağını anlamayacağı ancak jeo göbeğin kaportasındayken kafama dank etti. Köşeyi hızla dönüp asansör kavşağına doğru koridorda koştum. *Miki, bulunduğunuz konuma bir bilinmeyen/potansiyel düşman yaklaşıyor. Sırayla yön tayin et ve müşterilerini uyar.*

Miki taramasını genişletti ve bütün dikkatini seslere vermesiyle diğer duyuları karardı. Kendi ekseninde dönerek daha geniş bir sahayı kapsamaya çalıştı. Hâlâ insanların yayınından telsiz konuşmalarını alıyordum ve Gerth'in, "Küçük bot ne yapıyor?" dediğini duydum.

"Sorun ne, Miki?" diye sordu Abene.

Rin– Miki bir insan gibi konuşmakla uğraşmaktan vazgeçip bana ham ses verisiyle beraber bir acil yardım talebi gönderdi. Bir güvenlik botu olmayan Miki'nin böyle bir durumla başa çıkabilecek herhangi bir kodunun bulunmadığını, hiç kimsenin ona aktif ve muhtemelen bilinçli düşmanlar içeren bir acil durumda ne yapılacağını öğretmediğini akıl etmem gerekirdi. Asansör kavşağına ulaştım ama aptal kabin başka bir yerdeki bekleme konumuna dönmüştü.

Orada keriz gibi dikilerek ve aptal kabinin bulunduğum konuma gelmesini bekleyerek değerli saniyeleri boşa harcarken hızlı bir analiz yürütüp onu tesisin şemasıyla karşılaştırdım. Miki'yi, insanları ve yaklaşan düşmanı belirten işaretler koyup onu Miki'nin yayınına yolladım. Miki daha şimdiden, "Don

Abene, bir şey üstümüze geliyor. Dış koridoru kullanarak mekiğe dönmeliyiz," diyordu. Benden aldığı aktif şemayı insanlara aktardı.

Kapı kanatları açılır açılmaz kabine daldım. Gideceğim yerin kodunu girerken Miki'nin hâlâ işlemekte olduğu ortamsal sesleri şemamdaki projeksiyonla karşılaştırdım. Yaklaşan şey her neyse ilk projeksiyonumun belirttiğinden çok daha hızlı hareket ediyordu. Miki'ye, *Çekilmeye vakit yok, müşterine bulunduğu yere sığınmasını söyle ve bölgeyi kapatmaya çalış*, mesajı gönderdim.

Miki, Abene'yle konuşuyordu. "Don Abene, gelen şey çok yakın. Burada kalıp kapıyı kilitlemeliyiz."

Fakat Wilken ile Gerth nihayet neler döndüğünün farkına varmışlardı ve değerlendirme ekibindekilere mekiğe giden koridora çekilmelerini bağırıyorlardı.

Projeksiyonlarıma tekrar bakmama gerek yoktu. Koridorun sonuna varamayacaklardı. İnsanlar işte bu yüzden güvenlik işlerinde çalışmamalılar; durumun çok çabuk değiştiği olur ama onlar buna ayak uyduramazlar.

Asansör kabinini biyo kapsüle, yani ekibin konumuna en yakın kavşağa yönlendirmiştim. Kapı kayarak açıldı ve beni bir ses duvarı karşıladı: çığlıklar, enerji silahları atışları. Koridordan koşarak geçip köşeyi döndüm.

Vaziyeti daha sonra hem kendi kameramdan hem de Miki'ninkinden yararlanarak yeniden kurguladığım şekliyle tarif edeceğim, zira o esnada tek bir şey düşünüyordum: *Ha siktir ha siktir ha siktir*.

Wilken ile Gerth grubu biyo göbekten uzaklaştırıp rampadan çıkarmayı ve daha başka üç koridorla birleşen bir kavşağa ulaştırmayı becermişlerdi. Geldikleri yer bu bölgede saldırıya uğramak için en optimal noktaydı. Demek istiyorum ki eğer birilerine saldıracaksam bundan daha iyi bir konum seçemezdim.

Bu gelişme karşısında fazla alaycı davranmaya vaktim yoktu çünkü Wilken ile Gerth silahlarını sola kıvrılan koridorun ilerisine ateşliyorlardı. Oradaki acil durum ışıkları bile yanmadığından neyi hedef aldıklarını göremiyordum. Ejiro, bir şey ona hızla çarpıp geçmişçesine karşı duvara yaslanarak zemine kayıyordu. Sağdaki koridor biyo kapsülün bir sonraki bölümüne çıkıyordu ve bir hava kilidine sahip ağır bir kaporta kayarak kapanma aşamasındaydı. Talimatlarımı uygulamaya çalışan Miki onu duvardaki acil durum erişimini kullanarak tetiklemişti. Brais darbe yemişçesine yalpalıyordu. Abene kolundan tutarak ona destek oldu.

Bütün insanlar sağlam gözüküyorlardı ve Wilken ile Gerth burada onlarla buluşarak müşterilerini yemeye meraklı şeyi defediyorlardı. Tam geri çekilmek üzereydim ki kaporta ile tavan arasındaki kapanmakta olan boşlukta bir şey kıpırdadı. Videomu yeniden oynatarak gözden geçirmeden seçemeyeceğim kadar hızlıydı. Neredeyse kıpırdamama fırsat kalmadan Miki'nin üzerinden uzandı, Don Abene'yi kaskından yakaladı ve aradaki boşluğa çekti.

Neredeyse kıpırdamama fırsat kalmadan.

Onlara doğru kavşağı katettim, Miki ile Brais'in yanlarından hızla geçip duvara ulaştım, ivmemi kullanarak iki metre kadar tırmanıp Don Abene'nin vücuduyla aynı hizaya çıktım. Kendimi köşeye sabitledim ve bir ayağımı kapanma aşamasındaki kaportaya dayayıp ittim. Baskıyı inorganik kısımlarımda bile hissettim; kaportayı uzun süre açık tutamazdım.

Abene'nin çırpınan bacaklarından biri Brais'e çarpıp onu yere serdi. Harekete geçecek kadar hızlı olan tek kişi Miki'ydi. Don Abene'nin gövdesini kavradı ve bütün yayını çığlık gibi bir acil yardım koduyla doldu. Bir kolumu Abene'nin beline dolayarak onun kollarından birini mıhladım. Kadının diğer kolu Miki'ye tutunmak için çaresizce çabalıyordu.

Giydiği kıyafet olmasaydı ikiye bölünürdü. Kaportada bize tıkanıklığı gidermemiz için zaman tanıyan bir güvenlik sensörü bulunmasaydı ezilirdi. Üç saniyeyi kaskına yapışmış örümceğimsi şeyi kanırtmaya çalışarak heba ettim. O esnada yaratığın kırmızı renkli olmasından ve çok eklemli sekiz parmağı bulunmasından başka bir şey göremedim. Sonra bariz çözümü akıl edebildim. Hava hâlâ solunabilir hâldeydi ve kafasını kaybetmediği sürece Abene muhtemel bir kontaminasyon için tedavi edilebilirdi.

Boynunu yoklarken kıyafetinin alışılmadık tasarımı beni yavaşlattı. Sonunda parmaklarım küçük mandalı buldu. (Zırhımı giyiyor olsaydım onu asla bulamazdım; ellerimi kaplayan insan derisi, zırhımın yüzeyinden çok daha hassastır.) Üstüne bastırarak mandalı çevirmemle birlikte acil boşalım mekanizması kaskın kilidini açtı. Kask neredeyse bir saniye boyunca kaportaya takılı kaldı. Bu süre asılarak Abene'yi aralıktan çıkarmama yetti. Sonra öbür taraftaki şey kaskı bıraktı ve kaporta çarparak kapandı. Ayaklarımın üstüne indiğimde Don Abene'nin kafası hâlâ omuzlarındaydı.

Kadın ceketime sımsıkı tutunarak bana nefes nefese yaslandı. Yanı başımdaki Miki, sahibinin yayınını endişeyle dürtüyor, uzun parmaklarıyla onun saçlarını kaldırıp boynunu yokluyordu. "Don Abene, tıbbi yardıma ihtiyacın var mı?" dedi. "Don Abene, lütfen cevap ver."

Gerth ile Wilken koridorun ilerisine ateş etmeyi bıraktılar ve taramam oradaki şeyin çoktan gitmiş olduğunu gösterdi. Brais düştüğü yerden şaşkınlıkla konuştu. "O da ne– Sen nereden–" Duvarın dibinde kıvrılmış yatan Ejiro, "Abene!" diye bağırdı.

Fevkalade bir kurtarıştan dolayı kendi kendimi tebrik ediyordum (çünkü başkaları bunu asla yapmaz). İnsan güvenlikçiler bir şeyin az önce müşterilerinin kafasını çalmaya çalıştığını

ciddi ciddi daha yeni fark etmişlerdi. Derken Gerth, "Bu bir GüvBirim!" dedi.

Bütün insanlar bana ve Abene'ye bakakaldılar. Daha da önemlisi Wilken ile Gerth silahlarını bana doğrulttular. Eh be, Katilbot, sen ne halt yedin böyle?

(Davranışımın sebebini ben bile bilmiyorum. Sanırım ne yapacağımın söylenmesinden ve her davranışımın gözlenmesinden canım her ne isterse onu yapmaya geçişim sırasında dürtü kontrolümün cılkı çıktı.)

Bu durumdan yakayı kurtarmamın tek yolu onları öldürmekti.

Eğer öyle bir şey yaparsam hepsini öldürmem gerekirdi. Miki ve Abene de dahil. Kadının yerli yerindeki kafası köprücük kemiğime dayalıydı ve insan derimle temas eden saçları sıcacık, yumuşacıktı.

Evet, bu durumdan yakayı kurtarmamın akıllıca tek yolu hepsini birden öldürmekti. Demek ki aptalca yolu seçecektim.

Yüzümün ve sesimin GüvBirim normalinde kaldığından emin oldum. Dedim ki, "Ben buraya değerlendirme ekibi için ilave bir güvenlik tedbiri olarak GoodNightLander Independent tarafından gönderilen Güvenlik Danışmanı Rin'in kiraladığı bir GüvBirimim." Bir GüvBirim olduğumu itiraf etmeye mecburdum; geliştirilmiş bile olsa bir insan az önce yaptıklarımı yapamazdı. Ayrıca sağ kolumun derisi hâlâ sıyrılmış olduğundan önkolumdaki silah soketi meydandaydı. (Soketin etrafındaki inorganik kısımlar bir yarayı giderme amaçlı bir geliştirme gibi görülebilir ama silah soketi gerçekte olduğundan başka hiçbir şeye benzemez.)

Bu noktada Miki'yi ve ona, geliştirilmiş insan bir güvenlik danışmanı olduğumu söylediğimi hatırladım. Başından beri Miki'nin yayınında kalmıştım ve koyduğum güvenlik duvarla-

rına rağmen aramızdaki bağlantı o kadar samimiydi ki bunca zamandır konuştuğu Rin'in, karşısında duran GüvBirimden başkası olmadığını bilmemesi mümkün değildi. Evet, daha önce fırsatım varken Miki'nin kontrolünü devralmam gerekirdi; artık öyle bir şey için zaman yoktu.

Miki'ye aramızdaki özel bağlantıdan hitap ettim. *Lütfen, Miki, sadece yardım etmek istiyorum.*

Miki başını yan yatırıp önce bana, ardından Abene'ye baktı. Afallamış ve muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmiş olan kadın henüz beni bırakmamıştı. Kafası karışmışçasına alnını kırıştırarak beni uzun uzun süzdü. Yaralı insan protokolümü uygulamaya koyup şoka girmesin diye vücut ısımı yükseltmiştim. "Miki ...? Bu kim?" diye sordu.

"Güvenlik Danışmanı Rin benim dostum, Don Abene," dedi Miki. "Sizi güvende tutmak için ondan bahsetmemem istenmişti."

Hıh. Aslında yalan söylememişti ama doğruyu da söylemediği kesindi. Belki Miki'nin gizli yönleri vardı.

Gerth'in Wilken'e bir bakış attığını gördüm. Wilken tepki verse de o tepkiyi kontrol etti. Yayın bağlantıları üzerinden konuşmadılar. Mekikteki Kader bir güncelleme istedi ve ekibin yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu. "Ejiro yaralandı," dedi Brais. Duvardan destek alarak ayağa kalkarken titriyordu. "Abene iyi mi? Neler oldu öyle?"

Abene kafa sallamaya başlamışken yüzünü buruşturdu. Kolumu sıvazlayıp beni azıcık itti ve kendi başına ayakta durması için onu bıraktım. "İyiyim ..." Yayından Kader'e yerinde kalmasını söyledi, sonra da yüksek sesle konuştu. "Ejiro, nerenden yaralısın?"

"Omzumdan," dedi Ejiro. Ses tonuyla stresini, yüz ifadesiyle de acısını belli ediyordu. Tam TıpSisteme girecekken öyle bir

şey olmadığını hatırladım. (Biliyorum, kafam allak bullaktı.) "Neydi o şeyler?" diye ekledi Ejiro. "Bazı şekillerden başka hiçbir şey görmedim."

Wilken ile Gerth silahlarını halen bana doğrultuyorlardı. Don Abene ile Miki bulundukları açıdan atış hattını kapatıyorlardı ve güvenlikçilerin hareket etmeleri halinde bir şeyler yapmam gerekecekti.

Miki o anda, "Don Abene, Hirune kayıp ve yayınına ya da telsizine cevap vermiyor," dedi.

Hay aksi. Benim insanlarım olmadıkları için sayım yapmamıştım. Hirune'nin yayınını kontrol ederken Abene, Wilken, Gerth, Brais ve Ejiro'nun da oradaki varlıklarını hissettim. Hep beraber ona sesleniyorlardı. Hirune'nin yayını hâlâ çevrimiçi olmakla beraber atıldı. Bu da canlı ama baygın olduğunu gösterirdi. Ben de Miki gibi kısıtlı bir menzile sahip taramalarımdan sonuç almıyordum.

Mekikle aramızdaki telsiz kanalında Vibol'un küfrettiğini ve Kader'in ona çenesini kapayıp dinlemesini söylediğini işittim.

Abene'nin yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. Miki genel yayında benim oraya ulaşmamdan önceki son saniyeleri yeniden oynattı. İmgeleri ayrı ayrı incelediğimde hızla hareket eden ve Miki'nin görselinde bir sensör hayaletinden fazlası olmayan gölgeli bir şeklin, biyo kapsül ana erişim koridorundan yaklaştığını gördüm. Miki kaportayı kapatmak için düğmeye basmış, sonra da tesisin merkezine uzanan koridora gitmek üzere dönmüştü ama çok geç kalmıştı. Kamerasına yalnızca sürüklenerek götürülen Hirune'nin kıyafetindeki ışıklar takılmıştı. Sonra Wilken ile Gerth kadının peşinden koridora ateş açmışlardı. Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki sanırım güvenlikçiler Hirune'nin düşman tarafından kaçırıldığının farkına bile varmamışlardı.

İnsanlar videoyu ekip yayınlarında seyrederlerken Ejiro ku-

sacakmış gibi gözüktü ve Brais yavaşça sövdü. Abene iki güvenlikçiye doğru döndü. "Hirune'nin peşinden gitmeliyiz. O şeyler ne – Neden bana silah doğrultuyorsunuz?"

Silahlarını ona değil hemen arkasındaki bana doğrultuyorlardı. Wilken dedi ki, "O bir GüvBirim, Don Abene. Meseleyi açıklığa kavuşturuncaya dek ondan uzak durmalısın. Şu Rin nerede? Tesisin bir yerlerinde mi? Bu durum GI'dan aldığımız brifingle uyuşmuyor."

O âna kadar şok geçirse de Abene'nin beyninin güm diye yerine oturduğunu görür gibi oldum. Kadın çenesini sıktı ve yüz ifadesi sertleşti. "Hirune nerede?" diye karşılık verdi. "Onu ne götürdü? Güya bizi koruyacaktınız."

Wilken geri adım atmadı. "Onu aramaya çıkmadan önce burada neden bir GüvBirim olduğunu bilmeliyim. Makul bir soru soruyorum."

Miki sahibinin yayınına, *Lütfen, Don Abene. Rin benim dostum. Lütfen Rin'den haberdar olduğunu bildiğini söyle*, diye rica etti.

Abene'nin, evcil robotunun sözünü dinleyeceğine hiç ihtimal vermedim. (Hem zaten evcil robotu gerçekleri bulandırıyor ve ricasını Danışman Rin ile GüvBirimin aslında aynı kişiler olduğunu belirsizleştirecek bir üslupla ifade ediyordu. Yani sözünün pek bir kıymeti yoktu.)

Abene'nin öfkeli bakışları Wilken ile Gerth arasında gidip geldi. Dedi ki, "Rin'in tesiste olacağını bilmiyordum. Yola çıkmadan önce GI beni bilgilendirmişti. Denetim şubesi Rin'i ilave güvenlik sağlaması için yollayacaktı." Bana ilgisiz bir bakış attı. "Seni Danışman Rin mi yolladı?"

Neyse ki orada salak gidi dikilip de bana sunmaya çalıştığı bu harika bahaneyi es geçmedim. "Ben Danışman Rin'in sözleşmeli GüvBirimiyim. Danışman Rin istasyonda ve beni tesise kendi mekiğiyle gönderdi."

"Bize bundan bahsedilmedi," dedi Gerth. Wilken ona dik dik baktı. Hâlâ bir özel yayın bağlantısıyla aralarında bir konuşma geçmiş değildi. Sorabilecekleri pek çok soru vardı. Tarif ettiğim senaryo –bir müşterinin başka bir müşteri grubunun güvenliğini sağlamak için bir GüvBirim göndermesi– teoride mümkündü ama öyle bir şey sigorta şirketi yönetmeliklerini ve garantilerini ihlal ederdi. Yine de Gerth silahını benden ayırdı ve doğrultması gereken yere, yani düşmanın Hirune'yi alıp götürdüğü hâlâ açık durumdaki koridora doğrulttu.

"Size neyden bahsedildiği umurumda değil!" diye çattı Abene. "Hirune'yi bulmamız gerek! Brais, Ejiro'yu mekiğe geri götür. Gerth, onlara eşlik et. Wilken, ya bana yardım et ya da bir silah ver ve diğerleriyle beraber mekiğe git." Yayınına geçip sözlerini sürdürdü. *Kader, istasyon Liman İdaresi'ne durumumuzu bildir. Onlara bize neyin saldırdığından henüz bilmediğimizi ve sistemdeki muhtemel yağmacılara karşı dikkatli olmalarını söyle.* Kader onayladı.

Elimde değil, insanların böyle kararlı davranmaları hoşuma gider. (Özellikle de o insan beni vurmamaktan yanaysa.) Dedim ki, "Danışman Rin size gereken her konuda yardım etmemi emretti." Konuşurken bakışlarımı Abene'den ayırmadım çünkü bir GüvBirimdim ve bir GüvBirim öyle yapardı. Müşterilerinle konuşursun ve söylediklerinden çekinmeleri gerekip gerekmediği kararını silahları tutan insanlara bırakırsın. (Gerekir. Cidden çekinmeleri gerekir.)

Wilken aceleyle atıldı. "Biz sizin güvenlik ekibiniziz, Don Abene. Elbette geleceğiz. Ama sen, Gerth ve diğerleriyle beraber mekiğe dönmelisin. Ben de Rin'in GüvBirimiyle beraber Hirune'nin peşine düşerim."

Ejiro ayağa kalkmakta zorlanınca Brais sağlam kolunun altına girip onu doğrulttu. "Yayında Kader'le konuşuyorum, Abene," dedi Brais. "Vibol reviri hazırlıyor."

Artık resmen GüvBirim olduğum için dedim ki, "Asansörlere binmeyin. Düşman, sistemin kontrolünü ele geçirebilir ve kabini kendi konumuna yönlendirebilir."

"O kadarını ben de biliyorum," diye tersledi Gerth.

Bildiğinin farkındayım, götoş.

Brian bana kafa sallayıp söz verdi. "Asansöre binmeyeceğiz." Abene'ye baktı. "Lütfen dikkatli ol."

"Sen de," dedi Abene. "Kader'le teması koparma." Wilken'e doğru döndü. "Tartışacak zamanım yok. Gitmemiz gerek."

Miki döndü ve açık koridorda yürümeye başladı. Gerth onun yolundan çekilmek zorunda kaldı. Abene botunun peşine takıldı. Wilken tereddüt etse de yayından Gerth'i dürttü. Gerth eliyle Ejiro ve Brais'e arkasından gelmelerini işaret etti. "Haydi gelin. Her şey yoluna girecek."

Wilken'in Abene'nin arkasından gitmesini ve adımlarını açarak öne geçmesini bekledim. Sonra Abene'ye ayak uydurdum ve mekiğe dönen grubu gözlemlemek için Brais'in yayınını arka plana koydum.

5

Wilken az önce bir müşterisinin kaçırılmasına göz yuman kendisi değilmiş gibi profesyonel bir üslupla konuştu. "Taramam hiçbir şey göstermiyor ama menzilim kısıtlı. Hirune'nin yayını kesilmediği sürece onu kullanarak izini bulabiliriz."

Yok canım, sahi mi? Miki gerekeni çoktan yapıp Abene'yi bilgilendirmişti. Bense paniğe kapılmamaya çalışmak dışında henüz hiçbir şey yapmamıştım.

Miki'yle aramdaki özel kanala geçtim ama ne diyeceğimi bilemedim. ("Yalanlarımı ifşa etmediğin için sağ ol" herhalde biraz arsızca olurdu.) Miki benden önce davrandı. *Don Abene'yi kurtardın, Rin/GüvBirim.*

Miki'yle aramdaki konuşmaları gözden geçirmem ve nerede hata yaptığımı görmem gerektiği hissine kapıldım. *Bir GüvBirim olduğumu biliyor muydun, Miki?*

Bir GüvBirim olmanın ne anlama geldiğini bilmiyorum. Öyle

bir şey bilgi tabanımda yer almıyor. Artık Rin değilsen sana nasıl hitap etmeliyim?

Bana GüvBirim de. Her nasılsa bir güvenlik danışmanı gibi davranmaya kalkışmıştım ve bu sefer bir diğer nakit kartı bile alamayacaktım. Her zamanki gibi kendimden başka suçlayabileceğim biri yoktu. Yine de işlerin yolunda gidebileceğini düşünüyordum. Tek yapmamız gereken Hirune'yi bulmaktı. Ondan sonra istasyona onların mekiğiyle gitmek için bir bahane uydurur ve orada Danışman Rin'in yanına dönmem gerektiğini söyleyip sıvışırdım.

Hatta belki işler beklediğimden de iyi giderdi. Eğer saldırının arkasında GrayCris varsa çektiğimiz videoları bir kanıt olarak jeo kapsül verilerimle beraber Dr. Mensah'a gönderebilirdim.

Koridor karanlıktı ve Wilken kamera videosunda gece filtresini kullanıyordu. Biz yanlarından geçtikçe zemindeki ve duvarlardaki işaretçi acil durum ışıkları yanıyordu. Abene hafifçe söverek kaskını tekrar takmaya çalıştı ama onu başından çıkarırken mandalını kırmıştım. Eğilip kaskı yere bıraktı ve Wilken'e bir soru sordu. "Bize neyin saldırdığına dair bir fikrin var mı? Bir tür bot? Bir toplama aygıtı?"

Aslında bu iyi bir tahmindi. O örümceğimsi elin tek bir net imgesine sahiptim ve biyo kapsülün envanteriyle yapılacak bir karşılaştırmada onun yüzey numuneleri almak maksadıyla tasarlanmış bir aygıtın parçası olduğunu göstereceği fikrindeydim. Tabii tesis sisteminin çekirdekleri çıkarılıp götürüldüğü için envanter çıkarmak mümkün değildi. Teorim Miki'nin yaklaştığını duyduğu düşmanın toplama aygıtını kullanarak ekibin dikkatini dağıttığı ve o sırada Hirune'yi kapıp götürdüğü yönündeydi. Wilken dedi ki, "Kameram onu kaydetmemiş. Tesiste yağmacılar olduğuna ve burada bırakılmış donanımları bize kar-

şı kullandıklarına inanıyorum. GüvBirim, Danışman Rin bunu doğrulayacak bir bilgiye sahip mi?

"Danışman Rin'in ilave bir istihbaratı yok," dedim çünkü bir nakit kartı bile almayacaksam neden Wilken'in işini onun yerine yapacaktım ki, değil mi ya?

Abene yayında Miki'ye, *Miki, şu Danışman Rin'e güveniyor musun? Seninle ne zaman irtibata geçti?* diye sordu.

İstasyondayken, diye yanıtladı Miki. *Rin benim dostum. GI onu güvende kalmana yardım etmesi için yollamış.* Sonra da, *Neredeyse yaralanacaktın ama Wilken ile Gerth sana yardım etmediler bile,* diye ekledi.

Ejiro ve Brais'i korumaya çalışıyorlardı, dedi Abene dalgın bir edayla. Belli ki aklı başka bir yerde, muhtemelen anlattığım masalın ne kadar saçma olduğundaydı. *Vakit yoktu.*

Onun esrarengiz bir şekilde ortaya çıkan GüvBirimler ve onların (büyük ihtimalle uydurma) güvenlik danışmanı kiracıları hakkında kafa yormasını istemiyordum. Yayınına geçtim ve dedim ki, *Don Abene, bu kanaldan benimle baş başa konuşabilirsin. Müşterilerimle devamlı temas halinde kalırım. Danışman Rin başlıca müşterimin güvenlik ekibi değil de sen olduğunu bilhassa belirtmişti.*

Abene'ye güvenlikçilerin değil onun tarafında olduğumu göstermeye çalışıyordum. Bunu herhalde daha iyi ifade edebilirdim. Yine de farklı taraflara ayrılacağımızdan emin sayılırdım, zira Wilken ile Gerth belli ki Hirune'yi kurtarmanın mümkün olduğuna inanmıyorlardı.

İnsan güvenlikçilerin bir diğer sorunu da budur: Vazgeçmek gibi bir seçenekleri vardır.

Abene kafasını toplamaya biraz vakit ayırdı, sonra bana, *Hirune'yi neyin kaçırdığını biliyor musun?* diye sordu.

Wilken'le aramda geçenleri duymasına rağmen yine doğru-

dan bana danıştığı dikkatimden kaçmadı. Abene de farklı taraflara ayrılacağımızı tahmin etmişti. Ona dedim ki, *Bence haklısın; sanırım bir toplama aygıtıydı. Düşmanın niyeti bu ekibin en az bir üyesini ele geçirmek ve geri çekilmeden önce ötekileri öldürmek veya yaralamaktı. Bu, bir yağmacılar çetesinin yapacağı bir şey değildir.* Ardından, *Planı muhtemelen geri kalanınızı öldürmek amacıyla sizi tesisin içerilerine çekmek ve mümkünse ekibin daha başka üyelerini de öldürmek için mekikten mümkün olduğunca çok kişinin ayılmasını sağlamaktır*, diye ekledim. Gidişatı olduğundan daha az vahim göstermenin asla faydası dokunmaz. Müşteri yaptığın durum değerlendirmesinin doğru olduğuna inanmalıdır. (Evet biliyorum, Abene müşterim değildi.)

Abene'nin büyük ihtimalle düşmanın davranmamızı istediği gibi davrandığımız gerçeğini sindirmesi üç saniye sürdü. *İyi ama Hirune'yi bulmak zorundayız. Düşmanın planını bozmamızın bir yolu var mı?*

Çoktan bozdunuz. Yanınızda bir GüvBirim olduğunu bilmiyor. Bu sözler bir insan için hormonsal bir böbürlenme olurdu. Fakat bir GüvBirim için sadece bir gerçekti. Onu öldürmeden önce Tlacey'ye de belirttiğim gibi ne yapacağımı söylüyordum, hepsi bu.

Karanlık koridordaki ilerleyişimizi sürdürürken Abene beş saniye daha sessiz kaldı. Ardından, *Burada tehlikeli bir şey bulunduğunu ve saldırıya uğrayacağımızı biliyor muydun?* diye sordu.

Miki beni konumunuza bir şeyin yaklaştığından haberdar edinceye kadar bilmiyordum. Dediğim doğruydu. O anda mekikte saklanarak eğlence medyası seyrediyor olmayı yeğlerdim. *Danışman Rin'in elinde tesisteki düşmanlara dair bir istihbarat yoktu.*

Neredeydin? Rin seni buraya asıl ne amaçla gönderdi?

Zihnen bocaladım. Yalan mı yoksa doğru mu söylemeliydim? Vereceğim cevap Miki'ye daha önce söylediğim kısmi doğ-

rularla uyuşmalıydı. Ayrıca Abene tereddüdümü algılamayabilirdi ama derhal yanıt vermezsem Miki mutlaka fark ederdi. *Jeo kapsüldeydim,* dedim telaşla. *GrayCris tarafından Yabancı Sentetikler İtilafı'na yapılmış olası bir ihlal hakkında veri topluyordum.*

Ah, dedi Don Abene. *Bütün bunlar işte şimdi bir anlam kazanıyor.* Duraksadı. *Hirune'yi kurtarabilir misin? Yani hâlâ canlıysa.*

Evet. Kurtarabileceğimden emin sayılırım.

Abene derin bir iç geçirdi. *İyi öyleyse. Birlikte çalışacağız.*

Doğru söylemek işime yarıyor gibiydi.

Karanlık bölümden kısık ama aktif ışıklandırmalı başka bir koridora çıktık. "Daha önce bir GüvBirimle hiç çalışmış mıydın, Don Abene?" diye sordu Wilken.

"Hayır. Anasistemlerde yasadışıdırlar." Abene sabırsızdı. Şu an Wilken'den dostunu kurtarmakla ilgisi olmayan bir şey duymak istemiyordu.

Bir kavşağa yaklaşıyorduk. Wilken yayında durmamız için sinyal verdi ve duraklayıp bir tarama yaptı. Ben de devamlı tarama yapıyordum ama ölçümlerim beş para etmezdi. Cızırtılar fırtınanın yol açtığı parazitlenmeden kaynaklanıyor olmalıydı. Wilken yola devam etti. "Botunla sıkı fıkı olduğunun farkındayım ama o şey Miki'ye benzemez. O bir ölüm makinesidir."

Abene başını kaldırıp bana baktı. Yaptığım muhtemelen bir hataydı ama ben de ona baktım. Onunla tedirginliğe kapılmadan göz teması kurmam şaşırtıcı derecede kolay oldu. Sebep belki de yüzünü Miki'nin yayınından görmeye alışmamdı. Boynuna, toplama aygıtı kafasını koparmaya çalışırken kask kenarının baskı yaparak iz bıraktığı noktaya dokundu. Bakışları tekrar Wilken'in sırtına çevrildi ama özel kanalımızdan dedi ki, *Daha önce bir GüvBirimle hiç çalışmadım – hatta ne bir GüvBirim gördüm ne de onlarla etkileşime girdim. O yüzden herhangi bir bilgiye veya talimata ihtiyaç duyarsan lütfen bana söyle.*

Daha önce hiçbir insan bana nasıl emir vereceğini sormamıştı. Bu ilginç bir yenilikti. *Rin'den sana yardım etmeme yönelik kalıcı bir emir aldım. Gerisini kendim halledebilirim.*

Wilken'in taraması bir parazitlenme algıladı. Hem Miki'nin hem de benim sensör menzilimizin hemen dışındaki cızırtının aynısıydı. Tekrar yola koyulup kavşaktan uzaklaşan sağ taraftaki koridora saptık. Abene bana, *GI'ın neden ikinci bir değerlendirme yürütüldüğü hakkında beni bilgilendirmediğini söyleyebilir misin?* diye sordu.

Diğerleri gibi bu soruya da cevabım hazırdı. *GrayCris bir Tüzel Kuşak değerlendirme dünyasında bir DeltFall tetkik ekibin üyelerini öldürmekle ve bir PreservationAux ekibine saldırmakla suçlandı. Haber yayınına tekrar bağlandığında daha fazla bilgi için Serbest Ticaret Limanı'yla ilgili kaynaklara bakabilirsin. GrayCris'in bu dünyalaştırma tesisini yasaklı faaliyetlerde kullandığından ve bir ıslah girişimini önlemeye çalışabileceğinden şüphelenmek için geçerli sebepler vardı.* Bütün bu söylediklerim doğruydu ve kendi kulağıma bile inandırıcı geliyordu.

Anlıyorum. Abene'nin sesinde bir vahamet vardı. *Demek GrayCris bu tesisi dünyalaştırma yerine yabancı sentetikler çıkarma amacıyla kullanıyordu ve kalan donanımın ayrıntılı bir tetkikinin bunu açığa vurabileceğinden çekindiler.*

Muhtemelen. Aslında emindim ama yanılıyorsam diye kendime biraz esneklik payı bırakmak bende eski bir alışkanlıktı. Bu davranışım genellikle idari modülün vereceği bir cezayı engellemezdi ama daima denemeye değerdi. *Jeo kapsül verileri incelenip analiz edilinceye kadar emin olamayız. Danışman Rin veri kazanımını ekibiniz için ilave güvenlikle birleştirmenin en iyisi olacağını düşündü.*

Koridor ileride açık bir alana çıkıyordu. Wilken benim yapacağımdan beş saniye sonra durmamızı belirtti. Şemaya göre

burası kapsüller arasındaki bir aktarma bölgesiydi. İlerideki gölgeler kıpırdıyordu ama bunun dışarıdaki yansımalardan kaynaklandığını kestirebiliyordum. Solda jeo kapsüldekine benzese de duvarda yer alan geniş bir seyir lombozu mevcuttu ve ışık ile bulutların oyunu zemine gölgeler düşürüyordu.

Wilken tarama birimini kullandı, sonra yine arkasından gelmemizi işaret etti. Parazitlenme kötüleşiyordu ama herhangi bir ses almıyordum. Miki'ye, *Tarayıcıdaki gürültüye neyin sebep olduğunu biliyor musun?* diye sordum.

Hayır, GüvBirim. Onu hava şartlarından doğan cızırtıyla karşılaştırdım. Aynı gözükmekle beraber farklı bir kaynağa sahip. Garip, öyle değil mi?

Wilken önden geniş bir boşluğa, transparan duvarın öbür tarafında kaynayan fırtınanın gölgelerine girdi. Dikkatinin çoğu hâlâ tarayıcısındaydı. Yukarıda payandalar kıvrılıp bükülüyor, yerleşik metal parçaları her nasılsa dışarıdaki bulut katmanlarının devamlı hareketini taklit ediyordu. Üç adet yüksek, kemerli hava kilidinden farklı kapsüllere doğru uzanan karanlık koridorlara çıkılıyordu. Yolun dörtte üçü boyunca transparan duvarında karşısında daha başka koridor erişimlerine sahip bir galeri uzanıyordu. Miki'nin yayın bulucusu bu kattaki sağdan üçüncü koridoru işaret ediyordu.

Garip değil stratejik, dedim Miki'ye. *Bir şey fırtınanın yol açtığı parazitlenmeyi kullanarak bir sinyali gizliyor*. Stratejik olmasının yanı sıra sinir bozucuydu. Gerçek bir analiz yapabilecek bir GüvSistemi özlüyordum. Sinyali çözebilsek dahi onu herhangi bir şeyle eşleştirecek veri tabanlarından yoksundum.

Miki genel yayına geçti. *Don Abene, bir sinyal fırtınanın parazitlenmesini kullanarak–*

Bir kıpırtı sezinledim ve hareket eden eklemlerin fısıltısını işittim. Tam Miki'ye bir uyarı çaktığım sırada yukarıdaki gale-

rinden bir şekil fırladı. Abene'yi belinden tutup sağdaki o üçüncü koridora koştum, zira görevimizi tamamlamak için gitmemiz gereken yön orasıydı. Birinci adım, düşman Wilken'le meşgulken oraya ulaşmaktı.

Abene'yi hedef şaşırabilecek herhangi bir dost ateşinin menzili dışına çıkarıncaya dek koridorda ilerledim. (Wilken silahını öyle seri ateşliyordu ki nişan almaya pek vakit bulamadığını tahmin ediyordum.)

Miki bir saniye sonra yanımıza geldi. Ayakları üstüne bıraktığım Abene yalpalarken Miki onu tuttu. Eğer Wilken bir GüvBirim olsaydı önceliğim belliydi: Yola devam edip Hirune'yi al, onu ve Abene'yi güvenli bir yere bırak, sonra da Wilken ile düşmandan kalanları almak/temizlemek için geri git. Fakat Wilken insandı ve o nedenle hemen geri gidip onun aptal kıçını kurtarmalıydım.

Miki yayınıma bir imge yolladı. *O şey bir muharebe botu!*

Evet, haber verdiğin için sağ ol, Miki. Abene'yle beraber odayı katederken sıçrayışımın orta yerinde düşmanın net bir görüntüsünü alabilmiştim. Miki'ye, *Don Abene'nin yanında kal*, dedim ve koridorda gerisingeri koştum.

Bütün bunları anlatırken o sırada duruma hâkimmişim gibi gözüktüğümün farkındayım ama aklımdan sadece, *Ha siktir ha siktir ha siktir*, düşüncesi geçiyordu. Muharebe botları benden daha hızlı, daha kuvvetli ve daha ağır silahlıdır. Mevcut bir GüvSistem yayını olsaydı bile doğrudan bir fiziksel temas kurmaksızın bir muharebe boyunu *hack*leyemezdim ve öyle bir şeye kalkışmam parçalanmamla sonuçlanırdı. (Bu daha önce de başıma geldi ve sakınılacak şeyler listemde parçalanmanın en tepelerde yer aldığını söyleyebilirim.)

Muharebe botlarının tek olumlu tarafı muharebe GüvBirimleri olmamalarıdır. Onlar daha da beterdir.

Koridordan neredeyse son sürat çıktım ve saldırımı planlamadan önce durumun net bir görüntüsünü almaya vakit bulabildim. ("Planlama" kelimesini tırnak içine almalıyım çünkü öyle şartlar altında plan yapmak sahiden çok zordur.)

Büyük silahı az önce ellerinden düşmüş olan Wilken yerde yatıyor, muharebe botu onun üstüne eğiliyordu. Şekli bir insan formlu botunkine benziyordu. Miki'yi andırdığı söylenebilirdi – tabii Miki üç metrelik bir boya; göğsünde ve sırtında çoklu silah soketlerine; kesmek, doğramak, enerji akımları vermek, vs. amaçlı muhtelif el modları bulunan dört kola ve de pek sevecen denemeyecek bir kişiliğe sahip olsaydı.

Koşarken kendimi doğru rotaya sokmak için duvara çıktım, sonra da sıçrayıp muharebe botunun kafasına indim. Kameraları ve tarayıcıları oradaydı ama bilgi işlediği ve hafızasını barındırdığı asıl yer karnının alt kısmındaydı. (Miki'ninki de öyleydi; insanlar ateş ederken hep kafaya nişan aldıklarından orası daha güvenliydi.) (İnsanlar en azından bana ateş ederlerken hep kafama nişan alırlardı ve buna dayanarak botlara da aynını yaptıklarını varsayıyordum.)

Muharebe botu bir GüvBirim olduğumun farkındaydı çünkü derisi vasıtasıyla acı sensörlerimi sonuna kadar zorlayan bir akım gönderdi. (Bunu öngördüğüm için onları çoktan kısmıştım ama yine de hoş bir hisse kapılmadım.) Bir sonraki akım zırhımı ve patlayıcı mermili silahımı kızartma amaçlıydı. İkisini de Serbest Ticaret Limanı'nda bıraktığımdan akımın bana pek bir etkisi olmadı ve botun bu hatası bana sağ kolumdaki enerji silahı soketini onun sensörsel girdi toplayıcılarına dayamam için gereken yarım saniyeyi kazandırdı. Tam kapasitede ateş ettim.

O yarım saniyeye gerçekten ihtiyacım vardı çünkü ben tam ateş ederken bot kolunu hızla kaldırıp beni kafasından attı. Ben yere çarpıp üç metre kayarken bot yanlamasına yalpaladı. Geçici

bir süreliğine (o "geçici" kısmını ne kadar vurgulasam az) kör ve sağır olmuş, hareket yahut enerji taraması yapma ve dahili silahlarıyla bir hedefe nişan alma becerilerini kaybetmişti.

Ben ayağa fırlarken Wilken yüzükoyun dönüyordu. Koşumundaki bir patlayıcı paketini kapıp kendimi muharebe botunun üstüne attım. Yayındaki cızırtıya bakılırsa sensörsel girdilerini temizlemişti ama ben o zamana kadar sağ kalça ekleminin hemen üzerindeki noktaya ulaşıp patlayıcı paketini oraya çarpmıştım bile.

Muharebe botu beni başımdan ve omzumdan tuttu (hem de ne tutmak). Metalinde elinden sivri bir şeyin çıkmak üzere olduğunu gösteren bir kayma hissettim. Aklımdan, *Eh, tamam, buraya kadarmış*, düşüncesi geçti. Göğsündeki çok sayıda silahın herhangi biriyle beni yok edebilirdi ama kafası kızmıştı ve canımı yakma arzusundaydı. Derken patlayıcı paketinden küçük ve boğuk bir gümleme geldi.

Paketin iki farklı yükü vardı ve ses onların ilkinden, yani kalın bir zırhta delik açmak –veya aynı şeyi bir muharebe botunun dış kabuğunda yapmak– için tasarlanmış olandan çıkmıştı. Wilken'in yayınıyla aramdaki kanal hâlâ açık olduğundan paketin geri sayımının başladığını duydum.

Eğer muharebe botu daha bilinçli olsaydı durup kafamı ezebilirdi. Fakat savunma modu devreye girdi ve paketle ilgilenmek için beni iterek uzaklaştırdı.

Tekrar yere çarptım ve bot paketi pençelerken geri geri seğirttim. Dizlerinin üstünde doğrulan Wilken botun göğsüne ve kafasına ateş açarak sensörleri ve silah soketlerini vurdu. Ne yalan söyleyeyim, bunu akıl etmekle iyi de yaptı. Saldırısı sayesinde patlayıcı yük işini yapma fırsatı bulurken bot bize nişan alamadı.

Plastik dış kaplama yerinden çıktı ama patlayıcı çoktan dış kabuğa gömülmüştü. Bot yükü dışarı çıkarmak için deliğe bir

sonda sokmayı denedi. Wilken savunmasız eklemi daha uzarken vurmayı becerdi. Bu da patlayıcıya ihtiyaç duyduğu fazladan iki saniyeyi kazandırdı. Ellerimi başıma kapattım, işitme duyumu kıstım ve yerde yuvarlandım.

Patlama boğuktu ama botun gövdesi zemine çarptığında titreşimi hissettim. Ayağa kalkarken gerek planımın işe yaramasının, gerekse hâlâ canlı ve çalışır durumda olmanın şokunu yaşıyordum. (GüvBirimlere öyle dövüşmeleri öğretilir: Kendini hedefin üstüne at, onun pestilini çıkar ve seni bir onarım odacığında tamir edebilmeleri için dua et. Evet, artık bir zırhımın veya bir onarım odacığına erişimimin olmadığını pek güzel biliyordum ama eski alışkanlıklar kolay kolay unutulmaz.)

Bot bir hurda yığını gibi yerde yatıyordu. Kabuğu patlamayı kısıtladığı için etrafa şarapnel saçılmamıştı. Ayrıca patlamanın şiddetiyle karnındaki işlemci ve diğer önmeli parçalar hasar görmüştü. Fakat hâlâ aktif durumdaydı. Wilken'e, "Bana daha fazla paket lazım," dedim.

O da yere serilmişti ama üstündeki zırh kulaklarını korumuştu. Koşumundan bir dizi paket alıp havaya kaldırdı.

Onları aldım, hepsini tek tek çalıştırdım, botun açık kabuğunun içine attım, sonra da uzaklaştım.

Wilken yalpalayarak ayağa kalktı ve silahını bota doğrultarak geri çekildi.

Koridor girişine ulaştığım sırada patlamalar tetiklendi. Botun gövdesi her biriyle sarsılarak spazm geçirdi. Sonuncunun ardından etkinlik taraması yaptım. Botun elektriği kesilmemişti ama patlamalar hem birincil hem de ikincil işlemcileri imha etmişti. Bu kadarı yeter de artardı.

Wilken taramasını kontrol ediyordu. Rahat bir iç geçirdi. "İyi bir kurtarıştı. Gel hadi. Burada o şeylerden bir tane varsa dahası da vardır."

Tabii ya.

Wilken'in peşinden koridorun ilerisinde bekleyen Miki ile Abene'nin yanlarına gittim. Bir elini Miki'nin koluna koymuş olan Abene onu neredeyse koruyucu bir edayla tutuyordu. Yaklaşırken elini çekti. "O şeyi her kim çalıştırdıysa Hirune'yi de o kaçırdı, doğru mu?"

"Öyle olmalı." Wilken durmak istediyse de Abene koridordan yukarı yürümeye başladı ve Wilken de onu takip etmek zorunda kaldı. Ben öne geçerken Miki de benden bir yönlendirme almaksızın Abene'nin yanında kaldı. İşte bu iyiydi; Miki'nin bir çatışmada yardımı dokunmayabilirdi ama en azından Wilken ona ne yapmasını söylerse söylesin önceliğinin daima Abene olacağını biliyordum.

Abene'nin mekik yayınına bağlanıp Vibol ile diğerlerine mekikte kalmalarını ve her ne şart altında olursa olsun peşimizden gelmemelerini söylediğini duydum. Wilken saldırının kamera kayıtlarını Gerth'e gönderdi ve Gerth aldığını tasdik etti. Tedirginliği hemen anlaşılan Kader onun kadar profesyonelce davranmasa da transit istasyonuna bir ikaz yolladıklarını ve Liman İdaresi'ni gelişmelerden haberdar ettiklerini bildirdi.

"Muharebe botlarına sahip yağmacılarla hiç karşılaşmamıştım ama her şeyin bir ilki var tabii," diye ekledi Wilken.

Muharebe botlarının tesisteki orijinal ekipmanlar arasında yer aldıklarından emin sayılırdım. Ne de olsa burada şirket sloganı "herkesi öldürüp eşyalarını alarak kâr et" gibi gözüken GrayCris'ten bahsediyoruz.

Abene yanıt vermedi. Ona anlattıklarımdan sonra muhtemelen o da yağmacılarla karşı karşıya olduğumuzu düşünmüyordu. "Geldiğimizi anlayacaklardır."

Çoktan anladılar, dedim ona ve Miki'ye, aramızdaki üç taraflı özel kanaldan. Üstelik artık diğer muharebe botları bir GüvBirimin

işe karıştığını biliyorlardı ve stratejilerini buna göre değiştireceklerdi.

Keşke benim de bir stratejim olsaydı.

[*Sorgu: Gözlem alanında aktif GüvBirim.*]

Durdum. Çığlık atmasam da .02 saniye boyunca atmayı düşündüm.

Yüzümü ifadesiz tuttuğumdan emin gibiydim ama Abene ile Miki dönüp bana baktılar. Wilken hâlâ ilerliyordu.

Bloke edebilmek için mesajın geldiği kanalı belirlemeye çalışarak yürümeye devam ettim.

[*Sorgu: Cevap ver.*]

Miki yayınımda, *GüvBirim, bu ne?* dedi.

Sakın cevap verme, Miki. Bir muharebe botu konumumuzu belirlemeye çalışıyor. Muharebe botları muharebe GüvBirimleri gibi *hack*leme yapamazlar. GüvBirimlerin aksine Güv veya MerSistemlere bağlı çalışmazlar. Yine de onu kafamın –veya Miki'ninkinin– içinde istemiyordum.

[*Sorgu: GüvBirim bir ast birime sahip.*] İnatçı ve keyifli bir hâli vardı. [*Sorgu: evcil bot.*]

Neredeyse canıma tak etmişti.

[*Görev: Sizi parçalara ayıracağız.*]

Kanalı bloke ettim ve insanların dikkatini çekmemek için ağır ağır nefes aldım. Miki bana bir endişe simgesi yolladı. Ona, *Her şey yolunda*, dedim. Tabii bu külliyen yalandı. Kendi kendime bir muharebe botunun insan olmadığını, şovlarımdaki kötü adamlara benzemediğini hatırlattım. O bir bottu ve bizi tehdit etmiyordu.

Ne yapacağını söylüyordu, hepsi bu.

Muharebe botlarının genellikle bir insan kontrolcüye ihtiyaçları vardır – en azından bir görevi başarmak istiyorsan. Eğer

görev *"fırtınayla eşleşecek şekilde tasarlanmış bir parazitlenme kullanarak şebeke yayın trafiğini gizlerken tesise inen herkese saldır"* gibi bir şeyse belki yoktur. Fakat bir tutsak almak ve bizi tesisin daha derinlerine çekmek bir planı işaret ediyordu. GrayCris tesise göz kulak olsun diye istasyonun Liman İdaresi personeli arasına bir operatör gizlemiş olabilirdi. Eğer öyleyse o operatör mekiğimizin ne zaman yola çıkıp tesise ne zaman yanaştığını öğrenebilir ve ekibimizin kapsüllerden birine girip değerlendirmeye başlamasının ne kadar süreceğini tahmin ederdi. Sonra da bir sinyal yollayarak muharebe botlarını devreye sokardı.

Peki sinyalin tesisteki koruma kalkanını aşması mümkün müydü? Belki.

Karşımızdaki botların sayısını bilmek hoş olurdu ama şimdilik en azından ilk tuzağın nerede kurulduğunu biliyordum. Tuzak başarısızlıkla sonuçlandığı için muharebe botları yer değiştirip ikinci bir tane kuracaklardı. Şemayı tekrar kontrol ederek merkezi göbeğe girmek üzere olduğumuzu doğruladım.

"Don Abene, önden gidip keşif yapmalıyım," dedim. "Wilken benimle gelirse ve sen Miki'yle beraber burada beklersen daha iyi olur." Yayından, *Ayrıca acele etmeliyiz*, diye ekledim.

Abene acele etmeye dünden razıydı ve Wilken'in itiraz etmesine fırsat bırakmadı. "Tamam, önden gidin."

Adımlarımı hızlandırarak koridorda ilerledim. Wilken tereddüt etti, sonra peşimden geldi. Motorlu zırhı sayesinde bana yetişmesi uzun sürmedi. "Bekle," dedi. Gönlü olsun diye durdum. Ayrıca yayında şemayı kontrol ettiğini tahmin edebiliyordum. "Tamamdır. Gidelim."

Wilken'in öne geçmesine izin verdim.

Merkezi nodülü es geçip mühendisliğe doğru kıvrılan tüpü izledik. Dronlara karşı otomatik bir tarama gerçekleştiriyor ama

devamlı olumsuz bir sonuç alıyordum. Miki'nin yayınına geçtim. *Yakın bir zamanda gemiyi kontrol ettin mi?*

Her 2.4 saniyede bir Kader'in Don Abene'yle arasındaki yayını gözlüyor ve mekiğin yerleşik sistemini kontrol ediyorum, GüvBirim. Ejiro revirde ve tamamen iyileşmesi bekleniyor.

Miki'nin sesi ilk kez azıcık bile olsa asabi geliyordu. Nedense bu bana cesaret verdi. *Anlaşıldı. Emin olmak istedim.*

Miki bana bir tebessüm simgesi gönderdi. *Ara sıra dostlarımızın hâlini hatırını sormak iyidir.*

Eh, kendim kaşınmıştım.

Tüp ileride kıvrılıyordu. Düşündüğüm gibi her iki duvarda da büyük pencereler bulunduğunu belli eden bir gölge ve ışık oyunu gördüm. Yapmak üzere olduğumuz şey bariz bir taktikti ve muharebe botları böyle bir işe kalkışıp kalkışmayacağımızı görmek için bazı minyatür dronlar yollamış olabilirlerdi. Fakat taramamda en ufak bir izleme belirtisi, hareketlilik veya şüpheli bir parazitlenme yoktu. Bu da bölgede bir kontrolcüleri olmadığı teorimi destekliyordu. Şemada bu erişim tüplerinin pencereleri olduğu gözükmüyordu; tesis tasarımının geri kalanına dayanarak tahminde bulunmuştum, o kadar. Bu bir muharebe botunun akıl edebileceği bir şey değil.

Tüpün kesif kısmının gölgesine girdim. Wilken de yakında bir yerde durdu. Yayından kask kamerasının merceğini ayarladığını gördüm.

Transparan tüpün bir tarafı mühendislik kapsülünün göbeğine tepeden bakıyordu. Aradaki mesafe bu noktada topu topu yirmi iki metreydi ve geniş, bombeli tavan jeo kapsüldekiyle tıpatıp aynı olup içerinin bir manzarasını sunuyordu. Wilken kask kamerasını tüp duvarına dayadı ve çektiği videoyu bana yolladı.

Kıpırtıları kendim de görebiliyor ve onlara dayanarak ko-

numları belirleyebiliyordum. Yine de daha ayrıntılı bir şekilde bakabilmek hoştu.

Gözümüzün önünde göbek katını gezen bir muharebe botu kısmen üst kattaki galerinin bir parçasına, kısmen de bir sanat eserine benzeyen merkezi bir heykelsel yapının altından geçti. Wilken'in dürbünü üst katta motorlu bir hareketlilik saptadı ve hareketliliğin düzenine bakarak orada bir grup muharebe dronu olduğunu anladım. Kontratlarımdan çoğunda istihbarat amaçlı tasarlanmış çok daha küçük (ucuz) modeller kullanılırdı. Onlar müşterilerin tescilli verilerini toplamaya ve hiçbir şey sahadaki ekiplerine gizlice yaklaşamasın diye üssünün sınırlarını gözlemlemeye daha uygun olurdu. Bunlarsa istihbarat becerilerine, ilave zırha ve bütünleşik bir enerji silahına sahip daha büyük modellerdi.

Taramasını sürdürmekte olan Wilken, "Bir tane daha muharebe botuyla ve dronlarla karşı karşıyayız," diye mırıldandı.

En az iki muharebe botuyla karşı karşıyaydı; biri daha geride, galerinin gölgesinde bekliyordu. Wilken onu gözden kaçırmıştı ama ben Wilken'in dürbününün tespit ettiği enerji dağılımına dayanarak oradaki varlığını saptamıştım. Ayrıca yedekte bekleyen veya tesisin başka bir yerinde faaliyet gösteren bir-iki tane daha olduğuna bahse girebilirdim. Muhtemelen bizimle mekik arasında bekliyorlardı çünkü bu şeyler böyle çalışırlardı.

Sonra Wilken, "İşte hedef," dedi.

"Hedef" derken merdivenin dibinde yatan müşterisi Hirune'yi kastediyordu. (Müşterileri asla hedef olarak adlandırmamalısınız; yanlış bir zamanda şaşırmak istemezsiniz.) (Espri yapıyorum.) Bize sırtı dönük olarak yerde kıvrılmış yatıyordu ve canlı olup olmadığını belirleyemiyordum. Beni endişelendiren bir şey daha vardı. "Neden mühendislik kapsülünü seçtiler ki?"

Buraya varmak için merkezi nodülden geçmemiz gerekmişti ve eğer orada bir tuzak kurulmamışsa atmosferik kapsül hem daha yakındı hem de tek bir girişi olduğu için daha kolay savunulabilirdi. Mühendislik kapsülündeyse onu merkezi nodüle bağlayan bir girişe ek olarak üretim kapsülünden ayrılan ikinci bir tüp ile göbekte, o galerinin tam altında bulunan bir asansör kavşağı vardı.

"Bot beyinlerinden ne geçtiğini kim bilir," dedi Wilken, sonra bana bir bakış attı. Dümdüz ileri bakmayı sürdürdüm. Bu durumun tek bir iyi tarafı varsa o da (a) idari modülümü *hack*leme ve (b) kaçma kararlarımın ne kadar yerinde olduğu kanımı pekiştirmesiydi. Bir GüvBirim olmak berbat bir şeydi. Çılgınca isyanıma kaldığım yerden devam ederek bot idareli taşıyıcılar arasında otostop yapmak ve dizilerimi seyretmek için sabırsızlanıyordum. "Haydi gidelim," diye ekledi Wilken. "Bir planım var."

Evet, benim de bir planım vardı.

Artık muharebe botlarının yerlerini bildiğimiz için Wilken bizi merkezi nodül erişiminden üretim kapsülüne götürdü. Orada alternatif tüp erişiminden geçerek mühendislik kapsülüne de çıkabilirdik. Daha doğrusu ben çıkabilirdim çünkü Wilken'in planı oydu.

"Dikkatlerini dağıtmak için GüvBirimi önden göndereceğiz. Ben de o sırada gidip Hirune'yi alacağım," dedi Abene'ye.

Miki başını yan yatırdı. Alnı kırışan Abene'nin bana attığı bakış şaşkındı. "İyi de öyle bir şey intihar olur."

Wilken sabırla karşılık verdi. "Bu bir GüvBirim. Bu onun işi."

Miki yayınından alarm sinyali verdi. *Bu hiç iyi bir plan değil, GüvBirim.*

Abene'nin yüz ifadesi gene sertleşti. "Planın GI operasyon standartlarına aykırı."

Wilken kaşlarını kaldırdı. "Hirune'yi geri almak istiyor musun istemiyor musun?"

Abene'nin yüzüne baktım. Hirune için duyduğu korku ile beni muhtemelen feci ama en azından ani bir ölüme gönderme düşüncesi arasında bocalıyordu. Bu halini seyretmek ilginçti çünkü bir GüvBirim olduğumun farkındaydı. Dişlerini sıkarak konuştu. "Başka bir yol olmalı. Danışman Rin böyle bir şeye asla izin vermeyecektir."

Fakat Abene daha önce hiç GüvBirim görmediğini veya onlarla çalışmadığını söylemişti. Miki'nin bilgi tabanında GüvBirimlerin kaydı bile yoktu. Üstelik Abene evcil bir robota sahip bir insandı. Nasıl ki Miki onun evcil hayvanıysa beni de Danışman Rin'inki gibi görüyor olabilirdi.

Tartışacak zamanımız yoktu ve hiç kimsenin en azından bana göre kurgusal varlığı her geçen dakika biraz daha sarsılan Danışman Rin'i düşünmesini istemiyordum. Dedim ki, "Sorun değil, Don Abene. Bu benim işim." Yine de ironik bir üslupla konuşmamak aşırı derecede zordu.

Özel bağlantımızdan ona ve Miki'ye hitap ettim. *Sorun değil, başka bir planım var. Böylesi Hirune için daha güvenli.*

Emin misin? diye sordu Abene, sonra da, *Galiba Wilken'e planından bahsetmek istemiyorsun*, diye ekledi.

Hayır, istemiyordum. Bunun asıl sebebi ondan göz ardı etmem gerekecek emirler almayı arzulamamamdı. Ayrıca ne yapmak istediğime dair henüz yalnızca kısıtlı bir fikre sahiptim; planın büyük bölümünü ayaküstü uydurmam gerekecekti. *Sen müşterimsin. Beni bu bağlantıdan gözlemleyebilirsin.* Wilken'e dedim ki, "Artık gitmeliyiz. Bana silahını ver."

"Ne?" Wilken atış pozisyonu almasa da zırhının eklem yerlerinin oynama biçimi bana ilk dürtüsünün öyle yapmak olduğunu düşündürdü.

"Eğer önden gideceksem bir ateşli silaha ihtiyacım olacak," dedim. Ne yapacağını görmek istiyordum, hepsi bu.

"Hayır, hemen arkandan geleceğim," diyen Wilken'in tavrı pek de sakin değildi. "Üretim kapsülü koridoru ile tüp arasındaki kaporta kavşağından seni koruyacağım." Koridorda yürümeye başlarken Abene'ye, "Burada bekle. Yayından sana kaçmanı söylersem mekiğe dön," dedi. Uslu bir GüvBirim/ölüm makinesi gibi tıpış tıpış peşinden gittim.

Miki arkamdan koridorda uzaklaşmamızı seyrederek kamera görüntüsünü Abene'ye yolladı.

İşitme menzilinden çıktığımızda Wilken telsizini ve yayınını susturdu. "Danışman Rin'den bir haber var mı?"

"Hayır, buradan istasyon yayınına erişilemiyor." Wilken de bunun farkındaydı. "Onunla konuşman gerekiyorsa belki telsizden ulaşabilirim." Böyle bir şeyi uydurabilirdim ama üstünde çalışmak için biraz zaman gerekirdi.

Neyse ki Wilken kurduğu strateji hakkında fikir beyan edecek başka bir güvenlik danışmanı istemediğine karar verdi – özellikle de bahsi geçen güvenlik danışmanının kiralık GüvBirimini öldürtmeyi planladığı için. Öldürüldüğümüz zaman sigorta şirketlerinin müşterilere ne kadarlık bir fatura çıkardığını bilmiyorum ama herhalde epey yüksektir.

Wilken'in planının beni önden göndermek, kaportayı arkamdan kapatmak, muharebe botları beni öldürdüklerinde Abene ile Miki'ye elinden geleni yaptığını ve artık mekiğe dönüp buradan gitmeleri gerektiğini söylemek olduğunu tahmin ediyordum. Abene direniş gösterebilirdi ama yanında bir GüvBirim yokken ve hem silahsız hem de zırhsızken Wilken onu zorla götürebilirdi. Tabii eğer Wilken ona el sürerse Miki müdahale ederdi ama güvenlikçinin bunun farkında olduğundan emin değildim.

Kaporta kavşağına ulaştığımızda Wilken durdu. "İyi şanslar," dedi.

Evet, senin de canın cehenneme, diye düşünüp yürümeyi sürdürdüm.

Pekâla, durumdan hoşnut olduğum söylenemezdi. Sonuçta bir yerlerde beni bekleyen bir onarım odacığı yoktu. Bir TıpSistemle tamir edilebilirdim ama bunun için onlardan birine erişmem lazımdı ve ulaşabileceğim en yakındaki hâlâ istasyonda bekleyen kargo gemimdeydi. Yine de bu işin altından kalkabileceğimi biliyordum.

(Daha doğrusu altından kalkabileceğimi umuyordum. Son zamanlarda muhakeme yeteneğimi epeyce sorgular olmuştum.)

Erişim tüpünde ilerleyerek Wilken'in görüş alanından çıktığımda kanalını arka plana attım ve Miki ile Abene'yle aramdaki bağlantıya geçip gördüklerimi yayınımla onlara aktardım. (Bu yöntemle sunduğum görüntü bir kask kamerasınınki kadar net değildir; kayıt için gözlerimi kullandığımdan sık sık oradan oraya kayar.) Miki benden ziyade Abene'yle konuşuyordu ama zaten dinlemeyi bırakmış ve dron avına çıkmıştım.

Açık bir kanal üzerinden küçük küçük cızırtılar yayınlıyordum. Dronların bunu sesli bir telsiz bağlantısından gelen sinyaller gibi algılamaları lazımdı (yolunu kaybetmiş zavallı bir insan civarda gezinerek Abene, Miki ve Wilken'in yayınımızda kullandıkları güvenli arayüzler yerine telsiz üzerinden yardım istiyormuş gibi).

Dronlar beni haklamak için hep beraber başıma üşüşmeye karar verirlerse planım geri tepebilirdi ama öyle bir şeyin olacağını sanmıyordum. Botlar onları henüz peşimizden göndermemişlerdi çünkü muhtemelen mekiğe o şekilde saldırmayı planlıyorlardı ve ellerinde dronlar bulunduğunu bilelim istemi-

yorlardı. Umudum dronların sınırı korumakla görevlendirildikleri ve bir nöbetçinin sinyalleri incelemeye geleceğiydi.

Tüpte donanımların yerleştirilmesi için boş yuvalara sahip bir bağlantıya ulaştım ve yuvaların teşkil ettiği gölgeli bölmelerden birine girdim. Kesikli ama cezbedici sinyali göndermeyi sürdüren taramam yayılabileceği kadar geniş bir alana yayıldı. Sonunda bir tepki aldım: Bana karşılık vermeye çalışıp da parazitlenmeyi aşamayan bir telsiz bağlantısına benzer bir cızırtı dalgası.

Planın bu kısmını normal bir GüvBirim (bilirsiniz işte, idari modülü olup da benden daha az tedirgin ama muhtemelen daha bunalımlı bir tane) de gerçekleştirebilirdi ama muharebe gizlilik modülündeki daha basmakalıp cevaplarla yetinmesi gerekirdi. O zaman da bir dron o cevapların bir insandan değil başka bir muharebe biriminden geldiğini anlayabilirdi. Benim zaten muharebe gizlilik modülüm yoktu (muhtemelen RaviHyral'daki o "bütün müşterilerin öldürülmesi" hadisesinden dolayı hiç öyle bir yükseltme yapılmamıştı bana). Bu nedenle medya hafızamdan seçip sesin altında yatan herhangi bir tanımlayıcı kodu çıkarmak için işlemden geçirerek arka plan gürültülerini ve müziklerini elediğim diyalog kesitlerini kullandım. Önceden kaydedilmiş "Nerede–gemi–bulamıyorum–" sözlerini cızırtılarla sanatsal bir şekilde maskeleyerek yolladım.

Dron cevaben bir diğer sanatsal cızırtı dalgası gönderdi. Yaydığı sinyalin kuvvetine bakılırsa yaklaşıyordum. Bulunduğum yerde kalıp bekledim.

Miki yayından, *Yaptıkların bizi endişelendiriyor, GüvBirim*, dedi.

Henüz taramada bir şey çıkmadığından çene çalacak zamanım vardı. *Neden endişeleniyorsunuz, Miki?*

Çünkü ne yaptığını bilmiyoruz. Wilken yayınında Doktor Abene'ye senin hiçbir şey yapmadığını söylüyor–

Dron tam o sırada tarama menzilime girdi. Buralarda olduğunu sandığı insanı haberdar etmemek için yavaşça hareket ediyordu. Saklandığım karanlık bölmede nefes almayı bırakmış, tespit edebileceği her türlü faaliyeti durdurmuştum. Onu biraz daha telsiz sesiyle yemledim. Şemada bu yuvalar bir atmosferik gaz numunelendirme istasyonunun parçaları olarak yer aldığından dron, insan ebatlarındaki bir cismin sığabileceği kadar boşluk olduğunu bilmiyordu. Pasajın boş haline şaşırarak sinyalin kaynağını belirlemeyi denedi. Ben de onu sıkıştırılmış bir dron kontrol anahtarı listesiyle pingledim.

(Bahsettiğim liste gizlilik modülüne dahil olmadığı gibi şirketin tedarik ettiği GüvSistemlerin bir fonksiyonu da değildir. Onu muharebe dronlarına yönelik karşı tedbirler üzerinde çalışan bir şirket müşterisinin tescilli verilerinden almış ve yeni dizilere yer açmak için silme hevesime direnmeyi başarmıştım. Günün birinde faydasını göreceğimi biliyordum.)

Listedeki anahtarlardan biri işe yaradı ve dron nötr bekleme moduna geçti. Nasıl çalıştığını anladığımdan emin oluncaya dek bir-iki dakika kontrol kodunu inceledim. O, diğer tüm dronlar (aktif durumda otuz tane algılıyordu) ve üç muharebe botu faaliyetlerini güvenli bir yayında yürütüyorlardı. Dronların hepsi de iki muharebe botuyla beraber mühendislik kapsülü fuayesinde bekliyordu. Üçüncü bot tesiste aktif olarak gözüküyordu ama konumu belli değildi. (Yolumuzu kesmek için mekiğe gittiğine dair içimde kötü bir his vardı.) Botlar dronlardan daha fazla güvenlik katmanına sahipti ve şimdi, yani kendi şebekeleri dahilinde bile onları *hack*lemeye kalkışırsam koşarak gelip beni öldürecek kadar zaman bulurlardı. Fakat bütün dronların kontrolünü devralabilirdim.

Yirmi saniye sonra hepsi de yeni dron arkadaşlarımdı.

Ah, anlıyorum, dedi Miki. *Boş ver.*

Fakat elimi çabuk tutmam gerekecekti. Dron Bir'e beklemede kalmasını söyledim ve diğer yirmi dokuzuna mühendislik kapsülündeki iki muharebe botuna saldırmalarını emrettim. Ardından koşmaya başladım.

Bir virajı döndüm ve iki açık kaporta kavşağından geçtim. Enerji ve mermi silahlarının atışlarını, duvarlara çarpan metallerin tangırtısını ve saldırırken muharebe dronlarının çıkardıkları o tiz uğultuyu daha şimdiden duyabiliyordum. Dronları tek tek kontrol etmiyordum; emri aldıktan sonra ne yapacaklarını biliyorlardı ve herhangi bir yönetim teşebbüsüm onları yavaşlatmaktan başka bir işe yaramazdı.

Mühendislik kapsülünün kaporta girişi görüş alanıma girdiğinde hızlandım. Koridorun ucuna son sürat vardım ve ileriye doğru balıklama daldım.

Göbek fuayesi artık bir savaş meydanıydı. Zemine çarptım ve onu kayarak katettim. Kapıya en yakın muharebe botu kendisine ateş açan ve üstüne dalan dron bulutuna doğru kollarını çılgınca sallıyordu. Asabi bir metal hortum gibi fırıl fırıl dönerken silahlarıyla karambole yaptığı atışlar duvarlara, sütunlara ve zemine isabet ediyordu. Kesici eliyle bir drona vurdu ve odaya şarapnel saçıldı. Böyle bir şeyin beklentisiyle acı sensörlerimi kısmıştım ama yine de sırtımda ve omuzlarımda darbeler –bir şeylerin giysilerimi yırtıp derimi deldiğini anlamamı sağlayan ufak ufak pıtırtılar– hissettim. (Anlattıklarım kulağa dehşet verici geliyor mu? Çünkü dehşet vericiydi.) İkinci bot ileri koşmaya çalıştı ama dronlar önünde bir duvar oluşturup ona çarptılar ve hem bir yaylım ateşiyle hem de kendi zırhlı gövdeleriyle botu geri püskürttüler.

Yuvarlanarak ayağa kalktım, tekrar balıklama daldım ve Hirune'nin yanına indim. Kadının vücudu sağlama benziyor ve ortalıkta bir kan birikintisi gözükmüyordu. Fakat yaşayıp yaşa-

madığını kontrol edecek zamanım yoktu. (Zaten yaşamasa da fark etmezdi. Bunun gibi bir kurtarma operasyonunda cesedi getirmediğim sürece insanlar rehinenin öldüğüne inanmazlar.) Onu yerden almamın ardından işin en zor kısmına geldim. Fuayeden koşarak çıkmam gerekiyordu.

Botlar şimdiye dek (a) GüvBirimin burada olduğunu anlayacak, (b) GüvBirimin dronları ele geçirmek için ne yaptığını çözecek ve dolayısıyla (c) o GüvBirime cidden kızacak kadar zaman bulmuşlardı. Odanın karşısındaki kapıya doğru fırladım.

İki bot, dronların yirmi üçünü imha etmişti. Onlar bunu yaptıkça bilincimde her bir dronu temsil eden bir ışık sönmekte, bir bağlantı kesilmekteydi. Fakat eklem yerlerine, silah soketlerine ve ellere nişan alan dronlar da onlara epey hasar vermişti. Sağlam kalmış dronlardan birinin kamera görüntüsü bana arkamdaki botun uzaklaşan sırtıma doğru atıldığını ama dizleri üstüne yığıldığını gösterdi; dronlardan bazıları onun dikkatini dağıtırken diğerleri atışlarını ayak bileklerinde yoğunlaştırmıştı.

Önümdeki bot kapıyı tıkamak için ileri fırladı. Ben de sağa döndüm ve dosdoğru asansör kavşağına koştum.

Botlar tam da Brais'i uyardığım gibi asansör sisteminin kontrolünü ele geçirmişlerdi ama muharebe botları bir GüvBirim gibi *hack*leme yapamazlar. Daha önceden bütün sistemin kontrolünü devralmaya kalkışmayıp sadece bu asansör kabinini ele geçirmiş, ona burada beklemesini söylemiştim. Ben yaklaşırken kapı itaatkârca kayarak açıldı. Ona beni üretim kapsülüne götürmesini emrettim. Kapı bir dizi keskin metal parmağın üstüne kapandı ve kabin beni oradan hızla uzaklaştırdı.

Dron Bir hâlâ koridorda bekliyordu. Ona mühendislik kapsülü ile üretim kapsülü arasındaki kavşak kaportalarını kapatmasını, duvarları delip geçmesini ve kontrolleri eritmesini

emrettim. O vızıldayarak harekete geçtiği sırada kabin durdu ve kapılarını açtı.

Üretim kapsülündeki boş bir kavşağa çıktım ve asansör sistemine yine önceden hazırlamış olduğum kodu yolladım. Kod sistemi kapatıp bir şifre kilidi koydu. Muharebe botları gerekli kod modüllerine sahiplerse ve başka işlerde kullanabilecekleri kaynakları o işe adarlarsa kilidi aşabilirlerdi. Ama bu bile bana ihtiyaç duyduğum zamanı kazandırırdı. En azından öyle olmasını umuyordum.

Artık kendi durumumu değerlendirecek kadar vakit bulduğum için acı sensörlerimi biraz gevşettim. Hissettiğim o darbeler donuk sızılar olmaktan çıkıp derimin altında küçük küçük patlamalar gerçekleşiyormuşçasına keskin yanmalara dönüştü. Of aman of. Ayakta kalabilmek için diz eklemleri kilitledim ve hava alımımı arttırdım.

Dört bir yanımda darmadağın olan dronlardan çok sayıda şarapnel yemiştim. Ayrıca biri sol böğrüme, diğeriyse sol omzuma olmak üzere mermi silahlarıyla iki defa vurulmuştum. Dronları hedefleyip de ıskalamış atışlar tarafından vurulduğumdan emin sayılırdım. Eğer botlar bana nişan alabilselerdi paramparça olurdum. Acı sensörlerimi kısmamla birlikte darbe noktalarında patlamalar yeniden donuk birer köze döndü. (Bunun kalıcı bir çözüm olmadığını ve kötü şeyler yaşanmıyormuş gibi davranmaya uzun vadede harika bir hayatta kalma stratejisi denemeyeceğini biliyordum ama o anda yapabileceğim başka bir şey yoktu.) Bellek çiplerimi sakladığım kolumun zarar görmemiş olması sevindiriciydi.

Ötekilerin beklemeleri gereken üretim kapsülü fuayesine doğru yola çıktım.

Rapor vermek maksadıyla Miki'nin yayınına girdim çünkü ne ondan ne de Abene'den ses seda çıkıyordu ve görsel yayınımı

alabildiklerinden emin değildim. O sırada Hirune'nin eldivenli eli omzumu sıktı.

Neyse ki bir ihtimal canlı bir insan taşıdığımı hatırladım da ne çığlık attım ne de onu elimden düşürdüm. Telsiz mikrofonuna sahip kaskı çıkarılıp atılmıştı ve başı omzuma yaslıydı. "Kimsin sen?" derken dili zor döndü.

Aklım başka yerde olduğun için arabelleğimden standart, "Kiralık GüvBiriminizim," cevabı çıktı. Aklım başka yerdeydi, çünkü Miki ve Abene'yle aramdaki bağlantıdan bazı karman çorman sesler geliyordu. Gürültünün kaynağı bir yayın arayüzü değil bir mikrofondu; Miki yayını üzerinden bana telsizinin aldığı sesleri yolluyordu.

Abene öfkeden derinleşmiş sert bir sesle, "Seni kim yolladı? GrayCris mi?" diye bağırdı.

Hirune omzumda şaşkın bir, "Hıh?" ses çıkardı.

Duyduğum diğer telsiz gürültüsü benim için bile ne olduğunu çözemeyeceğim kadar kısıktı. Onu ancak dört saniye harcayarak bir spektrograma çevirdikten sonra tanıyabildim. İki farklı sesten oluşuyordu: Miki'nin eklemlerinin alçak vızıltısı ve onunla boğuşan Wilken'in motorlu zırhının daha yüksek vızıltısı.

Hay aksi.

Ara sıra hatalar yaparım (özel bir dosyada devamlı bir çetele tutuyorum) ve görünüşe bakılırsa büyük bir tane daha yapmıştım. Wilken'in davranışlarının benden, yani ansızın ortaya çıkan bir GüvBirimden kaynaklandığını sanmıştım. Sonuçta başka bir güvenlik danışmanının sözüm ona bir GüvBirim yollaması müşterilerin Wilken'e ve Gerth'e güvenmediklerini gösterir, bu da doğal olarak huzursuzluğa ve paranoyaya yol açardı. (Biliyorum, "her şey benimle ilgili" yaklaşımı genellikle insanlara özgüdür.) Fakat artık huzursuzluğu bambaşka bir sebebe dayanıyormuş gibiydi.

Güvenliğini eskiden bana sahip olana benzer bir sigorta şirketiyle sağlamanın iyi tarafı küçük kontratlarda teslimatı bir şirket ofisinden alman, büyüklerdeyse onun bir şirket taşıyıcısı tarafından ayağına getirilmesidir. Bu da aslında seni öldürmek için tutulmuş başka birilerinin çıkagelip sana tahsis edilen güvenlik ekibiymiş gibi davranmaları fırsatını büyük ölçüde azaltır.

Wilken ile Gerth işlerini biliyorlardı. Gemi'deyken aralarında geçen konuşmaları dinlememe ve analiz etmeme rağmen gerçeğe dair en ufak bir ipucuna bile rastlamamıştım. Ama zaten GrayCris hesabına çalışıyorlarsa Tüzel Kuşak genelinde kullanılan sigorta şirketi güvenlik takibine karşı tedbiri elden bırakmamaları normaldi.

O noktada dronum Wilken'in beklemesi gereken kaporta kavşağına ulaşmıştı. Tabii Wilken müşterilerine ihanet etmekle meşgul olduğu için orada değildi. (İnsanların güvenlik işlerinde çalışmalarından hoşlanmadığımı söylerken götoşluk ettiğimi sanmıştınız, değil mi?)

Miki'nin yayınıyla aramdaki bağlantıyı kullanarak kamera görüntülerine eriştim. Evet, durum hiç iyi değildi. Görüntü titrekse de Miki'nin Wilken'i bir sütuna yaslamış olduğunu görebiliyordum. Miki bir koluyla kadının sağ bileğini sütuna bastırırken Wilken mermi silahını Abene'ye doğrultmaya uğraşıyordu. Miki'nin elinde bir sorun vardı ama görüntü net değildi ve böyle bir anda hasar raporu alarak Miki'nin dikkatini dağıtmak istemedim. Wilken rakibini iterek uzaklaştırmaya çalışırcasına diğer kolunu Miki'nin suratına dayamıştı ama asıl yaptığı başkaydı. Zırhının önkollarına enerji silahları entegre edilmişti ve Miki'nin kafasını uçurmak için birini uygun konuma getirme çabasındaydı.

(Miki kafası olmadan da çalışabilirdi ama sensörsel girdileri ve kameraları oradaydı. Hem öyle bir şey cidden tuhaf gözükürdü.)

Wilken beni kendi yayın bağlantısından çıkarmıştı ama Abene'ninkini kullanarak bu engeli aşabilirdim: *GüvBirim konuşuyor. Bir anlaşmaya varabiliriz. İfade vermeye razıysan Danışman Rin sana yargı dokunulmazlığı teklif edebilir.* Bunun kulağa mantıklı gelmesi ümidindeydim (*Mabet Ay*'dan aldığım bir replikti) ve oyalıyormuşum gibi bir izlenim verdiğimden emindim. Aslında oyaladığım yoktu ve bana cevap vermesi gerekmiyordu. Tek ihtiyacım yayınında ne yapmakta olduğumu düşünmeyecek kadar dikkatinin dağılmasıydı. *Patronlarının sonu geldi. Sana ne kadar para öderlerse ödesinler hapiste geçireceğin zamanı telafi etmez.* (Evet, bu da *Mabet Ay*'dandı.) Bütün bu zaman zarfında telaşla doğru kodu arıyordum. Motorlu zırh üreten şirketler GüvSistemler, istihbarat dronları, kameralar, vb. üretenlerden farklıdır ve dolayısıyla sistem mimarileri daha değişiktir. Bu durum işimi güçleştiriyordu.

Abene güvenlikçinin mermi silahını tutmuş asılıyor, Miki'nin onu Wilken'in elinden çekip almasına yardım etmeye çalışıyordu. Fakat çabaları motorlu zırh karşısında pek işe yaramıyordu. Çok daha tehlikeli bir pozisyondaki önkol enerji silahından haberdar olmadığını kestirebiliyordum. Yayında Abene'nin Miki'ye kaçıp gitmesini söylediğini ve Miki'nin öyle bir durumda Abene'nin vurulacağı gerçeğine dayanarak bunu reddettiğini duyabiliyordum. Aslında kaçması gereken kişi Abene'ydi ama Miki olmadan gitmeyeceği belliydi.

Üretim kapsülü fuayesinde Abene ile Miki'nin Wilken'le boğuştukları dönemece vardım. Gerek Miki'nin tüm zaptetme çabalarına, gerekse Abene'nin boştaki kolu tutarak Wilken'e tekmeler atmasına rağmen güvenlikçinin enerji silahının namlusu yavaş ama durdurulamaz bir şekilde Miki'nin kafasına yaklaşıyordu. Aşağı yukarı otuz saniye içinde aradığım kodu bulamazsam Hirune'yi yere koymam ve işi zor yoldan halletmem gerekecekti.

Bir diğer kanalda Dron Bir kapatıp bozduğu kaportaların muharebe botları tarafından patlatılmaya çalışıldığını ele veren herhangi bir faaliyet tespit edemediğini bildirdi. Ağdan koptuğu için herhangi bir aktif birimin hareketleri hakkında daha başka bir bilgi veremedi. Bu da muharebe botlarının birbirlerini tamir etmek için durdukları anlamına gelirdi. (Evet, ana işlemci merkezleri imha edilmedikçe kendi kendilerini onarabilirler. Evet, bu özellikleriyle tam birer baş belası ve aynı zamanda dehşet kaynağıdırlar.) Yani yakında başka bir yoldan mühendislik kapsülünü terk edip peşimize düşeceklerdi. Sanki o sırada uğraşmam gereken yeterince şey yoktu.

Wilken'in zırhını harıl harıl taramayı sürdürürken nihayet doğru kodu buldum. Yüreğime su serpildi. Bir kanal açıp yayın üzerinden "don" komutu yolladım.

Şirketi Wilken'inki gibi motorlu zırh kullanmamasının tek sebebi cimri olması değildir. O tür zırhlar *hack*lenebilir.

Miki kıvrılarak kendini kurtardı ve vücudunu Wilken ile Abene arasında tutmaktan vazgeçmeksizin geri adım attı. Tam anlamıyla donakalan Wilken surat ekşiterek artık çalışmayan telsizine bağırdı. (Telsizini ve yayınını kesmiştim; mevcut gelişmelerin Gerth için bir sürpriz olmasını istiyordum.) Mermi silahı kadının donmuş parmaklarından düşmeye başlayınca Abene ileri atılıp onu kaptı.

Artık Miki'nin aldığı hasarı görebiliyordum; göğüs levhasına iki enerji darbesi yemişti ve sağ elinden eser kalmamıştı.

"Her şey yolunda. Zırhını kilitledim," dedim. Miki'nin yayınını geriye sardım ve neler olduğunu öğrenmek için çabucak gözden geçirdim. Wilken muharebe botlarıyla meşgul olmamı beklemiş, ardından Abene ile Miki'nin yanlarına dönmüştü. Telsizden veya yayından paylaşamayacağı önemli bir şey söylemesi gerektiğini seslenerek hızla üzerlerine gelmişti. Sonra

Abene'yi saçlarından yakalamıştı. Kafasını biyo numuneciden kurtarırken boşalım mandalını kırdığım için kaskını geride bırakmış olan Abene'nin saçları hâlâ açıktaydı.

Wilken silahını Abene'nin başına doğrultmuş ve, "Kusura bakma, kişisel değil," demişti. Bu yorumu ona işleyeceği cinayete mal olmuş, Miki'ye aralarına girip silahı yukarı itmesine yetecek kadar zaman vermişti. (Miki'nin sırf insanlar için yük taşıyan evcil bir bot olması, motorlu bir zırhla boy ölçüşebilecek kadar kuvvetli olmadığı anlamına gelmezdi.) Wilken silahını ateşleyerek Miki'nin elini yok etmişti ama bu durum Miki'yi yavaşlatmamıştı.

Abene beni görünce bir nida attı. "Hirune–"

"Yaşıyor," dedim çünkü Abene silahlıydı ve emniyetsiz silahlara sahip travma geçiren insanlar beni tedirgin ederler.

Miki ağlamaklı bir dille dedi ki, "GüvBirim, Danışman Wilken Don Abene'yi vurmaya çalıştı."

Abene silahı omzuna asıp yanıma koştu. Hirune'nin yüzüne dokundu, sonra başını kaldırıp bana baktı. "Çok sağ ol, sağ ol."

Teşekkür edilmek ne hoş bir şey. "Miki, hasar raporu."

"Yüzde seksen altı işlevsel durumdayım." Elsiz kolunu kaldırdı. "Sadece bir sıyrık."

Yuh be. Abene hayretler içinde ona doğru döndü. "Miki, zavallı eline ne olmuş!"

Aman ne güzel. Bir diğer Abene/Miki aşk hikâyesi. "Miki, Hirune'yi al," dedim.

Miki öne çıkıp kollarını uzattı. Hirune'nin bilinci sadece kısmen açıktı ama bu onu ceketime sımsıkı yapışmaktan alıkoymuyordu. Abene kadının parmaklarını nazikçe ayırdı ve onu Miki'nin kollarına bıraktım.

Wilken'e doğru döndüm. Asıl canımı sıkan saç tutma hadisesiydi. O aşağılayıcı "kişisel değil" yorumu da cabasıydı. Eğer Wil-

ken hiçbir uyarıda bulunmadan ateş açsaydı Abene ölür ve Miki şimdiye dek parçalara ayrılırdı. Fakat Wilken, Abene'nin ihanete uğradığını öğrenmesini istemişti. Yaptığı tamamen kişiseldi.

Kişisellikten hiç hazzetmem.

İnsan güvenlik danışmanlarından hoşlanmamamın bir diğer sebebi de buydu. Bazıları işlerinden çok fazla keyif alırdı.

Wilken'in dibine kadar gittim ve patlayıcı paketlere ilaveten diğer teçhizatlarını tutan mühimmat koşumunu çekip aldım. Vizörünün arkasından bana kötü kötü baktı. Koşumu omzuma astım ve, "Don Abene, bunu seyretmek istemeyebilirsin," dedim.

Abene bana doğru döndü. "Hayır!" Sonra daha sakin bir dille ekledi. "Seni muharebe botlarının yanına gönderdiği için kızgın olduğunun farkındayım ama onu öldürme."

Kendi adıma kızgın değildim. Vurulacağım durumlara gönderilmek kelimenin tam anlamıyla benim işim (veya eskiden öyleydi). Herhalde Abene her şey çok çabuk olup bittiği için Wilken'in ona ne yapmasına ramak kaldığını idrak etme fırsatını henüz bulamamıştı.

İlk argümanının ikna edici olmadığını anlayıp sözlerini sürdürdü. "Eğer GrayCris hesabına çalışıyorsa ona bir tanık olarak ihtiyacımız var."

Tamam, işte bu mantıklıydı. Buralara kadar gelmemin tek sebebi GrayCris aleyhine yeni deliller bulmaktı. Wilken'in vizörüne baktım. Korkusunu gizlemek için yüzünü ifadesizleştirmişti. Telsizi ve yayını kapalıyken bizi hâlâ duyabilse de seslerimiz ona bir maden tünelinin dibinden geliyor gibiydi. Gücü kesildiğinde motorlu zırh hava dolaşımını sağlamak için otomatik olarak bazı delikler açmıştı; o sayede Wilken boğulmaz veya kendi vücut ısısıyla pişmezdi. Buradan ayrılmamızın ardından delikleri kapatacak gecikmeli bir komut verirsem Abene olayın bir kaza olduğunu zannederdi.

Yine o umursama meselesi. Wilken'in sağ kalıp kalmadığı umurumda mıydı? Aslına bakılırsa hayır.

"Gitmemiz gerek," dedim ve Wilken'in mermi silahı için elimi uzattım. Abene onu verdi ve oradan ayrıldım. Delikleri açık bıraktım.

Miki ile Abene peşimden gelirlerken dedim ki, "Mühendislik kapsülündeki botlar kendilerini onardıktan sonra bize ulaşmaya çalışacaklar. Ele geçirdiğim dron aktif durumda bir muharebe botu daha olduğunu söylüyor. Muhtemelen bizimle mekik arasında bir yerdedir." Tesiste bırakılmış her türlü mobil donanımı bize karşı kullanacaklarını da biliyorduk. Bir diğer biyo numuneciyle kapışmayı hiç istemiyordum.

Abene bana yetişmek için adımlarını açtı. "Yayınımdan veya telsizimden mekiğe erişemiyorum," dedi. "Miki de erişemiyor."

"Sizi bloke ediyorum da ondan," dedim ona. "Gerth'i haberdar edebilecek bir şey söylemenizi istemedim." En azından Gerth konusunda ne yapacağıma karar verinceye dek. Yayın blokesini kaldırsam bile zırhını buradan kontrol edemezdim. Zırh kodları her bir birim için farklıdır (üreticiler o kadar da aptal değillerdir); bu nedenle kodları tarayabilecek kadar yakınına gelmeliydim.

"Anlıyorum." Abene ne inanılmazdır ki itiraz etmedi. Veya belki de davranışı o kadar inanılmaz değildi; sonuçta epey zeki biriydi. "Herhalde Gerth'in bir kiralık katil olmadığını ummak çocukça olur."

"Kargo gemisinde yaptığım analiz, uzunca bir zamandır birlikte çalıştıklarını gösteriyordu," dedim. "Beraber görevlendirildiklerini veya en azından bir ara şirketinizin yolladığı güvenlik ekibini saptırıp onlarla yer değiştirdiklerini varsaymalıyız."

"Saptırmak," diye tekrarladı Abene. "Öldürüldüklerini mi kastediyorsun?"

"Muhtemelen." HaveRatton'da Milu kargo gemisine binmeden önce yerel haberleri indirmemiş, yalnızca Serbest Ticaret Limanı ve GrayCris hakkındaki haber patlaklarıyla yetinmiştim. Eğer kimlik tespitini sağlayacak bütün kısımları yakılmış ki ceset bulunduysa bunu gözden kaçırmıştım. (Bir transit halkasında insanları uzaya atamazsınız; güvenlik o tür şeyleri çok ciddiye alır.) "Gerth gemideyken bir rehine kriziyle karşı karşıyayız."

Rehine krizlerinden nefret ederim. Rehineleri alan kişi ben olsam bile.

"Bu hiç iyi değil," dedi Miki.

Bakın, gördünüz mü? Ne kadar sinir bozucu bir davranış. Diyaloğa hiçbir katkıda bulunmayan bu tür yorumlar sadece insanları rahatlatma amaçlı lüzumsuz seslendirmelerdir.

Abene yayında mühendislik kapsülündeyken çektiğim videonun hızlı bir incelemesini yürütüyordu. Video bir dakikadan kısa olduğu için işini bitirmesi uzun sürmedi. Dedi ki, "Botlara Wilken mi komuta ediyordu? Belki o olmadan pasifleşirler. Ama eğer Gerth'e bilgi veriyorlarsa tekrar aynı duruma düşeriz."

"Botlara onun veya Gerth'in komuta ettiklerini sanmıyorum," dedim. "Yayınlarını sürekli dinliyordum; şifreli bile olsaydı öyle bir şeyi duyardım." Aslına bakılırsa birbirleriyle hiç konuşmamışlardı ve bu da başlı başına şüpheli bir durumdu. (Biliyorum, bunu iş işten geçtikten sonra akıl etmenin bir kıymeti yok.)

Miki dedi ki, "Muharebe botları bekleme moduna alınmış ve tesise birileri geldiğinde faaliyete geçmeleri emredilmiş olabilir." Hirune kıpırdanıp mırıldandı ve Miki ona, "Sakin ol, Hirune. Her şey yolunda," diyerek tepki verdi.

Eh, o kadarını ben de akıl etmiştim.

Abene diyordu ki, "Buna bir türlü kafam basmıyor. Eğer Wilken ile Gerth bizi öldürmekle görevlendirildiyseler muharebe

botları buraya neden yollandı? GrayCris'in değerlendirmeyi durdurmak istediği belli ama–"

"Bekle," dedim ve durdum. Videomu çabucak gözden geçirip bu teoriyi ispatlamam yahut çürütmem gerekiyordu ve bir Güv veya MerSistemin yardımı olmaksızın hem yürüyüp hem de düşmanlara karşı tarama gerçekleştirirken her şeyi aynı anda yapamazdım. Analizime başlarken Miki'nin yayınımı görmesine izin verdim. Yaptıklarımı Abene'ye açıkladığının belli belirsiz farkındaydım.

Dronumu pingleyip ona günlüğünü açmasını ve kayıtlarını sorgulayarak bir etkinleştirme, bekleme ve de uyku safhaları listesi çıkarmasını söyledim. Sonra Hirune'nin kaçırıldığı ilk saldırıda Miki'nin çektiği videonun bir kopyasını ve muharebe botunun Wilken'i hedef aldığı ikinci saldırıda kendi çektiğim videoyu çabucak gözden geçirdim. Bu iş de bittikten sonra dronun bana hazırladığı günlük özetini kontrol ettim. (Böyle gelişmiş bir dronla beraber çalışmak sahiden hoştu.)

"Muharebe botları ile dronlar buraya sizin için yollanmadılar," diye Abene'ye bilgi verdim. "Daha en başından tesis manifestosuna dahildiler. O sırada transit istasyonu hâlâ inşaat aşamasındaydı ve potansiyel yağmacıları defetmekte pek işe yaramazdı. Hem GrayCris dünyalaştırma tesisi görünümlü yasadışı bir kazı platformu inşa ettiği gerçeğini gizlemeye çalıştığı için harici bir kuruluştan yardım istemeye yanaşmazdı." Zaten botlar muhtemelen sadece yağmacılara karşı koruma sağlamak değil, aynı zamanda insan çalışanları hizada tutmak için getirilmişlerdi. "Tesis terk edildiğinden beri muharebe botları ile dronlar uyku modundaydı. Mekiğiniz buraya yanaştığında etkinleştiler. Analizim Wilken ile Gerth'in onlarla karşılaşınca şaşırdıklarını öne sürüyor." Bir bot analizi bu kısmı tümüyle gözden kaçırırdı ama ben insan yüzlerini ve seslerini okumakta onlardan daha

becerikliydim. (Kafamın içindeki organik parçaların bu konuda epey faydası dokunur ve elbette işi huzursuz edici gerçek zamanda değil de görüntüyü dondurup yakınlaştırabildiğim kayıtlı bir videoda yapmak çok daha kolaydır.) "Sanırım Wilken saldırıyı düzenleyip Hirune'yi kaçıranların gerçekten yağmacılar olduklarını sandı – ta ki muharebe botlarını gördüğü ikinci saldırıya kadar. GrayCris büyük ihtimalle ona ve Gerth'e muharebe botlarından bahsetmeyip botların onları ortadan kaldıracağını umdu." Hem böylece geride herhangi bir delil kalmazdı.

Wilken'in bu konuda neler hissettiğini merak ettim. Belli ki görevini tamamlamakta tereddüt etmesine sebep olmamıştı. Benim muharebe botları tarafından imha edileceğime güvenmiş ve Abene ile Miki'yi öldürmeye niyetlenmişti. Bu işten paçayı sıyıracağına ve ücretini alacağına güvenmişti.

Abene hüsran ve öfkeyle derin bir nefes verdi. Ama dedi ki, "Sence bu bilgiyi Gerth üstünde kullanabilir miyiz? Ona GrayCris'in onu ve Wilken'i de öldürmeyi planladığını, yaşananlar hakkında ifade vermeleri gerektiğini söyleyebiliriz. Veya Wilken'i bir rehine olarak kullanıp..." Dudağını ısırarak başını iki yana salladı.

Stratejik bir şekilde düşünmesi kadar bana aptalca emirler yağdırmak yerine sorular sorması huzur vericiydi. Artık emirlere itaat etmek zorunda olmasam da bu durum onları daha az sinir bozucu kılmıyordu. Dedim ki, "Şu anda tek avantajımız Gerth'in ortağının ifşa edildiğini bilmemesi."

Dron hâlâ kaportalarda bir faaliyet bildirmiyordu. Bu da botların ya diğer tarafa gittikleri ya da asansörler üstünde çalıştıkları anlamına gelirdi. Ona bulunduğum konuma gelmesini söyledim. (Wilken'e ulaştığında onu yirmi altı saniyeliğine durdurup güvenlikçinin yüzünün biraz önünde asılı beklettim. Tamam, biraz kızgındım.)

Abene yine bana bakıyordu. Bunu yaptığını Miki'nin kamerasından görebiliyordum. Dedi ki, "Gerth mekikteki diğerlerine saldırmadan önce Wilken'den bir işaret bekliyor olmalı. Kader'le irtibata geçmeye çalışmalıyım. Onunla aramda özel bir yayın bağlantısı kurabilirim."

"Sen onu uyaramadan önce yüksek sesle, 'Hey, millet, Don Abene daha şimdi bana yayından sinyal gönderdi,' demeyeceğinden emin misin?" İnsanlar öyle şeylere yatkındırlar.

Abene konuşacak gibi oldu, tereddüt etti, sonra başını iki yana salladı. "Yapabilir, yapabilir. Ama mekikte neler olduğunu öğrenmemiz lazım."

"Vibol pek hızlı konuşmaz," dedi Miki. "Belki de onu aramalıyız."

Dron sessiz moda yanımızdan geçip gitmeden hemen önce Abene ile Miki'ye bir ikaz yolladım; onu keşif yapması için önden yolluyordum. Abene yine de irkildi, sonra dronun arkasından bakakaldı. Fakat mekik konusunda haklıydı. İçeriden bir rapor alabilirsek plan kurmamız kolaylaşırdı. Ayrıca Abene ile Miki bana ikide bir soru sormayı bırakırlar, bu da böyle bir zamanda çok hora geçerdi. (GüvBirimliğin ne kadar stresli olduğunu unutmuştum.) Dedim ki, "Mekikte herhangi bir güvenlik takibiniz yok mu? Kameralar? Atıl bile olsa başka bir bot?"

"Hayır." Saçlarını geriye atmış olan Abene hüsrana kapılsa da düşünmeyi sürdürdü. "Öyle şeylere ihtiyacımız yok ki. Tahliye kıyafeti kasklarında kameralar var ama onlar acil durum dolaplarında kapalı durur."

"Don Abene," dedi Miki, "uçuş güvertesinde iki adet tahliye kıyafeti var. Telsizlerinin bağlantı adreslerini biliyorum."

Abene bana doğru döndü. "Telsizlerini buradan faaliyete geçirebilir misin?"

Büyük ihtimalle geçirebilirdim. Ama Gerth şimdiye kadar

ötekileri öldürse de, Wilken'den bir işaret beklese de bunun bir önemi yoktu. Her halükârda onu mekikten indirmemiz gerekiyordu.

Herkesi mekikten indirmemiz gerekiyordu.

Kafamda bir fikir beliriyordu. Muhtemelen kötü bir fikirdi. (Taktiksel düşünüş alanındaki eğitiminizin büyük bölümü macera şovlarından gelirse bu normaldir.) "Jeo kapsüle dönmeliyiz," dedim.

6

Artık nereye gittiğimizi bildiğimden oraya ulaşmamız çok daha kolay oldu. Bir sonraki asansör kavşağına gittik ve kod korumalı asansörümü sistemden çıkarıp faaliyetlerini diğer asansörlere görünmez kılmak için bir dakika boyunca dikkatle çalıştım. (Bu hiç düşünmeden yapılacak bir şeymiş gibi gelebilir ama asıl sorun diğer asansörler sizinkini göremezlerse onun bulunduğu yerde durmaya çalışabilecek olmalarıdır. Öyle bir olay da asansördekiler için faciayla sonuçlanır.)

Jeo kapsülün dışında bizi kimsenin beklemediğinden emin olmak için dronumu asansörle önden gönderdim, sonra da Miki'yi, Abene'yi ve Hirune'yi götürdüm. Üzerinde çalkantılı fırtına bulutlarının olduğu transparan kubbenin altından yürüyerek jeo kapsül göbeğine ulaştık. Kaportaları mühürleyip kodlamayla kilitledim. Açıkçası bunu sırf insanlar daha iyi hissetsinler diye yapıyordum. Muharebe botları yeterince çaba har-

carlarsa kaportaları patlayıp içeri girebilirlerdi – özellikle de üçü birlikte tek bir kaportaya yoğunlaşırsa. Umudum bizi mekiğe giderken kapana kıstırmayı planlamalarıydı. Tabii bu da harika bir senaryo sayılmazdı ama en azından bize biraz zaman kazandırırdı. Botların pusu noktasını tespit edebilecek mi diye görmek için dronu mekiğe çıkan erişim koridorlarında keşif yapmaya yolladım.

(Sistemin kontrolünü yeniden ele geçirseler bile botların asansörleri kullanacaklarını sanmıyordum, zira GüvBirimlerin yapabilecekleri türden şeylere karşı tetikte olurlardı. Yine de görünmez asansör kabinime tesiste oradan oraya rasgele gitmesini söyledim. Denemeye değerdi.)

Her neyse, mekiğe dönmemizin birinci adımı Gerth'i onun içinden çıkarmaktı.

Yardım alırsam bunu daha hızlı yapabileceğimi akıl ettim. Miki yarı baygın Hirune'yi minderli konsol koltuklarından birine bırakırken Abene koşumundan aldığı ilkyardım çantasını eşeledi. Dedim ki, "Uçuş güvertesindeki kıyafet telsizleri vasıtasıyla mekiğinizle bir yayın bağlantısı kurmayı deneyeceğim ama bu kontrol istasyonunu faaliyete geçirmeliyim. Bu tesiste hâlâ muharebe botlarına karşı kullanabileceğimiz kazıcılar var." Kazıcılarla yapacağım şey tam olarak bu değildi ama tartışmaya girmek istemiyordum.

Kafa sallayarak anladığını gösteren Abene beyin sarsıntısı ve şok tabletlerini Miki'nin sağlam eline tutuşturdu. "Miki, lütfen ben kontrol istasyonunda çalışırken Hirune'yle ilgilen." Sonra bana bakıp kaşlarını çattı. "Kanıyorsun."

Başımı aşağıya çevirdim. Yere bir kan ve sıvı karışımı damlatıyordum. Sızdırmaktan nefret ederim. Damarlarım otomatikman kapanır ve vücuduma saplanan şarapnellerin bazıları dışarı çıkmıştı ama böğrümdeki mermi hareket ettikçe o yarayı tekrar

açmıştı. Kontrol maksadıyla acı sensörlerimi temkinli bir şekilde yükselttim; evet, aynen öyle olmuştu. Of.

"Vuruldun mu?" diye soran Abene bana doğru bir adım attı ve ceketimi kenara çekmek için elini uzattı.

İrkilerek bir adım geri kaçtım. Şaşıran Abene durdu. Miki dönüp görsel sensörlerini bana odakladı. Kamerasını kontrol ettim ve suratımın bir görüntüsünü aldım. Yüz ifadelerimi kontrol etmekte ustalaştığımı sanıyordum ama anlaşılan bunu yalnızca gerçek duygular hissetmiyorken yapabiliyordum. Miki yayın bağlantımızda, *Abene sana zarar vermez, GüvBirim*, dedi.

Abene avucu ileri dönük biçimde boş elini kaldırdı. Hareketi genellikle "beni vurma" anlamına gelirdi ama korkmuyordu. Soğukkanlıydı. "Üzgünüm ama pansumana ihtiyacın var," dedi. "Miki sana yardım ederse daha mı iyi olur?"

"Ben–" dedim ve ardından sustum çünkü cümlemi nasıl tamamlayacağımı bilmiyordum. Yardıma ihtiyacım vardı ama kimsenin bana dokunmasını istemiyordum. Bu iki hâl aynı anda gerçekleşemezdi.

Abene beni seyrederek bekledi. Sonra, "Miki, Hirune'yi bırakabilir misin?" dedi.

"Ben iyiyim," diye boğuk bir sesle konuştu Hirune. Gözlerini kırpıştırıyor ve ilkyardım çantasından alınmış susuzluk giderici bir solüsyon ampulünü elinde sıkıca tutuyordu. "Ben iyiyim."

"Güzel," dedi Abene. "Ben konsolda çalışacağım. Miki, sen de buraya gelip Rin'e yardım et." Gözünü benden ayırmaksızın ilkyardım çantasını uzattı ve Miki gelip onu aldı.

Abene konsola giderken Miki, "Lütfen sol kolunu kaldır ve gömleğini sıyır, GüvBirim," dedi.

İsteğini yerine getirebilmem için Wilken'in mermi silahını ve koşumunu bırakmam lazımdı. Ben de aynen öyle yaparak onları arkamdaki istasyon koltuğuna bıraktım çünkü bu normal

bir GüvBirim davranışına benziyordu ve şu anda normal gözükmem gerekiyordu. Dikkatimin büyük bölümünü Abene'ye vermem gereken tepkiye adıyordum. En iyisinin basit bir hata düzeltici beyan olduğunda karar kıldım. "Ben Rin değilim. O–"

Abene kazıcı kontrol istasyonunu çalıştırıyordu. Bana bakmadan konsol arayüzünü yayında incelemeyi sürdürdü ve, "Evet, Danışman Rin senin idarecin. Kusura bakma," dedi.

Miki beni tarayıp sonuçları yayınıma aktardı. Vay be, vücuduma saplanmış metal parçaları hiç de ufak tefek değildi. Miki göğsünden ikincil bir kıskaç uzattı ve onunla ilkyardım çantasını tutarken sağlam eliyle çantanın içinden sökme sondasını çıkardı. *Sinir uyuşturucuya ihtiyacım yok*, dedim yayından Miki'ye. *Acı sensörlerimi kısabilirim.*

Kullanışlı bir özellik. Miki sondayı böğrümdeki yaraya soktu. *Benim acı sensörlerim yoktur. Ama zaten acı da hissetmem.*

Evet, işte botlar ile GüvBirimler arasındaki farklılıklardan biri daha. Bir keresinde GAT'la diğer farklılıklar hakkında konuşmuş, insanların verebildikleri emirlerden dolayı birbirimize güvenemediğimizden bahsetmiştim. Ve GAT bana, *Burada insan yok*, demişti.

Eh, burada insan vardı. *Don Abene'ye Danışman Rin diye birinin bulunmadığını ve yalnız olduğumu anlattın mı?* diye sordum Miki'ye.

Evet, dedi Miki. Mermiyi buldu ve dikkatle dışarı çıkardı. *İlk muharebe botu Wilken'e saldırdığında anlattım. Abene bana senin doğru söyleyip söylemediğini biliyor muyum, diye sordu.* Ardından, *Mecbur kaldığım için değil, anlatmak istediğim için anlattım*, diye ekledi.

Miki'nin buna inandığından emindim. *Neden yalan söylediğimi düşünüyor?*

GoodNightLander Independent'ın faaliyet gösterdiği bölgelerde

GüvBirim çalıştırmak yasak olduğu için yalan söylediğin kanaatinde. Miki yara kapatıcı macun tatbikini bitirip ikinci mermiye geçti. *Seni buraya GoodNightLander Independent hesabına çalışan ama kimliğinin bilinmesini istemeyen birinin yollamış olması gerektiğini söylüyor. Yine de o kişi seni yardımımıza gönderdiği için bunun bir önem taşımadığını düşünüyor.*

Abene konsolu kullanarak her bir kazıcının arayüzünü resetliyordu. Artık mekik hakkında istihbarat toplamaya çalışmalıydım.

Gerth veya öldürme niyetiyle tesiste gezinen başka biri izimizi süremesin diye Abene ve Miki'nin hem telsiz hem de yayın bağlantılarını kesik tutmak istediğimden zor olacaktı. Fakat Miki'nin uçuş güvertesindeki iki kıyafetin bağlantı adreslerini bilmesi fayda sağladı. Mekiğin yayını hâlâ aktifti ve ona gizlice sızıp ilk kıyafeti pinglemeyi becerdim. Biraz kurcalamanın ardından da telsizini faaliyete geçirdim.

Önce Ejiro'nun durumu hakkında bilgi isteyen Kader'i duydum. Ona, TıpSistemin Ejiro'yu nekahete koyduğunu söyleyen Brais yanıt verdi. Vibol geri planda mikrofonun alamadığı bir şey söyledi. Derken Gerth'in, "İstasyondan bir cevap yok mu?" dediğini duydum.

Kader'in sesi tedirgin çıkıyordu. "Daha değil. Sebep o fırtınanın yol açtığı parazitlenme olmalı."

Vibol yine fazla boğuk gelen bir sesle tekrar konuştu. Ona Gerth karşılık verdi. "Hayır, onlardan haber alıncaya dek yerimizde kalmalıyız."

Hı-hı. Sesi sakin, kendinden emin ve güven verici çıkıyordu. Yine de bir ses analizinin altta yatan gerginliği göstereceğinden emindim.

Bağlantıyı ayırıp arka plana attım. Abene kazıcıların kontrol ekranlarını sergileyecek şekilde istasyon şemasını görünür hâle getirip konsol yüzeyinin üzerinde asılı bırakmıştı. "İşte," diye

mırıldandı. "Kazıcılar tek tek devreye giriyorlar. Bu iş birkaç dakika sürecek. Umarım onları kontrol edebilirsin; bütün prosedürleri silinmişe benziyor."

Miki o esnada sırtımdaki şarapnelleri çıkarıyordu. Dedim ki, "Ekibin geri kalanı yaralı değil ve Gerth hâlâ güvenlikçileriymiş gibi davranıyor. Mekikten ayrılıp da sizi aramalarına izin vermiyor. Yardım istemek için istasyonla iletişim kurmakta sıkıntı yaşıyorlar."

Abene kaşlarını çatarak kafasını kaldırdı. "Ne sıkıntısı? Geldiğimizde istasyonla temastaydık. Böyle bir şeyin olmaması–"

Söylediklerine duyduğum ilgiyi yitirmiştim çünkü dronum bana bir rapor göndermişti. Mekiğin giriş kaportası artık arıtma odasına ulaşmış olan dronun tarama menzilindeydi ama muharebe botlarından hâlâ bir iz yoktu. Yüksek sesle, "Orada değiller," dedim.

"Ne?" Abene telaşla ayağa kalktı. "Kimler?"

"Muharebe botları. Dron mekiğe giderken onlara rastlamadı." Bana gönderdiği her şeyi –taramaları, görsel ve sesli verileri– hızla gözden geçiriyordum. Dronun tarayıcısı benimkinsen çok daha güçlüydü ve yol boyunca aktif bir arama yürüterek potansiyel pusu noktalarını kontrol etmişti. Onları şemayla kıyasladığımda es geçtiği herhangi bir yer göremedim. "Orada değiller." Dronun görselini özel yayın bağlantımıza aktardım.

Miki videoyu seyrederken başını yan yatırdı. Abene tedirgin gözlerle Hirune'yi süzdü. "Öyleyse burada, bu kapsülün yakınında bizi kapana kıstırmaya çalışıyor olmalılar," dedi.

Belki. Katlar arasında mekik dokuyan görünmez asansör kabinimi buldum, ona drona en yakın asansör kavşağına gitmesini söyledim ve drona asansöre binip jeo kapsülün dışındaki kavşakta inmesini emrettim. Dron bir dakika geçmeden mühürlemiş olduğum kaportaların dışında tarama yapıyordu. Boş kori-

dorları ve kavşakları tek tek görüntülemesini seyrettim. Hiçbir şey yoktu. Botlar mekikle aramızdaki yolda bize pusu kurmadıkları gibi jeo kapsülün dışında da değillerdi.

Potansiyel stratejimde büyük çaplı bir sorun falan çıkmamıştı ama gözden kaçırdığım bir şey vardı.

Tamam, bu paniğe kapılmak için iyi bir zaman değildi. Dronla kurduğum ilk temasa, muharebe botları onu ağlarından atmadan önce edindiğim son istihbarata geri gittim. O üçüncü aktif muharebe botu için bir girdi vardı. Üçüncü bot "aktif menzil dışı" diye işaretlenmişti.

Botun geri çekilmeye çalıştığımızda düşeceğimiz bir tuzak kurmak amacıyla mekiğin beklediği yere gitmekte olduğu için menzil dışına çıktığını farz etmiştim ama varsayımımda yanılıyor olabilirdim.

Daha da geriye al. Wilken ile Gerth buraya değerlendirme ekibini durdurmak/öldürmek maksadıyla GI'ın tuttuğu güvenlik ekibinin yerine gönderilmişlerdi. Öyleyse neden transit istasyonuna ulaşır ulaşmaz harekete geçmemişlerdi? İstasyondaki nüfus o kadar azken öyle bir şey yapmaları zor olmazdı. İşlerini istasyonda halletselerdi bir çıkış senaryosuna ihtiyaç duyarlardı ama aynı senaryoya tesiste daha bile fazla ihtiyaçları vardı. Ekibin mekiği solucan deliklerinden geçmeye uygun değildi. Cinayetlerin ardından ikilinin transit istasyonuna dönmesi, değerlendirme ekibinin geri kalanına neler olduğuna yönelik yığınla soru sorabilecek Liman İdaresi personelini öldürmesi ve solucan deliklerinden geçebilen bir gemi çalması gerekirdi. (Tercihen çalınmaya canla başla direnecek bir bot pilottan yoksun bir gemi.) Bütün bunlar kulağa bir sürü lüzumsuz angarya gibi geliyordu – özellikle de tesiste istilacıları yok etmeye hazır muharebe botları olduğu hesaba katıldığında. Öyleyse GrayCris neden başka birilerini tutma gereği duymuştu?

Bariz cevap Wilken ile Gerth'in ekibi öldürmek değil de bir şey –veri yahut fiziksel bir nesne– almak amacıyla dünyalaştırma tesisine gelmiş olmalarıydı. Fakat herhangi bir şeyi almaya teşebbüs etmemişlerdi. Wilken'in muharebe botu saldırısı karşısında şaşırdığından emindim – o konudaki analizim hatalı değildi. Acaba iki güvenlikçi sahiden de GrayCris tarafından mı gönderilmişti, yoksa işin içinde başka bir tüzel veya siyasi kuruluş mu vardı?

Bana yardım gerekiyordu. Kafam allak bullak olmuştu, hâlâ biraz sızdırıyordum ve medya seyretmeyeli âdeta asırlar geçmişti. O çaresizlikle kafamdaki bütün olasılıkları bir potansiyel strateji/karar ağaç diyagramına döküp Abene ve Miki'nin bakmaları için yayına koydum.

Kocaman imgenin yayınında aniden belirmesiyle irkilen Abene surat ekşitti. Derken diyagramı incelemeye başlamasıyla yüzü ifadesizleşti. Miki sırtımdaki son şarapnel yarasına da kapatıcı macun sıktı ve analiz moduna geçti. Hâlâ yarı baygın durumdaki Hirune bizi anlayışsız gözlerle seyretti.

Abene yayında varsayım karelerinden birini ayırıp ağaçtan uzaklaştırdı. Dedi ki, *Eğer Wilken ile Gerth'in buraya GrayCris tarafından gönderildiklerini farz edersek amaçları bir şey almak olamaz. GrayCris çalışanları tesisten ayrılırken istedikleri her şeyi toplamak için fazlasıyla zamana sahiptiler*. Tereddüt etti ve dikkatini bir varsayım karesinden bir diğerine yöneltti. *Bence kendimize ilk olarak GrayCris'in ne istediğini sormalıyız.*

İşte bu kolaydı. Dedim ki, *Tesisi yok etmek. GoodNightLander Independent çekme tertibatını kurmasaydı tesis şimdiye kadar gezegene çakılırdı.*

Olası çıkış senaryolarını ve her birinin kusurlarını listeleyen karelere bakarken Abene'nin alnı kırıştı. *Öyleyse Wilken ile Gerth neden çekme tertibatını yok etmeye gönderilmediler? Aslında belki o amaçla gönderilmişlerdi.*

Miki yüksek sesle konuştu. "Wilken sağ önkolundaki küçük ekranı yerel tesis zamanını gösterecek şekilde ayarladı." Bize yayından Wilken'in zırhındaki ekranı kurcaladığı bir imge yolladı. Görüntü, mekik transit istasyonundan kalkışa hazırlanırken Miki'den eşyalarını yerine kaldırmakta olan iki güvenlik danışmanına daha yakından bakmasını istediğimde kaydedilmişti. "Tesisteki yolculuğumuz boyunca o ekrana yaklaşık elli yedi defa baktı; ta ki Don Abene'ye zarar verme girişiminde bulununcaya dek."

Bunu fark etmemiştim ama video kayıtlarımın bir bölümünü yeniden oynattığımda aynı şeyi ben de gördüm. Abene yavaşça konuştu. "Wilken tesise bir şeyler olacağını ve bunun aşağı yukarı ne zaman gerçekleşeceğini biliyordu. Mekiğe dönmeden önce ancak belirli bir süre bekleyebilirdi. Fırsatını bulunca seni muharebe botları tarafından öldürülmeye gönderdi ve Miki ile beni öldürmeye kalkıştı. Başarsaydı diğerlerine durumun ümitsiz olduğunu söyleyip onları transit istasyonuna dönmeye zorlayacaktı."

Muharebe botlarının davranışı artık anlam kazanmaya başlıyordu. Onların da bir şeyin gerçekleşmesini beklemiş olmaları, Hirune'yi neden esir aldıklarını açıklıyordu. Bir botu bizimle dalaşmakla görevlendirmişlerdi. Saldır, bir esir al, geri çekil, tekrar saldır. Wilken'e saldırdığında onu imha etmiştim ama diğer üçü peşimize düşmemişti. İkisi mühendislik kapsülünde beklerken biri de menzil dışına çıkmıştı. İyi ama ne amaçla?

Abene derin bir nefes aldı. Dedi ki, "Mesele çekme tertibatı olmalı. GrayCris'in menfaat sağlayabileceği başka bir şey yok." Yayında istasyona konuşlu teorik bir GrayCris operatörünün eylemlerine ayrılmış varsayım karelerini ağaçtan çıkardı. "Dron sayesinde muharebe botlarını kontrol eden, transit istasyonundan onlara komutlar gönderen biri olmadığını biliyoruz. Botlar

doğal yollarla gezegene çakılıncaya ve yasadışı kazı operasyonundan geriye hiçbir delil kalmayıncaya dek tesisi korumakla görevlendirilmiş orijinal donanımlar. Wilken ile Gerth'in onlardan haberleri yoktu ve bizi öldürmeye gönderilmediler çünkü amaç ölmemiz değil. Amaç tesisin planlandığı gibi yok olmasını sağlamak. Bunu engelleyen şey de çekme tertibatı. Dolayısıyla Wilken ile Gerth buraya bir şey yapmaları için gönderildiler ve o bir şeyin yegâne sonucunun çekme tertibatının bozulması, sonra da tesisten ayrılmamızın gerekmesi olacağını düşündüler. Hep beraber transit istasyonuna dönecektik ve gerçeği hiç kimsenin ruhu bile duymadan bir sonraki kargo gemisine binip gideceklerdi." Yayından çıkıp bana doğru döndü. "İyi ama ne yapmış olabilirler ki? Tesise geldiğimizden beri hep bizimle beraberlerdi."

Ona hak verdim ve güvenlikçilerin bana yahut ekipteki birine fark ettirmeden ne yapabileceklerini düşündüm. "Şifreli bir sinyal yolladılar." Bir yayın değil telsiz sinyali. Fırtınanın yol açtığı parazitlenmeden ve daha da önemlisi öyle bir şeye karşı gözümü açık tutmamamdan dolayı dikkatimden kaçmıştı.

"Evet, evet." Abene kaşlarını kaldırdı. "Peki ama kime? Muharebe botlarına mı? Tesiste bir silah, botların tertibatı buradan yok etmelerine imkân tanıyacak bir yol var mı?" Diğer konsollara bakmak için döndü.

Yeniden mekikle aramdaki sesli bağlantıyı kontrol ettim. Kader tesise çıkıp ötekileri aramak için Gerth'e baskı yapıyor, Brais ile Vibol da onu destekliyordu. Çekme tertibatıyla ilgili bir sorundan söz edilmiyordu. Onu gözlemliyor olmalıydılar. Gerth önceden anlaştıkları şekilde beklemeleri gerektiğini söyleyerek ayak diretiyordu. Ses kaydını geriye aldım. Onlardan yarım saat beklemelerini istemişti. Kazıcı ekranı yayına bir ping göndererek kazıcılara tümüyle güç verildiğini belirtti. Mekik ses kaydını

Abene ile Miki için yayına aktarıp kazıcı kontrol istasyonunun başına oturdum. Her ne gerçekleşecekse fazla zaman kalmamıştı.

Kazıcılardan üçüne ilk komut dizisini gönderdiğim sırada Abene dönüp Miki'ye dedi ki, "Sensörlere ihtiyacımız var. Bütün konsolları kontrol et. Buradaki her şey yüzeye çevrili olmalı ama sensörleri yeniden yönlendirirsek–"

Kazıcılar haricinde ne varsa arka plana attım. Abene belli ki hâlâ tesisi kurtarmaya hevesliydi ama benim önceliğim atmosferde parçalanmadan önce buradan gitmekti.

Üç kazıcı açılarak yuvalarından çıktı ve jeo kapsülün alt yarısının dışında yürümeye başladı. Hareket ederken çoklu kollarıyla yüzeye sıkıca tutunuyorlar, kameralarıyla bana fırtınanın baş döndürücü bir manzarasını sunuyorlardı. İçlerinde kazı protokollerinin bulunduğu hafıza çekirdekleri yoktu ama zaten yapmalarını istediğim şey için ona ihtiyaç duymayacaklardı.

Abene bir konsolu daha resetlemesiyle beraber Miki'nin üzerine eğildiği ekran yüzeyinde veriler belirdi. Hirune ayağa kalktı, yanlarına kadar topalladı ve bir koltuğun arkalığına dayandı.

Konsoldaki bazı hususi kodları kopyalamam gerekti ama onları elde ettikten sonra üç kazıcıyı yayından kontrol edebilir oldum. Kazıcıları aşırı yüklenmiş beynimdeki başka bir kanala atayıp ayağa kalktım. Ah, peki, of. Protokolleri olmadan onları kontrol etmek zordu. Esasen üçünü birden aynı anda sürmem gerekiyordu. Sesimi sakin ve sabırlı tutarak, "Gitmeliyiz. Altı dakikanız var," dedim.

Abene bir elini salladı. "Neredeyse hallettik."

Kendi kendime hâlâ kiralık bir GüvBirim taklidi yapmakta olduğumu hatırlattım ve ilave bir yorumda bulunmaksızın geri sayımı yayına aktardım. Sonra Wilken'in silahı ile koşumunu aldım ve gidip kaportanın önünde bekledim.

Hirune etrafına bakındı, Miki'nin bıraktığı yerden ilkyardım çantasını aldı ve topallayarak gelip yanımda durdu. Dengesini korumakta zorlanıyordu ve hâlâ kafasını tamamen toparlayamıyordu. Fakat bir muharebe botunca kaçırılmasının ardından belli ki buradan çekip gitmeye hazırdı.

Abene hızla ayağa kalktı. "Evet, işte! Şu uçuş yolunu kopyala, Miki." Miki tasdikledi ve kapı aralığına doğru yürüyen Abene'yi takip etti. "Mühendislik kapsülünden bir tür yapı fırlatıldı. Çekme tertibatına doğru gidiyor. Kayıp muharebe botu içinde olmalı. Herhalde tertibatı imha etmeyi amaçlıyordur. Emirlerini Wilken ile Gerth'in yolladıkları şifreli mesajla almıştır."

Aman ne harika! Kahrolası çekme tertibatını bizi kahrolası mekiğe sağ salim bindirdikten sonra düşünürdüm. Kendi geri sayımıma bakarak dronumdan, Miki'den ve kazıcılardan gelen üç girdiyi ön plana aldım. Hayır, bekle; kendi kamerama da ihtiyacım vardı. Dört girdi. Ah, bir de mekikteki kıyafetin telsizi. Beş girdi. Drona fuayeyi ve asansör kavşağı erişimini çarçabuk kontrol ettirerek boş olduklarını sağlama aldım. Dedim ki, "Elimizi çabuk tutmalıyız. Diğer muharebe botlarının yerlerini bilmiyoruz."

Abene kafa sallayıp Hirune'yi kolundan tuttu. "Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadı Hirune.

Abene onu susturdu. "Mekiğe dönüyoruz. Her şey yolunda." Dostunun omzunu sıvazladı.

Düğmeye basıp kaportayı açtım ve dışarı çıktım. Asansör kavşağına kadarki hızlı yürüyüş insan derimin her sinirini karıncalandırdı. Dron tarama yaparak önden gitse de mantıksız bir şekilde botların her köşe başından önümüze fırlamalarını bekledim.

Kavşağa ulaştığımızda dronu önden görünmez kabinime yolladım. Abene ile Miki yayında konuşarak ara sıra Hirune'ye cesaret verici bir yorumda bulunuyorlardı. Beni parçalayıp sat-

mayı konuşuyor olsalardı bile onları dinleyecek dikkati ayıramazdım. Dışarıda kazıcılar jeo kapsülün bombesine yaklaşmışlardı. Mekikten görülmemeleri için onunla yerleşim kapsülü arasındaki oluktan geçmeleri gerekecekti.

Kabin yanaşma alanımıza en yakın kavşağa varır varmaz dron dışarı fırladı. Onu hızlı bir keşif rotasına sokup erişim koridorunda gezdirdim, arıtma odasından geçirdim, sonra da mekiğin hava kilidinin bir görüntüsünü almak için yukarı çıkardım. Taramadan temiz sonuç alınca drona asansör kavşağına dönüp yerini korumasını söyledim.

Kabin geri gelince insanları içine bindirdim. (Tabii Miki'yi de ama şu anda onu da insanlarla aynı kategoriye sokuyordum.) Kazıcıları biraz hızlandırdım. Mekiğe giden erişim koridorunda mümkün olduğu kadar az zaman geçirmemizi istiyordum. Eğer muharebe botları görevlerini riske soktuğumuza karar verirlerse peşimize düşerlerdi ve bizi orada yakalayabileceklerini bilirlerdi. Kabini harekete geçirirken mekiktekilerin neyi görmek üzere olduklarına dair bir fikir edinebilsin diye kazıcıların videosunu Abene'ye aktardım ve ona, "Yayınının blokesini kaldırdığımda Kader'e bağlan ve ona herkesi mekikten indirmesini söyle," dedim.

"Söylerim." Hızla kafa sallayıp Hirune'nin elini sıktı ve Miki'nin yayınına bağlandı.

Kabin kavşağa ulaştı. Kapı kanatları kayarak açılır açılmaz kendimi dışarı attım. Peşimdeki insanlarla beraber arıtma odasına yollandım ve kazıcıları yerleşim kapsülünün bombesinden aşırtıp dosdoğru mekiğe yönelttim.

Uçuş güvertesindeki tahliye kıyafetleriyle aramdaki bağlantıdan mekikteki Vibol'un hafızamda yüklü olmayan bir dilde konuştuğunu işittim. Kader, "Bilinmeyen bir şey yaklaşıyor. Hayır, bir şeyler," dedi.

Uzaktan, uçuş güvertesinin altında bir yerden Gerth bağırdı. "Ne? Hangi yönden?"

Abene'nin yayın bağlantısını açtım ve ona, *Şimdi*, dedim.

Hemen Kader'le arasında özel bir bağlantı kurdu ve ona dedi ki, *Kader, beni dinle. Soru sorma ve benimle konuştuğunu kimseye söyleme. Herkesi derhal mekikten indirip tesise sokmalısın. Ne gerekirse yap. İstersen paniğe kapılmış gibi davran. Yeter ki herkesi mekikten indir. Hayatlarımız buna bağlı.*

Abene'nin yayınından Kader'in ekip yayınından ve mekik hoparlörlerinden bas bas bağıran bir acil durum tahliye emri tetiklediğini duydum. Uçuş güvertesine çıkmaya başlamış olan Gerth ona hırladı. "Dur, sen ne yaptığını–"

Kader ile Vibol'u kokpitte kıstıracağını ve bir rehine vakasına geri döneceğimizi düşündüm. Fakat "paniğe kapılmış gibi davran" tavsiyesine canı gönülden uyan Kader yaklaşan kazıcıların mekik sensörleriyle çekilen videosunu yayına aktardı ve diğerlerine dışarı çıkmalarını haykırdı.

Koridora ulaştım ve mekiğin kaportası açılırken yanaşma odasını gözden geçirdim. Brais kendisine yaslanan yarı baygın haldeki Ejiro'yla beraber dışarıya yalpaladı. Abene destek olduğu Hirune'yle beraber geride kalırken Miki onlara yardıma koştu ve ben de peşinden gittim.

Kazıcılardan birine tesis yüzeyinden ayrılmasını ve mekiğin burnuna, yani ön sensörün en net görüş açısını yakalayabileceği yere doğru dalmasını söyledim. Abene o esnada Kader'in yayınına bağlıydı ama kameralar olmadan karmakarışık bir izlenim yumağından başka bir şey edinemedim.

(Yaşananları daha sonra Gerth'in zırh kamerasının kayıtlarından öğrenecektim. Büyük bir cismin hızla mekiğe doğru geldiğini haber veren sensör görüntüsü güvenlikçinin irkilerek kendini geriye atmasına ve böylece uçuş güvertesinin erişimi-

ni boşaltmasına yol açmıştı. Kader'in performansını mekiğin parçalanmak üzere olduğunun kanıtı kabul eden Vibol onu belinden tutup Gerth'in yanından dışarı fırlamış ve erişimin daha hafif yerçekiminden yararlanarak duvara çarpmamayı başarmıştı. Koridor zeminine ayak bastıklarında da daha ağır yerçekiminde tökezlemişler, sendelemişler ve kaportaya doğru fırlamışlardı.)

Her neyse, Kader ile Vibol kendilerini kaportadan dışarı attılar ve Gerth motorlu zırhının içinde peşlerinden koştu. O noktada mekik kaportasının yan tarafında dikildiğim için Gerth yalnızca panik halindeki diğerlerine ek olarak Abene ile Hirune'yi ve de Ejiro'ya destek veren tek elli Miki'yi görebildi.

Zırhını tarayıp doğru kodu buldum. (Artık nereye bakacağımı bildiğim için süreç çok daha çabuk işledi.) O tam mermi silahını kaldırırken komutu gönderdim.

Zırhı olduğu yerde donakaldı ve önüne adım attım. Neler döndüğünü anlayınca yüzünde beliren ifade keyif vericiydi. Tarayıcısını kullanıyor olsaydı kaportanın hemen dışında beklediğimi tespit ederdi ama gerek yayına gerekse vücutlarındaki tüm geliştirmelere rağmen insanlar aynı anda sadece tek bir şey düşünebilirler.

"Şimdi tekrar mekiğe binmeliyiz!" dedi Abene.

Ötekiler ondan cevap talep ettiler ve Abene kısa bir açıklama yaparak dostlarını kaportaya doğru kışkışladı. Diğer bütün girdilerimi kontrol etmek için onları duymazdan geldim. Benden komut almayınca kazıcılar eylemsizleşip oldukları yerde durmuşlardı. İkisi hâlâ yerleşim kapsülünün yüzeyindeydi ve havalanıp mekiğe doğru dalan diğeri atmosfer kapsülüne inmişti. Onların ardından arkamızı kollasınlar diye asansör kavşağında bıraktığım dronu kontrol ettim.

Bölgenin bir taramasıyla karşılık verdiği sırada iletişim ani-

den durdu. Bağlantının kesildiğini, dronun bir ışık gibi söndüğünü hissettim.

"Abene, Miki, botlar!" dedim ve Wilken'in mermi silahını sırtımdan alarak odayı katettim.

"Hemen gemiye binin!" diye bağırdı Abene.

Kapı aralığına ulaşıp Wilken'in patlayıcı paketlerini koşumundan almaya, aktif hâle getirmeye ve koridorun ilerisine fırlatmaya başladım. Miki'nin kamerasına hâlen bağlıydım ve onun girdisini arka plana atmama rağmen insanların koşuşturduklarının, yaralı Ejiro ile Hirune'yi hava kilidinden geçirdiklerinin ve de Abene'nin Miki'ye Gerth'i alıp içeri taşımasını söylediğinin uzaktan da olsa farkındaydım. Tam o esnada bir muharebe botu köşeyi hızla döndü ve ilk patlayıcı paketi infilak etti.

Sırf salak gibi dikilerek çatışmaya gireceğimi düşünmesi için bota üç kez ateş ettim, sonra da gerisingeri depar attım. Koridordaki patlayıcılar insanların ve Gerth'i taşıyan Miki'nin mekiğe doluşup hava kilidini boşaltmalarına yetecek kadar boyu geciktirdi. Ben de kendimi kaportadan içeri attım ve acil kapanma düğmesine bastım. Her iki kaporta da güm diye indi.

Nihayet bütün bu kahrolası insanları tekrar bu kahrolası mekiğe bindirebilmiştim.

Muharebe botu daha küçük bir mekik bize bindirmiş gibi bir darbeyle dış kaportaya çarptı. Abene'ye, *Gitmemiz gerek*, dedim.

Kıskaçlar açıldı ve mekik hava kilidinden ayrıldı. Dış kaportanın kamera görüntüsüne baktığımda muharebe botunun açık hâldeki yanaşma ağzında dikildiğini ve odanın havası boşalırken kenarlara tutunduğunu gördüm. Arkasında ikinci bir tane daha vardı. Miki yanıma geldi ve görüntüyü yayın bağlantımızda paylaştım. "O botlar çok kötüydüler, GüvBirim," dedi.

Mesafe arttıkça bağlantıyı kaybediyordum ama kazıcılarımdan uyku modunda çökmüş bekleyen biri hava kilidine yeteri

kadar yakındı. Ona son bir komut göndermemle birlikte kocaman elini aşağıya savurdu ve ilk botu ağızdan kapıp ezdi.

"Of," diye yorum yaptı Miki. *GüvBirim, neden artık benimle yayından konuşmuyorsun?*

Sebebini biliyordu, yoksa sormazdı.

Onun etrafından dolaşıp erişim koridorundan geçtim. Miki yayından, *Mecbur kalıncaya dek seni ispiyonlamadım*, dedi.

Koridordan mürettebat alanına doğru gittim. Miki de Gerth'i alıp peşimden geldi. Telsiz üzerinden Abene'nin ötekilere Wilken'le yaşananların, Hirune'yi kurtarışımın, Miki'nin zavallı elinin Wilken tarafından uçurulmasının, onu ve Miki'yi bir kez daha kurtarışımın falan kısa bir versiyonunu anlatmasını dinliyordum. Dr. Mensah'a gereken jeo kapsül verilerini almıştım ve Miki'nin aptal insanlarını kurtarmıştım. Artık tek isteğim buradan defolup gitmekti. Mekik tesisten hızla uzaklaşıyordu ve transit istasyonunun yayınını menzilimin hemen sınırında hissedebiliyordum.

Mürettebat alanına girdim. Kader ile Vibol yukarıdaki kokpitteydiler ama diğer herkes oradaydı. Ejiro ile Hirune koltuklara yatırılmışlardı. Ejiro sersem gözükmezine karşın muhtemelen TıpSisteme tıkılması gereken Hirune'den daha ayıktı. Miki gelip Gerth'i ayakları üstüne bıraktı. Herkes bir saniyeliğine ona, sonra da bana baktı.

Brais ayağa kalkıp uçan ekrana doğru döndü. Ekranda tesisin üzerindeki çekme tertibatının bir sensör görüntüsü vardı. "Evet, işte orada. Cisim çekme tertibatına doğru ilerliyor."

Abene'nin vahim bir hâli vardı. "Onun mühendislik kapsülündeki zıpırlardan biri olduğunu düşünüyoruz. Muharebe botlarından biri içinde."

"Don Abene," dedim, "en kısa sürede transit istasyonuna dönmeliyiz. Çekme tertibatı bozulduğunda mekiğe zarar verebilir." Sanırım verebilirdi. Ne bileyim, kulağa mantıklı geliyordu.

Miki yayınımda, *Daha önce hiç benim gibi bir botla konuşmamıştım. İnsan dostlarım var ama hiç bana benzer bir dostum olmadı.*

Yüz ifademi GüvBirim normalinde tutabilmek için yanağımın içini ısırmam gerekti. Miki'nin yayınını bloke etmek istiyordum ama insanların bana komplo kurma ihtimallerine karşı onu gözlemlemeyi sürdürmem gerekiyordu. (Biliyorum, kulağa paranoyakça geliyor. Fakat Miki ile Abene, Danışman Rin'i uydurduğumun farkındaydılar ve bunun bir GüvBirim için ne kadar anormal bir davranış olduğunu bilen bir insanı haberdar etmelerinden önce oradan uzaklaşmam lazımdı.)

Uçuş güvertesindeki Kader telsizden dedi ki, "Önümüzdeki bir dakika içinde harekete geçmeliyiz. Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?"

Bekle, ne? Kaydımı geriye aldığımda Brais'in, "Mekikle çarparak zıpırı rotasından çıkarabiliriz. Nasılsa kalkanımız gövdemizi korur," dediğini duydum.

Ejiro ekrana kısık gözlerle baktı. "İyi ama zıpır geri dönüp tekrar denemez mi?"

Uçuş projeksiyonunu seyretmeyi sürdüren Brais başını iki yana salladı. "O zıpır modelinin özelliklerini buldum. Tesis bakımı amacıyla tasarlanmış ve çalışabilmesi için mühendislik kapsülüyle arasında bir yayın bağlantısı gerekiyormuş. Onu iterek menzilden çıkarırsak navigasyon kontrolünü kaybeder."

Aman ne harika. Peki öyle yapmak ne kadar sürecekti?

Ben gerçek zamana yetişinceye kadar ekiptekiler çoktan planı uygulamaya karar vermişlerdi ve yalnızca ayrıntıları tartışıyorlardı.

Orada öylece bekledim ve Kader mekiği zıpıra yaklaştırırken ekrandaki ışıklı noktalara baktım. Açıkçası tüm bunlar yaşanırken önceden duraklatmış olduğum dizinin birazını daha seyret-

tim. (Her şey yalnızca altı dakikada olup bitti ama o altı dakika çok sıkıcıydı, tamam mı? Ayırca Abene'nin yanına gitmiş olan Miki mahzunca dikilerek bana bakıyordu ve onu görmezden gelmeye çalışıyordum. Abene botunun eksik elinden dolayı üzgün olduğunu sanıyor ve onu okşayıp durarak istasyona döner dönmez hasarı gidereceklerini söylüyordu.)

(İyi ki bir midem yok ve kusmaktan acizim.)

Mekik en sonunda zıpıra çarparak onu rotasından çıkardı ve böylece hem çekme tertibatını hem de GoodNightLander Independent'ın yatırımını kırk beş saniye farkla kurtardı. Oley! İnsanlar birbirlerini tebrik ettiler ve Abene ile Brais revire gitmesi için Hirune'nin ayağa kalkmasına yardım ettiler. Tesiste bir tane muharebe botu kalmıştı ama bu benim değil başkalarının derdiydi. Mekik çoktan rotasını değiştirip istasyona yönelmişti ve daha şimdiden yayından Gemi'yi pingleyebileceğim kadar oraya yaklaşmıştık. Pingime karşılık veren gemi hâlâ beni bekliyordu. İşte bu iç rahatlatıcıydı.

Derken kaportadan bir tangırtı geldi.

Uzay konusunda uzman değildim ama birinin gelip de dışarıdan kaportayı çalmaması gerektiğinden emin gibiydim. Kaportaya zıpırdan kopan parçalar çarpmış olabilirdi ama öyle olmadığını biliyordum. İçime doğmuştu işte. Kaporta kamerasını kontrol ettiğimde bir muharebe botu suratının geniş açılı bir görüntüsüyle karşılaştım.

Bir sonraki bağlantı istasyon yayınını bastırarak bütün kanallarımı geçici bir süreliğine boğdu: [*Görev: İstilacıları öldür.*]

Ha siktir.

Botu yayınından çıkardım ve, "Acil durum! Hava kilidi ihlali an meselesi!" Kaporta kamerasının görüntülerini Miki'ye ve onun üzerinden ekibin geri kalanının yayınına aktardım. İnsanlar donakaldılar ve sanki çözülmek bilmediler. Bana inanmaya-

caklarmış gibi geldi. Fakat tüm dikkatimi yaptığı işe verdiğimde insanların ne kadar yavaş hareket edermiş gibi gözüktüklerini unutmuştum. Kader gemi geneli alarmına bastı ve hava kilidi ile mürettebat alanı arasındaki iki dahili kaportayı mühürledi. Harika. Bu bana bir, bilemedin iki dakika kazandırırdı.

Abene'ye, "Herkesi uçuş güvertesine götür," dedim. Orada bir kaporta daha vardı ve belki bize bir dakika daha kazandırırdı. Hemen altımızdaki kompartıman, yani Gerth ile Wilken'in teçhizatlarını koydukları yere yollandım.

Erişim merdiveninden inerken Abene'nin, "Çabuk, çabuk!" diye bağırdığını işittim ve ekip yayınından mekiğin hâlâ istasyona doğru ilerlediğini gördüm. Vibol bir muharebe botu tarafından parçalanmak üzere olduğumuzu Liman İdaresi'ne kısaca açıklıyordu.

(Açıkçası bu konuda istasyon güvenliğinin elinden ne geleceğini de bilmiyordum. Hatta benim mecaz anlamda yaptığım kadar şiddetle altlarına sıçtıklarından emindim.)

Kaporta kamerası tüm yardımseverliğiyle bana dış kaportanın yumruklanarak delindiğini gösterdi, sonra yayın bir cızırtıyla kesildi. Bot şimdi ilk iç kaporta üzerinde çalışıyor olmalıydı. Kompartımana ulaştığımda Wilken ile Gerth'in daha önceden zırhlarını, büyük mermi silahını, patlayıcı paketleri ve cephaneyi içeren boş kutularla beraber bir tanesini daha geride bırakmış olduklarını gördüm. Kalan kutuyu parçalarcasına açtığımda daha ziyade güvenlik kapılarından ve kaportalardan geçmekte kullanılan türden bir dizi küçük patlayıcıyla daha karşılaştım. Elime aldığımda boşmuş gibi gelen bir çantaya patlayıcılarla beraber sırtımdaki silah için bir miktar yedek cephane doldurdum. Onu kullanacak kadar zaman bulabileceğimi sanmadığımdan pek işe yaramayacaktı. Belki bu zamanı bot bozucu doğru düzgün bir silah bulma ümidiyle aşağı inmek yerine daha iyi bir po-

zisyon almaya harcamalıydım. Botlarla boğuştuğun durumlarda bu tür küçük hatalar lime lime doğranmana yol açar.

Yayında Abene ile Brais'in Hirune'yi erişimden kokpite uzattıklarını duydum. Ejiro'yu oraya çoktan çıkarmışlardı. Miki yayınımda, *Çabuk, çabuk,* dedi. Abene ona Gerth'i getirmesini söylemişti ve güvenlikçiyi kollarında tutuyordu. Muharebe boyu mürettebat alanının kaportasına ardarda vuruyordu. Doğruldum, döndüm ve işte o zaman denetleme ekibinin donanım deposunu gördüm.

İçeride çevresel sınama ve numunelendirme aletleriyle dolu kasalar ve raflar vardı. O aletlerden biri de insanların o veya bu sebepten dolayı ihtiyaç duymaları halinde taş duvarlardan silindir parçalar oyup çıkarmak için üretilmiş bir çekirdek kesiciydi. Aslında bir numunelendirme birimine takılmak üzere tasarlanmış bir uzantıydı ama muhtemelen Miki onu kaldırıp kullanabilecek kadar kuvvetli olduğu için yanlarında getirmişlerdi; esasen yönelimli patlayıcı kesiciler kullanarak kayalardan bir metrelik parçalar çıkaran uzun bir tüptü.

Cephane çantasını sırtıma astım, kesiciyi raftan kaptım, bataryasını çalıştırdım ve erişim merdiveninden yukarı tırmandım.

Tam mürettebat alanına girdiğim sırada Miki kucağındaki Gerth'i Abene'nin peşinden içeri attı ve kaportanın elle kapatma düğmesine bastı. Kaporta inerek kapandı ve Miki bana doğru döndü. *Miki, buradan uzaklaş! Git kargoda saklan!* dedim ona.

Hayır, Rin, dedi. *Sana yardım edeceğim!*

Abene yayında Miki'ye yanlarına gelmesini, Kader'e kaportayı açmasını söyleyeceğini bağırdı. Miki de ona, *Önceliğim dostlarımı korumak,* diye karşılık verdi.

Öncelik değişimi, diye komut yolladı Abene. *Önceliğin kendini korumak.*

O öncelik değişimi reddedildi, dedi Miki kadına.

Nihayet şarj olan çekirdek kesici yayınıma erişerek standart bir uyarı ve bir dizi faydalı talimat iletti. Evet evet, güvenlik protokollerini devreden çıkarmak istediğimden eminim. Sorduğun için sağ ol.

Niyetim ben dikkat dağıtırken muharebe botunun işini bitirsin diye çekirdek kesiciyi Miki'ye vermekti. Fakat muharebe botu kaportayı patlattı ve artık bizimle beraber mürettebat alanındaydı. Plan kuracak, strateji belirleyecek zaman kalmadı.

Orada olduğumu bilen bot döndü ve ben kesiciyi doğrulturken bana doğru uzandı. Miki ayaklarını uçuş güvertesi erişimini koruyan kaportaya dayayıp kendini itti. Kabinin karşısına fırlayarak uçan ekranın içinden geçti ve dosdoğru muharebe botunun kafasına ilerledi. Muharebe botunun dikkatini mi dağıtmaya çalışıyordu, yoksa benim Wilken'le çatışmaya giren bota buna benzer bir saldırı düzenlediğimi görmüştü de tekniğimi mi kopyalıyordu bilmiyorum. Basınçlı kamaranın havası erişim koridorundan geçerek harabeye dönmüş hava kilidinden dışarı kaçıyordu ve Miki sıçrarken bu akım ona ilave bir hız kazandırmıştı.

Hareketi tespit eden bot benden döndü, kolunu kaldırıp uzattı ve Miki'yi gövdesinden yakaladı. Fırsattan yararlanıp ileri atıldım ve çekirdek kesiciyi botun böğrüne, yani beyninin bulunduğu yere dayadım. Tetiği çektim. Kendimi dengeleyecek zamanım olmadığından geri tepme beni arkaya fırlattı ve üç saniye boyunca gözlerim karardı.

Güvertede sereserpe yatıyordum ve yayından insanların kokpitte bağrışmalarından başka bir şey duymuyordum. Onlar telsizden Liman İdaresi'ne bağırırlarken mekiğin acil durum sirenleri hava kilidi ihlalinden dolayı içerideki havanın az önce dışarı kaçtığını herkese bildiriyordu. Üstümde duran çekirdek kesiciyi ittim ve doğrulup oturdum. Abene'nin bir ara elemle

haykırdığının farkındaydım ama bunun ne zaman gerçekleştiğinden emin değildim.

Eklemleri kilitlenen muharebe botu hâlâ ayakta dursa da hiç kıpırdamıyordu. Çekirdek kesici gövdesinin bir tarafından girip öbür tarafından çıkmış ve hem koruyucu zırhın hem de işlemcilerin muntazam bir kesitini almıştı. Kesicinin arkasından fırlamış olan çekirdek güverteye düşmüştü. Az önce kafama çarpan şeyin o olduğunu anladım. Galiba talimatlara rağmen aygıtı yanlış tutmuştum.

Miki botun önüne yığılıp kalmıştı ve sanki bir terslik vardı. Nasıl bir hasar aldığını görmeye çalışarak ayağa kalktım, ardından donakaldım. Sanki bir terslik vardı, çünkü Miki'nin göğsü ezilmişti. İşlemcisi, belleği, yani onu Miki yapan her şey muharebe botunun elini sıkmasıyla dümdüz olmuştu.

Güverteye oturup kaldım. Mekik istasyona yaklaşıyordu ve kokpitteki insanlar telsizden Liman İdaresi'yle konuşuyorlardı. Hava kilidi ihlallerinden dolayı uçuş güvertesi kaportalarını indiremedikleri gibi yayından ve telsizden yaptıkları aramalara cevap vermemiştim. Kameramdan aldığım görüntüleri ekip yayınına aktardığım için çatışmayı ve Miki'nin son anlarını bakış açımdan görmüşlerdi. Aramızdaki yayın bağlantısını kesmeden önce Abene'nin hıçkıra hıçkıra ağladığını, Hirune'nin onu teselli etmeye çalıştığını ve şok geçiren diğerlerinin mırıldandıklarını duymuştum.

İnsanlar kadar olmasa bile benim de havaya ihtiyacım vardır. Belki bana kendimi bu kadar yavaş ve kopuk hissettiren şey onun eksikliğiydi. İstasyon yayınını kullanarak Gemi'yi tekrar pingledim ve ona istasyondan ayrılmasını söyleyip bir buluşma konumu verdim. Sakin tasdiki her şey normalmiş ve faciayla sonuçlanan hiçbir şey gerçekleşmemiş gibi tuhaf geldi.

Vibol uçuş güvertesi kaportasının öbür tarafına vurarak seslendi. "GüvBirim, orada mısın? Lütfen cevap ver!"

Buradan çıkmalıydım. Ayağa kalktım ve koridordan geçip acil durum kıyafeti dolabına gittim. Manevra jetlerine sahip tam boy bir tahliye kıyafeti giydim ve kaskı taktığım zaman fışkıran hava beni biraz daha kendime getirdi. Kıyafetlerden birinin eksikliği fark edildiğinde bunun saldırı sırasında gerçekleştiği ve kıyafetin diğer dökümtülerle beraber dışarı kaçtığı zannedilsin diye dolap kapağını kapatmayıp diğer kıyafetleri sabit tutan kıskaçları açtım. Bana da aynısının olduğunun, parçalar halinde hava kilidinden dışarı emildiğimin düşünülmesini istiyordum. Bu iş de bitince koridordan geçip enkaz halindeki hava kilidine gittim ve kendimi dışarı çekerek gemiyi terk ettim.

Daha önce hiç bunun gibi bir kıyafet kullanmamıştım (katilbotların uzayda denetimsizce gezinmelerine genelde izin vermezler) ama dahili talimat yayınının epey yardımı dokundu. Gemim geldiği zaman hava kilidine bir profesyonel gibi uçtum.

Gemi istasyondakilere mekiğin Liman İdaresi pistine güvenle yanaşması için duraklayıp yol veriyormuş gibi gözükecekti. Birilerinin tahliye kıyafetli kaçak bir GüvBirim bulmak için sensörlere bakacağını sanmıyordum.

Ben hava kilidinden içeri girdikten ve Gemi hava sistemini biraz çalıştırdıktan sonra ona solucan deliğine ve HaveRatton İstasyonu'na olan her zamanki rotasında gitmesini söyledim. Kıyafeti çıkarıp Wilken'in silahıyla ve kutudan almış olduğum cephane çantasıyla beraber bir kenara attım. Güverteye oturdum ve herhangi bir verici olmadığını sağlamak almak için bütün teçhizatı sistemli bir şekilde gözden geçirmeye koyuldum.

Abene botunun önceliğini kendi canını kurtaracak şekilde değiştirmeyi denemiş ama Miki onu reddetmişti. Demek ki Abene onun programlamasında böyle bir seçeneğe, yani bir

kriz ânında kendi muhakeme yeteneğini kullanmasına müsaade etmişti. Miki önceliğinin insanları ve belki beni de kurtarmak olduğuna karar vermişti. Veya hiçbirimizi kurtaramayacağını anlamış ama bana bir deneme fırsatı yaratmak istemişti. Ya da botla yalnız başıma kapışmamı istememişti. Sebep her ne olursa olsun asla öğrenemeyecektim.

Kesinkes bildiğim bir şey varsa o da Abene'nin Miki'yi gerçekten sevmesiydi. Bu da pek çok farklı şekillerde içimi sızlatıyordu. Miki benimle asla dost olamazdı ama Abene'yle olmuştu. Daha da önemlisi Abene onunla dost olmuştu. Kriz ânında da ilk tepkisi Miki'ye kendini kurtarmayı söylemek olmuştu.

Çantadaki bataryaları ve cephaneyi kontrol etmemin ardından dibinde bir sahte cebe rastladım. İçinden birkaç dizi kimlik işaretçisi ve kolumda sakladıklarımdan farklı bir markalı daha büyük bellek çipleri çıktı. Ikınarak destek alarak ayağa kalktım ve kargo konsolunda bir okuyucu buldum.

Eh, işte bu ilginçti.

Bir şeyleri umursamaktan nefret ederim. Fakat görünen o ki bir kez başladın mı bir daha duramıyorsun.

Jeo kapsül verilerini Dr. Mensah'a göndermekle kalmayacaktım. Bunu ona bizzat götürecektim. Geri dönecektim.

Yere uzandım ve *Mabet Ayın Doğuşu ve Batışı*'nı ilk bölümünden başlattım.

SON

KALPSİZ BİR ÖLÜM MAKİNESİ OLMANIN BU KADAR ÇOK AHLAKİ İKİLEM ÇIKARACAĞINI KİM BİLEBİLİRDİ.

Bilimkurgunun en sevilen yapay zekâsı yine iş başında.

Alaşağı edilmesi mümkün olmayan GrayCris şirketine açılan dava zora girmişti ama daha da önemlisi yetkililer Dr. Mensah'ın GüvBirim'inin nerede olduğuna dair daha fazla soru sormaya başlamıştı.

İnsansı androidimiz maceradan maceraya koşmak zorunda kalıyor olsa da sadece yalnız kalmak istiyordu... insanlardan, gündelik konuşmalardan ve sorulardan uzakta.

Katilbot bu soruların ortadan kalkmasını istiyordu. Temelli...

"Katilbot'a bayılıyorum."
—ANN LECKIE

Çeviren: Cihan Karamancı
www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786057 762207
/ithakiyayinlari
Kapak İllüstrasyonu: Jaime Jones

₺ 18.00